



Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Eylül 2014 Sayı: 34

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Cumhurbaşkanı seçimleri de geride kaldı. Erdoğan yıllardır gönlünden geçen makama nihayet oturdu. "Suç ortağı" olan Davutoğlu'nu da kendi yerine hem AKP Genel Başkanı, hem de Başbakan olarak atadı.

Görünürde AKP ve Erdoğan bir zafer daha kazandı! Fakat bunun bir "pirus zaferi" olduğu her gelişme ile birlikte kendini ortaya koyuyor. Ne kadar şaşalı "devir-teslim" törenleri, "veda-vefa" gösterileri ile gözboya-maya çalışsalar da, gerçekler bir bir su yüzüne çıkıyor.

Hem AKP, hem de CHP içinde çatlaklar büyüyor mesela. Başbakanlığa getirileceği düşünülen Abdullah Gül, AKP'nin dışına atıldı. Fakat AKP içinde Gül yanlılarının rahatsızlığı ve bunun yarattığı gerilim devam ediyor. Yeni hükümetin her başarısızlığında Gül yanlılarının seslerinin daha fazla çıkması, hatta parçalanmalara yolaçması kuvvetle muhtemeldir.

Ama asıl fırtına CHP de kopuyor. Yerel seçimlerde Sarıgül, Mansur Yavaş gibi gerici-faşist isimleri aday gösteren CHP, cumhurbaşkanı seçimlerinde de MHP ile ittifak yaparak İhsanoğlu'nu aday gösterince, parti içinde büyük bir tepki oluşmuştu. Seçim sonuçları, bu tercihlerin hiç de doğru olmadığını ortaya koydu. CHP, "Midyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olma" durumunu yaşadı. "Çantada keklik" gördüğü Alevileri bile -en azından bir kısmını- HDP'ye kaptırdı. Ortaya çıkan bu tablo, CHP içindeki muhalefeti ayağa kaldırdı. Baykal'ın da desteğini alan Muharrem İnce, genel başkanlığa adaylığını koydu, Eylül'ün ilk haftası kurultay toplanacak. Bu kurultayda Kılıçdaroğlu başkanlığını korusa bile, CHP'nin "sağa açılma" politikasının çöktüğü kesindir. Ve kurultay sonrası CHP'de de sular durulmayacak, kopuşlara yol açabilecektir.

Sayfa 2'de sürüyor

Yönetememe krizi derinleşiyor

DAHA GÜÇLÜ VURALIM!



Yönetememe krizi derinleşiyor DAHA GÜÇLÜ VURALIM!

Sadece düzen partileri değil, devletin diğer kurumları da kaynıyor. Bunların başında yargı geliyor. “Adli yıl açılışı” bunun açığa çıktığı bir toplantı oldu. Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu’nun konuşmacı olarak katılması, Erdoğan ve yeni hükümet üyelerinde boykotla karşılandı. Ama sadece Feyzioğlu değil, Yargıtay Başkanı da hükümeti eleştiren bir konuşma yaptı. Bu durum, AKP’nin yargı üzerinde istediği hegemonyayı kuramadığını gösteriyor. Şimdi tüm güçleriyle HSYK’da çoğunluğu ele geçirmek için yükleniyorlar. Sadece baskı ve tehdit değil, disiplin cezasıyla uzaklaştırılan hakim ve savcılarının affından, ücretlerine zammaya kadar, birçok rüşvet de dağıtılıyor.

Bir diğer aykırı ses, Genelkurmay’dan çıktı. Uzun süredir AKP ile uyumlu çalışan Genelkurmay Başkanı Özel, “çözüm süreci” konusunda kendilerinin bilgileri olmadığını ve PKK’yi “terörist örgüt” gördüklerini söyledi. Hükümet sözcüsü Arınç’ın, Genelkurmay’ın “sürece dair her gelişmeden haberdar edildiği” yönündeki açıklamasına karşın, yeni hükümetin “çözüm” heyetinde Genelkurmay’ın olmayışı dikkat çekti. Ardından Özel, bu konuda daha sonra açıklama yapacağını duyurdu. Yıllar sonra ilk kez AKP-ordu çelişkisi yeniden ortaya çıktı.

AKP’nin Cemaatle ittifakı sürecinde en büyük dayanağı olan polis teşkilatı da hallaç pamuğu gibi atırılıyor. Yeni hükümetin ilk icraatı, 17-25 Aralık operasyonunu yapan polis müdürlerine “3. dalga” gözaltı-tutuklama saldırısı oldu. Gözaltına alınan polisler, üzerlerinde “sıfır” yazan siyah tişörtler giyerek, Erdoğan’ın oğluna söylediği “paraları sıfırla” sözüne atıfta bulunmuş, hem de bu saldırıları “sıfır” gördüklerini, bunların Erdoğan’ı kurtaramayacağını duyurmuş oldular.

Her ne kadar yeni hükümet, Erdoğan’ı hedef alan 25 Aralık dosyası için “takipsizlik” kararı aldırması olsa da, bu dosyaların kapanmayacağı, AKP’nin tökezlediği ilk anda önlerine konulacağı kesindir.

Polis, ordu, yargı, partiler, kısaca devletin bütün kurumları kendi içinde parçalanmış durumda. AKP’nin tüm çabalarına rağmen, bu kurumlarda hakimiyetini kuramadığı ortada. Öyle ki, AKP ve Erdoğan’ın en güçlü göründükleri bir dönemde, açıktan eleştiriyor ve aralarına mesafe koyuyorlar.

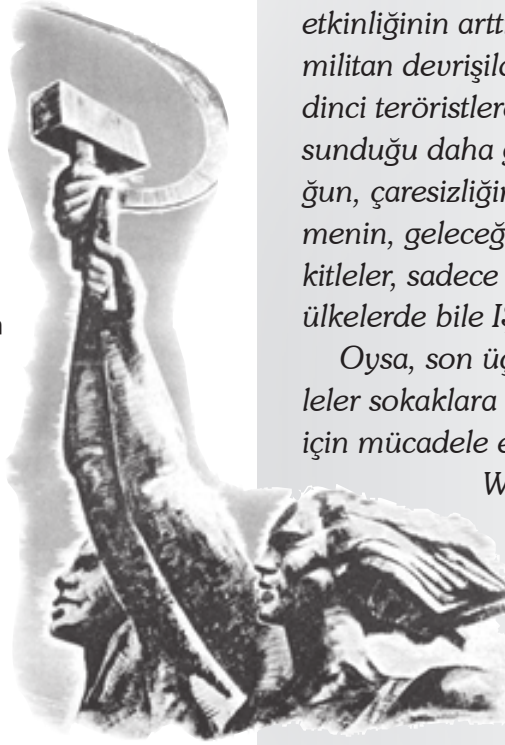
Hem Erdoğan’ı, hem de yeni hükümeti

zorlayacak bir diğer faktör ise, o çok övündükleri “ekonomi”nin tehlike sinyalleri vermesidir. Ağustos ayı itibarıyla açıklanan resmi enflasyon oranı, yüzde 10’lara dayanmıştır. İşsizlik yüzde 12’nin üzerindedir. Yabancı para girişi yılın ilk 6 ayında yüzde 60 azalmıştır. Bölgede sürmekte olan savaşlar, sermaye açısından ülkenin riskini yükseltmiştir. TL’nin değer kaybı yüksek faize rağmen durulmamıştır. Konut, otomobil, beyaz eşya stokları büyüdükçe büyümektedir. Birçok firma-banka çökme riski taşımaktadır, vb... Bütün ekonomik veriler, ciddi bir krizin gelmekte olduğunu gösteriyor. Bir de hükümet, 390 milyar dolarlık dış borç yükü ile karşı karşıya...

Kısacası gerek siyasi, gerekse ekonomik gelişmeler, Erdoğan’ı ve Davutoğlu hükümetini iyi günlerin beklemediğini ortaya koyuyor. Zaten Erdoğan da seçim öncesi dillendirdiği “başkanlık sistemi”ni geriye itmiş, muhalefete el uzattığını, beyaz bir sayfa açtığını söylemeye başlamıştır. Hatta cemaate karşı savaşında, sosyal-demokrat, ulusalcı kesimlerden destek aramaktadır. Fakat bu çabalar boşunadır! AKP ve Erdoğan için gerileme süreci çoktan başlamıştır.

Bölgemiz ateş topuna dönmüş duruma. Ki bunda Türkiye’nin önemli bir rolü bulunuyor. Artık dış basında bile IŞİD’in Türkiye tarafından desteklendiği yazılıp-çiziliyor. IŞİD’e karşı her taraftan tepkiler yükselirken, Türkiye’nin sesi çıkmıyor. Hala IŞİD’in elinde konsolosluk baskınıyla rehin alınan 49 kişi var. Türkiye, şu dönem -Davutoğlu teorilerinin aksine- çok daha aciz ve zayıf bir ülke durumuna düşmüştür.

Hem dıştaki hem içteki gelişmeler, egemenlerin yönetememe krizini derinleştiriyor. Bunu devrimci tarzda çözmek bize bağlı. Emperyalist savaşa, faşist diktatörlüğe, her türlü gericiğe, daha güçlü vuruşlar indirmeliyiz! Haziran’larımızla, Ekim’lerimizle üzerlerine yürümeli, haklarımızı söke söke almalıyız!



Okurlara...

Merhaba,

10 Haziran günü IŞİD’in Musul üzerine ilerlemeye başlamasından bugüne, savaş yeniden hız kazandı. Bir taraftan Ortadoğu’da IŞİD’in katliamları, Kürt silahlı güçlerinin direnişi ve ABD’nin IŞİD mevzilerini bombalamasıyla birlikte, çatışmanın şiddeti arttı. Diğer taraftan, kendi topraklarımızda IŞİD’in güç ve etkinliğinin arttığı, Kuran kursları aracılığıyla militan devrildiği, devletin ise, bu radikal dinci teröristlere her türlü yardım ve desteği sunduğu daha görünür hale geliyor. Yoksulluğun, çaresizliğin, değerler sistemindeki çürümenin, geleceğe güvensizliğin pençesindeki kitleler, sadece ülkemizde değil, emperyalist ülkelerde bile IŞİD’in pençesine düşebiliyor.

Oysa, son üç yıldır, hemen her ülkede kitleler sokaklara dökülüyor, daha iyi bir yaşam için mücadele ediyor. Mısır’da Tahrir, ABD’de

Wall Street’i işgal et, Türkiye’de

Haziran Ayaklanması, insanın insanlaşmasının ve geleceğini kurmasının yolunu göstermişti. Her türden gericiğe ve savaşın vahşetine karşı, tek çözüm kitlelerin yaşam mücadelesini, sınıfsal

eksende yükseltmektir.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

34. Sayıda

3	Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından
5	Mahsum Korkmaz heykeline saldırı
6	Uyuşturucu kimin işine yarıyorsa...
7	Bir sınav rezaleti; TEOG
8	Servet-sefalet uçuşumu büyüyor
9	Yatağan’da barikat
10	Soma işçilerinin talepleri karşılansın
11	İlaç sektörü nasıl ve kimin üstünden büyüyor
12	Caferi camisine saldırı
13	Berkin milyonlar oldu
14	Ortadoğu’da yeni denklem
16	Filistin ve Rojava halkının yanındayız
17	Ortadoğu’da sınırlar nasıl çizildi
18	“Adalet yoksa barış da yok”
19	Daha fazla haziran
20	HDP-HC çatışması üzerine
21	İşçi önderi Aslan Gümüşboğa; rahat uyu
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
24	Emperyalist savaşın bugünkü durumu

B

ir seçim oyunu daha sona erdi. Cumhurbaşkanı seçimleri de Erdoğan'ın ipi göğüslemesiyle sonuçlandı.

Erdoğan, sandığa gidenlerin yüzde 51 oyunu aldı alarak ilk turda kazandı. Zaten daha ilk turda seçileceğine emin olduktan sonra adaylığını açıklamıştı. Stalin'in dediği gibi *"kimin oy kullandığı değil, kimin saydığı"* önemliydi!

Seçimlerden sorumlu YSK'nın (Yüksek Seçim Kurulu) Erdoğan karşısında nasıl eğildiğini, yasaları ona göre nasıl yamulttuğunu hep birlikte gördük. Önceki seçimlerdeki usulsüzlükler, hileler bir yana, en son cumhurbaşkanı seçimlerinde, *"bir muhtar adayının bile, kamu görevlisiyse görevinden istifa etmesi"*ni zorunlu kılan madde, Erdoğan söz konusu

Elbette bu başarı, tek başına Erdoğan'a ait değildir. **Onu meşrulaştırma görevini yerine getiren düzen-içi muhalefetin hakkını teslim etmek gerekir.** Hatta onlar, seçimlerin kutsanması, her tür anti-demokratik adımın meşrulaştırılması, kitlelerin bu oyuna çekilmesinde, belirleyici role sahiptirler. Erdoğan'a *"yolsuzluk dosyalarından aklanmadan cumhurbaşkanı olamayacağını"* söyleyen CHP, bu sözlerinin arkasında durup onun adaylığını tanımadığını, o yüzden seçimlere katılmayacağını açıklasaydı; Roboski'den Paris'e yapılan katliamların arkasında Erdoğan'ın olduğu, Haziran direnişinde onca insanın kanına girdiği çok açıkken ve *"Katil Erdoğan"* sloganının atılmadığı tek bir eylem yokken, HDP aday göstermeseydi; yani

bir katılım olmuştu. Gerek yerel seçim olması, gerekse de AKP'den kurtulma isteği, katılımı arttırmıştı. Fakat AKP, her durumda sandıktan birinci çıkmayı başarıyordu. **Her tür seçim hilesini göz göre göre yapıyor, CHP'siyle, HDP'siyle muhalefet de bunlara ses çıkarmıyordu.** Kitleler oylarına sahip çıkmaya kalktığında ise, onları yatıştıran, evlerine gönderen yine muhalefetti. Bu durum, sandıkla çözümün olmayacağı gerçeğini, kitlelere bir kez daha somut ve çarpıcı bir şekilde gösterdi. Ve cumhurbaşkanı seçimine itibar etmediler.

Bunu yaz aylarıyla, tatilcilerle açıklamak, boşunadır. 2007 seçimleri de yaz aylarında olmuştu, ama katılım çok yüksek çıkmıştı.

Elbette bir diğer faktör, CHP'nin Ekmelettin İhsanoğlu gibi dinci-gerici bir ismi aday olarak göstermesidir. Özellikle laik ve Alevi kesimler, İhsanoğlu'na oy vermeyi reddetmişler, önemli bir kısmı sandığa gitmemiş, bir kısmı da HDP'ye oy vermiştir.

HDP, yüzde 10'a yaklaşan oy oranıyla, bu seçimlerin en parlak sonucunu alan partisi gibi gösterilmektedir. Ve bu durum HDP projesinin, yani *"Türkiye partisi"* hedefinin tuttuğu şeklinde yorumlanmaktadır. Bu değerlendirmeler yanıltıcıdır. **Birincisi, HDP'nin artan oyu büyük oranda CHP adayına duyulan tepki oylarıdır. İkincisi, sandığa gitmemenin Erdoğan'a yarayacağını düşünen, hiç değilse Erdoğan'ın ilk turda kazanmasını engellemek isteyen bazı kesimler HDP'ye oy vermiştir.** Hatta ulusalcı-laik kesimlerden, HDP'yi PKK'den koparmak düşüncesiyle oy verenler olmuştur. Kısacası çok farklı saiklerle HDP'ye verilen oylar vardır. Ve bunlar, bu seçimlere özgü, geçicidir. Konjonktürel-geçici oylarla elde edilen bir *"başarı"* söz konusudur.

Ama daha önemlisi HDP, cumhurbaşkanı seçimlerine katılarak, kitlelerin sandıktan artan kopuşunu frenlemeye çalışan bir rol üstlenmiş; Erdoğan'ın anti-demokratik her adımını meşrulaştıran, onu cumhurbaşkanlığına taşıyan bu oyunun bir parçası olmuştur. Asıl başarısızlık buradadır. Bunun, her gelişme ile birlikte kitleler tarafından daha fazla bilinince çıkması, HDP'ye verilen tepki ve emanet oylarını durduracaktır. Ona umut bağlayanlarda ise, hayal kırıklıkları yaratacaktır. Son dönemde iyice parlatılan Demirtaş'ın, Erdoğan'ı ayakta alkışlaması, bu süreci başlatmıştı bile.

Cumhurbaşkanı seçimlerinin ardından...

Erdoğan'a "yolsuzluk dosyalarından aklanmadan cumhurbaşkanı olamayacağını" söyleyen CHP, bu sözlerinin arkasında durup onun adaylığını tanımadığını, o yüzden seçimlere katılmayacağını açıklasaydı; Roboski'den Paris'e yapılan katliamların arkasında Erdoğan'ın olduğu, Haziran direnişinde onca insanın kanına girdiği çok açıkken ve "Katil Erdoğan" sloganının atılmadığı tek bir eylem yokken, HDP aday göstermeseydi; yani Erdoğan tek başına kalsaydı, böyle bir seçimin meşruiyeti olabilir miydi?

olunca rafa kaldırıldı. Cumhurbaşkanı seçildikten sonra YSK'nın resmi sonuçları açıklamasına rağmen, Erdoğan Başbakanlıktan istifa etmedi. Resmi gazetede yayınlamasını günlerce geciktirdi. Hem AKP Başkanı, hem Başbakan, hem Cumhurbaşkanı olarak üç apoletle birden iki hafta boyunca işlerini yürüttü. Yeni başbakanı, hükümeti belirledi, partisinin olağanüstü kongresine katıldı, oy kullandı vb...

Kısacası her aşamada kendi yasalarını çiğnemekte hiçbir beis görmeden devam etti ve sonra mecliste *"tarafsızlık"* yemini içti; sözde *"seçilmiş ilk cumhurbaşkanı"* olarak yeni koltuğuna oturdu.

Düzeni meşrulaştırma aracı

Belki de en fazla seçimi, AKP döneminde yaşadık. Neredeyse her yıl, bazen yılda iki kez sandığa gidildi. Ve her defasında AKP birinci parti olarak çıktı! Öyle ki, **Haziran direnişi, yolsuzluk operasyonları, Suriye'deki fiyasko gibi, arka arkaya çok ciddi darbeler almasına ve adının, "hırsız ve katil" olarak anılmasına rağmen, bu durum sandığa hiç yansımada! Erdoğan her girdiği seçimi kazandı! Çünkü "kimin oy verdiği değil, kimin saydığı" önemliydi!**

Erdoğan tek başına kalsaydı, böyle bir seçimin meşruiyeti olabilir miydi? Dahası böyle bir seçim yapılabilir miydi? Erdoğan bırakalım cumhurbaşkanı olmayı, aday bile olamazdı! Ve bugün her şey çok farklı bir mecrada akıyor olurdu.

Erdoğan'ı o koltuğa, bir yandan CHP-MHP koalisyonunun, diğer yandan HDP'nin omuz vererek oturttuğunu söylemek yanlış olmaz. **CHP-MHP için düzenin bekası, HDP için "çözüm süreci" her şeyin üzerindeydi.** Seçim öncesi ne söylerse söylesinler, objektif olarak, Erdoğan'ın kazanmasına önayak oldular. Ve Erdoğan'ı alkışlarla cumhurbaşkanı makamına gönderdiler. Tabanından gelen basınçla CHP, Erdoğan'ın meclisteki yemin törenini boykot ederek *"namusunu"* kurtarmaya çalıştı. HDP onu bile yapmadı, MHP ile birlikte mecliste kaldı. **Hatta Demirtaş, Erdoğan'ı ayakta alkışladı!** Erdoğan'a bundan daha büyük bir destek olabilir mi?

Kitleler sandıktan uzaklaştı

Cumhurbaşkanı seçimleri, son yılların en düşük katılımlı seçimi olmuştur. Yaklaşık yüzde 30 civarında bir kitle sandığa gitmedi. Oysa daha 4 ay önce yapılan seçimlere rekor düzeyde

Fakat HDP'nin artan oylarının, parlamenterist hayalleri daha da güçlendireceği kesindir. Uzun bir süredir bu kulvara girmiş olan reformist partilerin daha şimdiden başları dönmüş, zafer çılgınlıkları ortalığı kaplamıştır. Önümüzdeki seçimlerde HDP'nin yüzde 10 barajını aşacağına kesin gözüyle bakıp, parti olarak girmesi konuşulmaktadır. Bunlar, başarı sarhoşluğu ile yapılan hesaplardır. Ama mesele, HDP'nin yüzde 10'u aşacak bir oy oranına ulaşması da değildir. Bu orana ulaşsa ve bugünkünden daha fazla milletvekili çıkarsa, hatta hükümete girse ne değişecektir? Bugüne dek yaptıkları, bundan sonra yapacaklarının göstergesi değil midir?

HDP'nin ana gövdesini oluşturan Kürt ulusal hareketi için, "özerklik" elde edilerek düzene entegre olmakta bir mahsur yoktur. Ya kendilerine "devrimci", "sosyalist" diyen bileşenler ve HDP'yi 'dışardan' destekleyenler? Son seçimlerde yaşandığı gibi kitleler sandıktan uzaklaşırken, onlar sandığı umut diye göstermeye devam mı edeceklerdir? Bu, devrim hedefinden iyice uzaklaşmanın, kitlelerin bile gerisine düşmenin göstergesi değil midir?

Boykot kazandı

Bu seçimlerde boykot taktiği izleyen sınırlı sayıda komünist ve devrimciler haklı çıkmışlardır ve gerçek kazanan onlardır. Haklılıkları, sadece seçimlere katılım oranının oldukça düşük çıkması ile sınırlı değildir. Kuşkusuz bu doğru bir öngöründe bulunma ve taktiğin kitleler nezdinde de kabul görmesi bakımından önemlidir. Fakat daha önemli olanı, böylesine anti-demokratik, böylesine göstermelik bir seçim oyununa alet olmamaları, kitleleri bu yönde uyarmaları, ilkeli bir duruş ortaya koymalarıdır. Dolayısıyla siyaseten kazanmış olmalarıdır.

Seçime katılım yüksek çıksaydı bile, doğru tutum boykottu. Çünkü bu, ne parlamento, ne de yerel seçimlerdi. Devletin en üst kurumuna, devleti yönetecek bir kişiyi seçmekti. Hem de aday olabilmek için 20 milletvekiline; kazanabilmek içinse, oy verenlerin yüzde 51'ine sahip olmanın gerektiği bir seçim...

Böyle bir seçimi boykot etmek için klasik boykot taktiği üzerine yazıp-çizmenin bir gereği yoktur aslında. ML'ler "somut durumun somut tahlili"ni yaparak taktiklerini belirler. Buna karşın devrimci basında o kadar demagojik argümanlar kullanılmış, çarpıtmalar yapılmıştır ki, parlamento ve yerel seçimlerle, cumhurbaşkanı seçimi arasındaki farkı ve "parlamentodan yararlanma" ilkesi ile, parlamentarizmin iki ayrı uç olduğunu kısaca da olsa hatırlatmakta yarar var.

Genel olarak boykot taktiği, Lenin'in deyimiyle parlamentonun "kitlelerin gözünde de miadını doldurduğu" grev ve gösterilerle ayağa kalktığı dönemlerde gerçekleşir. Bolşevikler, "devrimin yükseliş yılları"nda (1903-1905) boykot taktiği izlerken, "yenilgi yılları"nda (1907-1912) aday göstermişlerdir.



Fakat asıl mesele, bu adayların nasıl bir işlev gördüğüdür. Bir başka ifade ile "parlamentodan yararlanma" ilkesinin içeriğidir.

Kapitalizmin gelişmesi ve "genel oy hakkı"nın yaygınlaşmasıyla birlikte (ki genel oy hakkı, büyük mücadelelerle kazanılmıştır) komünistler parlamento seçimlerine katıldılar. **Bunda amaç, düzenin teşhiri, kendi programlarının geniş kitlelere propaganda edebilmesiydi. İkincisi, Lenin'in "burjuvazinin ahır"ı olarak nitelediği parlamento dönen dolapları içeriden görüp kitlelere anlatabilmektir.** Esasında kararların parlamento değil, kapalı kapılar ardında alındığını sergilemekti. Buradan hareketle **parlamentoda çoğunluğu ele geçirerek hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini, ancak tüm kurumlarıyla birlikte devleti yıkararak, yani devrim yaparak bunu başarabileceklerini kitlelere gösterebilmektir.** Ki bunu Rusya'da Bolşevikler çok iyi bir şekilde yaşama geçirmişler, hem parlamento grup kuracak bir güce ulaşmışlar ve parlamento kürsüsünü devrimci tarzda kullanmışlardır; hem de bu sayede kitlelerin gözünden parlamentoyu düşürerek, onları tek doğru seçeneğe, devrime yöneltmişlerdir. Hem de tutuklanma, sürgün, ölüm pahasına...

"Duma'daki (Rus parlamentosu-bn) toprak sahibi milletvekillerinin emperyalist savaşa girilmesini onayladıkları 26 Temmuz 1914 günlü oturumunda, Bolşevikler protestoda bulundular. Savaş fonlarını reddettiler ve olayları kamuoyuna yansıtılar. 1914 Kasım'ında Bolşevik milletvekilleri tutuklandı. 1915 Şubat'ında yargılandı ve Doğu Sibiry'a'nın Tuhurhast Bölgesi'ne müebbet sürgüne mahkum edildiler." (Lenin, Sağ ve sol sapmalar üzerine, sf. 152)

Burada anlatılan sadece bir olaydır. Bunun gibi onlarcası yaşanmıştır ve Bolşevik parlamenterler ölüm pahasına gerçekleri açıklamışlar, her aşamada egemenlerin işlerini zorlaştırmıştır.

Ancak "parlamentodan yararlanma" ilkesi revizyonistler tarafından "barışçıl devrim" teorilerine payanda yapılır. Hatta komünistlerin çok güçlü olduğu Almanya'da "vatan savunması" adı altında kendi emperyalistlerinin çıkarlarını savunacak duruma düşerler. Bunun mükafatını da hükümette girerek, Bakan olarak alırlar. Lenin, savaşa karşı bu tutumu örnek göstererek, "Bolşevik milletvekilleri sürgünde, revizyonist milletvekilleri Bakan

koltuklarında" der. Esasında bu, "parlamentodan yararlanma" ile parlamentarizm arasındaki farkı çarpıcı bir şekilde ortaya koyan tablodur.

1917 Devrimi ve arkasından patlak veren ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri ve devrimler, bu "barışçıl geçiş" hayallerine darbe vurur. Ne var ki, '60'lı yıllarda başta SSCB olmak üzere devrim yapmış birçok ülkede yaşanan geri dönüşler, revizyonist-reformist partileri güçlendirecektir. Başta Avrupa olmak üzere birçok yerde düzenin parlamenter yoldan değiştirilebileceği fikri yayılmaya, devrim yerine reformlar geçmeye başlar. Birçok "komünist", "sosyalist" parti, "ana muhalefet" hatta "hükümet" partisi olur. Ama kapitalist sistemde değişen bir şey olmayacaktır. **Hatta işçi ve emekçilere dönük en büyük saldırılar, bu hükümetler döneminde yapılacaktır. Tıpkı bizde sosyal-demokratların hükümet oldukları dönemde yaşandığı gibi.**

Zaten bu sözde komünist-sosyalist partilerin, gerçekte sosyal-demokratlardan farkı da kalmayacaktır. Avrupa'da böyle cereyan ederken, Latin Amerika'da askeri darbelerle "barışçıl devrim" hayalleri tuzla-buz edilir. Bunun en bilinen örneği Şili'de "sosyalist" Allende Hükümeti'nin general Pinoche'nin başkanlığında bir darbeyle yıkılmasıdır.

Ülkemizde parlamentarizm

Bizde kendine "sosyalist" diyen bir partinin parlamentoya girişi, '61 anayasası sonrası TİP'in meclise girmesiyle başlar. Fakat TİP, zaten "barışçıl devrim" teorilerini savunan revizyonist bir partidir. Parlamento grup kuracak milletvekiline sahip olmalarına karşın, devrimci tarzda "parlamentodan yararlanma" ilkesine uygun bir pratik izlemezler. Ona rağmen birçok saldırıya maruz kalırlar.

Sonraki örnekler, Kürt ulusal hareketinin "bağımsız" veya farklı bir parti adına girerek parlamento yer almalarıdır. Bunu kendi amaçları doğrultusunda kullanmışlardır da. Özellikle meclise ilk giren Kürt vekiller, birçok saldırıyı göze alarak kürsüden Kürtçe yemin etmiş, uzun yıllar hapis yatmışlardır. Ancak "siyasal çözüm" temel politika olunca, **zaten reformist bir hatta girilmiş ve parlamento yararlanılacak ve teşhir edilecek değil, sorunları çözecek bir kurum olarak görülmeye, ona uygun davranılmaya başlanmıştır.**

2000'li yıllardan itibaren ise, Türkiye devrimci hareketinde başgösteren tasfiyecilik, reformizme ve onun en bayağı ve en çıplak hali parlamentarizme yönelimi arttırır. Parlamento girecek kitle gücüne sahip olunamadığı için de Kürt hareketine yamanılır. Onlar üzerinden meclise giren Ufuk Uras, Levent Tüzel, Ertuğrul Kürkçü gibi milletvekillerinin nasıl bir pratik izledikleri bilinmektedir. Brakalım parlamento dönen dolapları açıklamayı, o çarkın bir parçası olmuşlar, yer yer AKP'ye bile destek çıkan ve her koşulda Kürt hareketine tabi bir duruş sergilemişlerdir. Bunların reformist çizgileri ve Kürt hareketinin icazetiyle

orada bulundukları düşünülürse, farklı bir tutum da beklenemez.

Görüldüğü üzere ülkemizde “parlamentodan yararlanma” ilkesine uygun şekilde mecliste faaliyet yürüten devrimci bir parti veya milletvekili olmamıştır. O yüzden de parlamento seçimlerine katılmayı, “başbakanı seçmek”le özdeşleştiren ve oradan “cumhurbaşkanı seçimleri”nin neden boykot edildiğini soran, boykotçuları buradan sıkıştırmaya kalkanlar olmuştur (Atılım gazetesi). Oysa komünistler parlamento -dolaylı da olsa- “başbakanı seçmek” için girmezler. Neden girdiklerini yukarıda özetledik. Kaldı ki, başbakan, genel olarak cumhurbaşkanı tarafından birinci çıkan partinin genel başkanına “hükümet kurma” yetkisi verilerek belirlenir. (Farklı olması istisnadır.) Ama **parlamentolar başbakanı seçmezler. Sadece kurulan hükümete güvenoyu verirler ya da vermezler.** Her ülkede kimi farklılıklar olmakla birlikte genel olarak böyledir. **Kastedilen, birinci parti çıkmak ve genel başkanını başbakan yapmaksa, bu tam da “barışçıl devrim” teorisine denk düşer. Eğer birinci parti çıkacak kadar gücün varsa, neden devrim yapmıyorsun da hala parlamentoda oyalanıyorsun diye sorulur.**

Cumhurbaşkanı seçimlerine katılmanın da bundan farkı yoktur. **Yüzde 51’lik bir oy oranına sahip olacak kadar güçlüysen, kitleleri ayaklanmaya çağırmak gerekmez mi?** Ne Rusya’da ne de devrim yapmış diğer ülkelerde komünistler, kitlelerin yarısının desteğini almayı beklemediler. Çok daha az bir kitleyle ama uygun zamanı tespit ederek ve doğru taleplerle geniş kesimleri etkilemeyi başardılar ve devrim için ayaklanmaya çağırdılar.

Yok eğer “biz seçimlere kazanmak için değil, propaganda için giriyoruz” diyorsanız, bu da devletin en tepe noktasına bir kişiyi aday gösterip “halkın cumhurbaşkanı”, “halkın iktidarı” propagandası ile olmaz. Aksine her kim seçilirse seçilsin, bu düzeni korumakla yükümlü olduğu ve varolan durumu değiştiremeyeceği, bunun için devrim gerektiği propaganda edilir. Bunun için de aday göstermek gerekmez. Çünkü **parlamento, yüzlerce vekilin yer aldığı bir meclis, “yasama aygıtı” iken; “başbakan” ya da “cumhurbaşkanı” tek kişilik bir makam ve “yürütme aygıtı”dır.** Bunlar arasında çok önemli farklar olduğu açıktır. “Parlamentodan yararlanma” ilkesi, bu makamlar için söz konusu olamaz. Dolayısıyla parlamento ve yerel seçimlerle bir ve aynı görmek, aday çıkarmak doğru değildir.

Seçim sonrası...

Cumhurbaşkanlığı seçimleri bitti. Erdoğan muradına erdi. Yeri ne de Davutoğlu gibi bir vekil bıraktı. Ama sular durulmuş değil. **Ne burjuva klikler cephesinden, ne de işçi ve emekçilerden gerekli desteği sağlayabilmiş ve mutlak üstünlüğünü kurabilmiş değiller.**

İlk çatlak “adli yıl açılışı” dolayısıyla yaşandı. Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu’nun törene konuşmacı olarak çağrılmasını istemeyen, hatta “o gelirse ben gelmem” diyen Erdoğan, Yargıtay Başkanı’ndan “hayır” yanıtını aldı. Sonuçta Erdoğan ve yeni hükümet, adli yıl açılışına katılmadılar. Ayrıca Genelkurmay Başkanı da “çözüm süreci”ne kendilerinin dahil olmadığını, “PKK’yi terör örgütü olarak görmeye devam ettiklerini” söyledi. **Kurumlar arasındaki çelişki ve çatlaklar, daha Erdoğan’ın Cumhurbaşkanı koltuğuna oturduğu ilk günden başladı. Ve o koltukta hiç de rahat oturamayacağı belli oldu.**

Elbette onlar için en büyük tehlike, işçi ve emekçilerin eylemleriyle gelecektir. **AKP ve Erdoğan, en büyük yarayı Haziran direnişinde aldı.** O günden bugüne de kaç seçim kazanırsa kazansınlar, esasında hep aşağıya doğru gittiler. Artan zamlar, düşük ücretler, işçi kıyımı, hergün yaşanan iş cinayetleri ile iyice bunalan işçi ve emekçiler, yeniden büyük patlamaları yaşatacaktır ve Haziran’ın yarım bıraktığı işi tamamlayacaklardır.

Mahsum Korkmaz heykeline saldırı YIKSANIZ DA DİKİLECEK!

PKK’nin yönetici kadrolarından Mahsum Korkmaz’ın (Agit) Lice’de 15 Ağustos’ta açılışı yapılan heykeli, faşist ve sosyal-şovenler çığına çevirdi. Ve ardından binlerce asker ve askeri tecizatla heykele saldırdılar, yerinden söktüler.

15 Ağustos 1984 tarihi, PKK’nin silahlı mücadeleyi başlattığı tarihtir. Mahsum Korkmaz’ın komutasındaki PKK güçleri, Eruh ve Şemdinli’ye baskın yapmışlar ve 30 yıldır süren mücadeleyi başlatmışlardı. Bu eylem, önceden planlandığı halde birçok engelle karşılaşmış, ancak 15 Ağustos’ta ve Mahsum Korkmaz’ın çabasıyla gerçekleşmişti. Bir nevi son Kürt isyanının “ilk kurşun”u niteliğindeydi. Ve bu eylemde Mahsum Korkmaz’ın çok büyük bir rolü vardı.

Devlet, bu eylemden sonra Mahsum Korkmaz’ın peşine düştü. Neredeyse her çatışmada öldürüldüğü söylendi. Mahsum Korkmaz ismi bir efsaneye dönüştü. 1986 yılında Gabar Dağı’nda şehit düştü. Fakat 15 Ağustos ve Mahsum Korkmaz tarihe mal olmuştu artık ve her yıl, eylemlerle anılacaktı.

Bu yıl, 15 Ağustos’un 30. yıldönümü. Yine eylemler ve anmalar yapıldı. Ve 30. yılın anısına Lice’de yapılan PKK şehitleri mezarlığına Mahsum Korkmaz heykeli dikildi. Hem zamanlaması, hem de yeri bakımından oldukça anlamlıydı. Fakat faşistler ve sosyal-şovenler büyük bir yaygara kopardılar. Bunun üzerine heykeli kaldırma kararı alan devlet, 19 Ağustos sabahı erkenden saldırıya geçti. Lice’deki heykelin başında nöbet tutan kitleye binlerce mermi sıkıldı. Saldırıda 20 yaşındaki Mehdi Yıldırım katledildi, bir kişi ağır yaralandı.

Sözde “çözüm süreci” devam ediyordu, ama bir heykele bile tahammül edemediler. Yıllarca Mahsum Korkmaz’ın kendisinden korktukları gibi, heykelinden de korktular. Ve 90’lı yılları hatırlatan şekilde Mahsum Korkmaz’ın heykelinin üzerine asker postallarıyla basarak poz verdiler. Kürt halkı verdiği mücadeleye, bu zulme, aşağılanmaya boyun eğmediğini defalarca gösterdi. Bundan sonra da boyun eğmeyecek!

Mahsum Korkmaz ismi, Kürt halkının belleğine kazındı. O, zincirlerini kıran bir halkın sembolüdür. Devletin tahammülsüzlüğü de bunadır. Ama heykelini yıksalar, üzerinde pozlar verseler de, bu halk Mahsum’un heykelini dikecektir! Mazlum’un, Kemal’in, Sakine’nin ve daha nice şehidin heykelleri de dikilecek, isimleri parklara, caddelere, okullara verilecektir.

PKK yöneticileri de daha sonra yaptıkları açıklamalarda “heykel dikmek gibi bir kararları olmadığını” söyledi. KCK Yürütme Konseyi Üyesi Sabri Ok, “Mahsum Korkmaz yoldaşımızın heykeli ya da büstü orada nasıl yapıldı, kimin kararıyla yapıldı gerçekten bilmiyoruz” dedi. Oysa heykel, 6 ay kadar önce oraya getirilmişti ve kilometrelerce uzaklıktan görünüyordu. Açılışına da HDP milletvekili Nursel Aydoğan, BDP Eş Genel Başkanları Emine Ayna ile Kamuran Yüksek katılmıştı. Belli ki, faşistlerin heykel üzerinden koparttıkları fırtına yüzünden, “çözüm sürecine zarar vermesin” diye, sahip çıkılmıyordu.

Ama halk sahip çıktı. Saldırıya karşı halk saatlerce direniş gösterdi, otoyollar trafiğe kapatıldı. Diyarbakır, Hakkari, Şırnak, İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Adana’da katliama karşı eylemler gerçekleştirildi.

Mehdi Yıldırım’ın katledilmesinin ardından cenazesi 19 Ağustos’ta binlerce kişinin katıldığı törenle yine Lice mezarlığında toprağa verildi. Yapılan açıklamalarda, heykele ve Kürt halkına saldırının yaşandığı gün, orada olmayan siyasetçiler ve milletvekilleri de eleştirildi.

Sadece Kürt illerinde değil, İstanbul Kadıköy’de yürüyüş gerçekleştirildi. Gazi Mahallesi ve Okmeydanı’nda eylemler saatlerce çatışmalı bir şekilde sürdü.

Heykelin yıkılmasının ardından Atatürk heykeline saldırıların olduğu iddiasıyla Atatürk heykelleri korumaya alındı. Çok açık ki, egemenlerin yöntemlerini kullanmamak, onlar gibi heykelleri, büstleri, mezarları hedef almamak gerekir. Halkın bilincine, yüreğine gömülenleri kimse oradan koparamaz. Ve birgün mutlaka hak ettikleri şekilde anılırlar, geleceğe taşınırlar. Mahsum Korkmaz’ın heykeli, yarın sadece mezarlığa değil, şehrin merkezlerine dikilecektir!



“Uyuşturucu kimin işine yarıyorsa, arkasında onlar var”

Son dönemde uyuşturucudan dolayı arka arkaya gençler ölüyor. Halkın uyuşturucuya karşı tepkisi artık sokaklara taşmış. Kendiliğinden eylemler oluyor. Yetkililer ise, güya uyuşturucuya karşıymış gibi demeçler veriyorlar. Oysa her şey ayan-beyan ortada. Uyuşturucunun arkasında devletin olduğu kitleler tarafından da görülüyor. Uyuşturucuya karşı mücadelenin, devlete karşı mücadeleyle birlikte yürütülmesi gerekiyor.

Konuyla ilgili bir emekçi semtinde yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Sizin semtinizde de uyuşturucu kullanımı arttı mı? Bu konuda ne yapıyorsunuz?

Bizim burada halk kendi güvenliğini sağlar. Yıllar önce hırsızlık artmıştı, özellikle gençler bekçi gibi sokakları bekledi. Gece saat 1-2’de kadınlar rahatlıkla evlerine giderdi. 1 yıl kadar yaptık bunu, etkisi çok uzun sürdü, yıllarca hırsızlar giremedi. Son dönemlerde uyuşturucu girdi. Bununla ilgili bir devriye attık. İlk 2002’lerde başladığımızda adı devriyeydi, gene öyle kaldı. Taraftar kulübünün de ismi devriyedir. O ismin böyle bir namı var, gene devriye attık, ama iş açığa başarılı olamadık.

10 yaşındaki çocuk tobacıların isminin biliyorken, polis bilmemektedir, bunun için ne düşünüyorsunuz?

İşin içine para girince, baronlar da giriyor, mafya da! Polis yakalasa, akşam 5’de işi devredecek, yalnız eve dönecek, risk almak istemiyor! O yüzden uyuşturucuyu kesemiyoruz. Kullananları da tespit ettik, ailelerle görüştük. Satanların bir kaçıyla özel ilgilendik, aileler çocuğunu tedavi ettirmek zorunda. Fakat bazı aileler çocuğunun isminin çıkmasını istemiyor, üstü kapalı şekilde halletmeye çalışıyorlar, ya da görmezlikten geliyorlar. Böylece çocuklar ölüme terk ediliyor. Bu iş çok çirkef bir iş. Uyuşturucu kullananlar çekip vurabilir, bana kim sahip çıkacak? Eskiden her yer tarlaydı, yabancı girdiği zaman biliyorduk, şimdi öyle değil. Bir de uyuşturucu satıcıları diğer satıcıları ispiyonluyor. Birini temizlerken ötekini büyütüyömuş gibi oluyoruz. Yine de “burda satmayacaksınız” dedik, bazılarını cezalandırdık. Fakat hangi dala elimizi atıyorsa, arkasından 3-5 dal çıkıyor.

Biliyorsunuz Gülsuyu’nda uyuşturucuya karşı mücadelede çok yaralanan oldu, Hasan Ferit isminde bir devrimci öldürüldü, yine de mücadele sürüyor...

Biz uyuşturucuyla toplumsal olarak mücadele ediyoruz. Birçok eylem yaptık, cezalar verdik. Ama istediğimiz sonucu alamadık. Uyuşturucu satışı devam ediyor.

Polise şikayet ettiniz mi, nasıl bir yanıt aldınız?

Polis zaten biliyor satıcıları. Ama bir müdahaleleri olmadı. Biz parkta defalarca devriye attık, birkaç kişiye gereğini yaptık. Ama kocaman park, herkesi arayamayız. Sadece gövde gösterisi yaptık, “biz buradayız” dedik. Yaklaşık 1 ay boyunca hergün yaptık. Ama

içimizde de kullananlar, hatta satanlar var, sonradan öğrendik. Onlar da bizden yararlanmak istedi. Diğerlerini bölgeden çıkarıp kendileri rant sağlamak istedik.

Son 2 senede çok yaygınlaştı uyuşturucu kullanımı, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Devlet düşünen insanlardan, gençlerden korkuyor. Kendi derdiyle uğraşan, uyuşturucu satan, içip kendini yozlaştıranlardan daha çok fayda görüyor. Düşünen, eleştiren gençlik istemiyor. Dün, “duyarsanız ben zengin olmuşum, o zaman haram yemiştir” diyen adam, şu an dünyanın en zengin adamlarından biri. Kimsenin baş kaldırmamasını istemiyor. Uyuşturucu kimin işine geliyor diye bakmamız lazım. Bir gencin uyuşturucu kullanması, sadece kendi sorunlarıyla ilgilenmesi kimin işine geliyor diye bakmak lazım.



UYUŞTURUCUYA GEÇİT VERME! DEVİRİMCİ MÜCADELEYE KATIL!

Son aylarda neredeyse her gün uyuşturucudan, özellikle Bonzai kullanmaktan yaşamlarını yitiren gençler var. Buna dur demeliyiz!

Uyuşturucu kullanımı yeni değil kuşkusuz. Ama hiçbir zaman bu denli yaygınlaşmamış, bu denli ölümlere neden olmamıştı. Bugün kullanma yaşı 11’e kadar inmiş durumda. Bonzai denen madde ucuz olduğundan, çok satılmakta, 2-3 kullanımdan sonra bağımlılık yaratmaktadır. Öyle ki, uyuşturucu alabilmek için hırsızlık dahi yapılmaktadır.

Bonzai kullanan bir genç, Bonzai parası için 17 yaşındaki kardeşini öldürdü. Bu örnek bile başlı başına madde bağımlılığının insanları ne hale soktuğunu göstermeye yeter.

Uyuşturucu, kapitalist sistemin soluk borusudur. Bu sistemde insan sağlığının hiçbir önemi yoktur. Tek amaç burjuvazinin daha çok para kazanmasıdır.

İstiyorlar ki, gençler uyuşturucu içsin; para gelsin.

İstiyorlar ki, gençler uyuşturucu içsin; uyuşsun, sistemi sorgulamasın, kendi taleplerinin, haklarının peşine düşmesin! Yozlaşma batağında çürüyüp gitsin!

Bu yüzden devrimci faaliyetin olduğu yerlerde devlet destekli uyuşturucu sokulmakta, uyuşturucu çeteleri polis tarafından korunmaktadır.

Bu yüzden yıkımlara karşı direnen emekçi semtlere, polis destekli çeteler salınmaktadır!

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER,

Uyuşturucuya ve her türden yozlaşmaya karşı saflarımıza katıl! Devrimci mücadeleyi yükselt!

Gençler; eğer uyuşturucu belasından korunmak, yozlaşma batağına girmek istemiyorsan, örgütlü olman gerekir! “Bana birşey olmaz” deme. Sana birşey olmasa bile kardeşine, akrabasına, arkadaşına bulaşır. Korunmanın tek yolu, bu sisteme karşı örgütlü mücadeleden geçer. Saflarımızda örgütlen!

Anneler, babalar; çocuğunuzun uyuşturucu batağında ölmesini istemiyorsanız, onların devrimci saflarda örgütlenmesine önayak olun! Devrimci mücadeleye katılan çocuklarınıza engel olmayın, izin verin!

Uyuşturucu kullanan gençler; uyuşturucu belasından kurtulmak istiyorsanız, bir amaç uğruna mücadele etmelisiniz. O amacı da devrimciler gösteriyor. Kurtuluş; uyuşturucunun, sömürünün olmadığı bir dünya olan sosyalizm için mücadele etmektir. Uyuşturucuyu bırak, saflarımızda örgütlen!

Uyuşturucu öldürür!

Kahrolsun kapitalizm!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

17 Temmuz 2014

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ



Eğitim ve öğretimin her kademesini ve türünü adeta deneme tahtasına dönüştüren AKP hükümeti, geçtiğimiz yıl ortaöğretim okullarında okuyan öğrencilerin girdiği SBS sınavını kaldırarak yerine TEOG (Temel Eğitimden Ortaöğretime Geçiş) Sistemi'ni getirdi.

Milli Eğitim Bakanlığı ve hükümet yetkilileri “yeni” sistem için de “eski” açıklamalarını tekrarlayarak, “büyük kolaylık sağlanacağı”, “herkesin okula gideceği”, “kalitenin artacağı” propagandasını yaptılar. Ancak asıl hedefin “dindar ve kindar nesiller yetiştirmek”, sorgulamayan-itaat eden bireyler yaratmak olduğu, bir kere daha ortaya çıktı.

Bir yandan devlet okullarına yapılan yatırımlar kısıp kuşa çevrilirken, bir yandan da özel okulların yaygınlaşması için her türlü olanak açıldı. Devlet okullarında sadece tabelalar değiştirilerek, düz liseler mesleki teknik liselere, ama büyük çoğunlukla da imam hatip liselerine çevrildi. Neredeyse her semtte mantar gibi biten imam hatip liseleriyle karşılaşıyoruz. Sabancı Üniversitesinin yaptığı bir araştırmaya göre, son üç yılda imam hatip liselerinin sayısı yüzde 73 artmış durumda.

TEOG sistemine göre öğrenciler, ilköğretimin 6,7 ve 8. sınıflarında 6 dersten sınava giriyor. Bu dersler, fen, matematik, türkçe, inkılap, yabancı dil, din kültürü ve ahlak bilgisi olarak sıralanıyor. Her yıl yapılan merkezi sınava, yılsonu başarı puanı da eklenerek, yapılan tercihlere göre öğrenciler liselere yerleştiriliyor.

Sınavlar bittikten ve puanlar açıklandıktan sonra, öğrenciler A ve B diye ayrılan iki gruptan tercih yapıyorlar. A grubunda okul adlarına göre yapılırken, B grubunda okul türüne göre tercih yapılıyor. Bu türler, Anadolu Lisesi, Meslek Lisesi, İmam Hatip lisesi ve Fen Lisesi. Eğer öğrenci tercih yapmazsa Milli Eğitim Bakanlığı otomatik olarak öğrenciyi bir liseye yerleştiriyor. Sisteme göre, özel okullar sınavda başarılı olan ve yüzde 5'e giren öğrencileri tam burslu alabilecek. Özel okullara giden öğrencilerden boşalan kontenjanlara ise, başka öğrenciler yerleştirilecek.

Sistemin kısa özeti böyle. İlk sınavlar 2013 sonunda yapıldı ve uygulamaya geçildi. Ancak sınavdaki sorularının yanlış olduğu mahkemenin kararıyla iptal edildi. Kasım ayında ana sınav, Aralık ayında da mazeret sınavı yapılmıştı. Milli Eğitim, sınavı tümünden iptal etmek yerine, iptal edilen 4 soruya yanlış cevap veren öğrencilerin puanlarını yükseltmeyi tercih etti. Üstelik temel 6 dersten biri olan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersine girmeyen öğrencilerin mağduriyeti söz konusu. Keza ana sınava ve mazeret sınavına giren öğrenciler arasındaki puan hesaplarının farklı olması durumu da var.

Son sınav ise Nisan ayı sonunda yapıldı ve sınav sonuçları Haziran ayında açıklandı. Açıklanan sonuçların ardından tercihler internet üzerinden dolduruldu. Ağustos ayı içinde sonuçlanan tercihlerde “her şey güzel olacak” dediklerinin tam tersi tam bir karmaşa ve keşmekeş yaşandı, yaşanıyor...

Yaklaşık 1 milyon 300 bin öğrencinin yaptıkları tercihler, devlet tarafından adeta sürgüne çevrildi ve imam hatiplere öğrenci devşirildi. Hiç tercih yapmayan 40 bin öğrenci doğrudan imam hatip liselerine yerleştirilirken, tercihleri arasında imam hatip olmayan çok sayıda öğrenci de imam hatiplere gönderildi. Öylesine bir pervasızlık sözkonusuydu ki, başka dinlere

Bir sınav rezaleti daha TEOG ve sonuçları



mensup öğrenciler bile imam hatiplere yerleştirildi.

Öğrencilerin büyük çoğunluğu oturdukları yerlerden kilometrelerce uzaklıktaki okullara yollandı. Tercih etmedikleri ilçelere gönderiler, İstanbul'un öbür yakasına fırlatılan, hatta 880 kilometre uzaklıktaki bir okula yerleştirilen öğrenciler var. Bazı öğrenciler, 400'ün üzerinde puan aldıkları halde, 150 puan düzeyindeki imam hatipe gönderilmiş. Hatta Fatih Altaylı'nın kızının, tercih etmediği halde imam hatibe yerleştirildiği haberi, bu durumu daha görünür kıldı.

Diğer taraftan, Galatasaray, Kabataş gibi yüksek puanlı ve laik eğitime sahip en önemli okullarda ciddi kontenjan açıkları oluşmuş durumda.

Devlet, öğrencilerin büyük çoğunluğunun ilk üç tercihine yerleştirilmesiyle övüne dursun, veliler her tarafın imam hatip lisesiyle doldurulmasından dolayı çocuklarına okul bulmakta zorlanıyor. Öğrenciler tercihlerini geçen yılın taban puanlarına göre yaptılar, oysa bu yıl puanlar oldukça yükseldi. Milli Eğitim Bakanlığı, özel okula gidecek öğrencilerden boşalacak yerler olduğunu ve verdikleri 3500 TL teşvikten sonra bu sayının artacağını iddia ediyor. Oysa veliler, özel okulların parasını nasıl ödeyeceğinin hesabını yapamaz durumdadır.

Ailelerin itirazları üzerine Milli Eğitim Bakanlığı, okullardaki boş kontenjanlara nakil alınabileceğini söyleyerek, Eylül ayı boyunca bu aktarımların süreceği açıkladı. Ama nakillerin ilk haftasında, devlet okullarındaki boş kontenjanlar bir türlü açıklanamadı, bu nedenle nakil başvurusu da yapılamadı. Diğer taraftan 20 bin öğrenci hiçbir okula yerleştirilmedi.

Meclise soru önergeleri veren milletvekilleri durumun açıklığa kavuşturulmasını istediler.

Özel okullara insanları yönlendirmek için 3500 lira rüşvet veren devlet, parası olanın zaten her türlü okuduğu gerçeğini gözlerden uzak tutmaya çalışıyor. Çocuklarını TEOG'dan sonra Robert Koleji, Alman Lisesi, Saint Joseph Lisesi gibi kalbur üstü liselere yerleştirmek isteyen veliler, okul önlerinde gece yarılarından itibaren bekleyişe geçtiler. Oysa bu tür liselerin nasıl öğrenci aldığı ve hangi kriterlerle hareket ettiği bilinmez değil.

Eğitim Sen, sistemin imam hatipleri yaygınlaştırmayı amaçladığını belirtti. Birçok mahallede tek okul mevcut ve bu okulların da imam hatibe dönüştürüldüğü görülüyor. Öğrenciler ya imam hatibe ya da kilometrelerce uzaklıktaki okullara gitmeye zorlanıyor. Azınlıklara ait okulların dahi imam

hatiplere çevrildiği biliniyor.

TEOG ortaya çıktığında, amacın “öğrenciler üzerindeki anlık stresi almak ve daha verimli hale getirmek” diyen Milli Eğitim Bakanlığı, hem öğrencilere hem de velilere defalarca kez stres yaşıyor. Sınavların saatlerinin değişmesi, önceden hiçbir bilgilendirmenin yapılmaması gibi sorunlarla baş etmek zorunda kaldılar. Ama TEOG sonuçları hepsinin üzerine tüy dikti!

İlköğretime dahi devam edemeyen yüzbinlerce çocuk var. Bir o kadarı daha okulu bitirmeden “çalışma hayatı”na atılıyor ya da küçük yaşta evlendiriliyor. Geride kalanlar ise “daha iyi bir lise” hayali ile eğitimlerini sürdürmeye çalışıyorlar. Oysa değişen sadece sınav sistemlerinin adı oluyor. Dün SBS, bugün TEOG, yarın başka bir isim.

Burjuva çocukları kolejlerde, özel okulda türlü konforla okurken, yoksul çocukları sınav cenderesi içinde öğütölmek ve imam hatiplerde uyuşturulmak isteniyor. Yani bir kez daha “paran varsa okursun” düstürünü uyguluyorlar.

Dahası, bütün öğrencilerin, aldıkları puana göre yerleştirilmesi, daha ortaokul sonunda öğrencileri zeka ve bilgi düzeyine göre ayırtırmayı, saflaştırmayı ve damgalamayı hedefleyen bir sistemdir. Tüm öğrencilerin sınavla liseye yerleştiği sistem, ABD'de bile 60 yıl önce, öğrencileri baştan damgaladığı ve sosyalleşmeyi engellediği gerekçesiyle bırakılmıştır. Ülkemizde ise, salt imam hatipleri meşrulaştırmak ve yaygınlaştırmak hedefiyle kullanılmaktadır.

Öğrenci ve veliler başta olmak üzere, bu sisteme karşı çıkan tüm güçlerin mücadele etmeleri gerekiyor. Şimdiden bazı okulların önünde eylemler başladı bile. Bunları çoğaltmak gerektiği açıktır. En başta okulların imam hatipe dönüştürülmesine ve zorla bu liselere kayıtların yapılmasına karşı durulmalıdır. Bir bütün olarak da paralı öğretime karşı mücadele yükseltilmelidir.

Geçtiğimiz yıl eylemleri, boykotlarıyla göz dolduran liseli gençlik, bu öğretim yılına daha bilenmiş olarak giriyor. Bu dönem liseli gençliğin eylemlerinin arttığı bir dönem olacaktır.

Yoksulluk okumayı engelliyor

Son dönemde, öğrencilerin arasında okulu bırakarak açıktan okumaya geçenlerin sayısında artış var. Eğitim-Sen'in raporuna göre son üç yılda okulu terk eden orta öğretim öğrencilerinin sayısı katlanarak büyüyor. Devlet yoksul çocukların eğitim hakkını engellemek için her şeyi yapıyor. Ortaöğretim zorunlu olmasına rağmen geçen yıl 800 bin civarında, bu yıl ise 900 bin civarında öğrenci açıktan okumak için kayıt yaptırdı.

Gün geçtikçe kalitesi düşürülen ve paralı hale gelen eğitim sistemi nedeniyle, öğrencilerin birçoğu çalışmak zorunda kalıyor.

Devlet daha da ileri giderek okuyanları da fabrikalara kalifiye eleman olarak yetiştirmeye çalışıyor.



Servet-sefalet uçurumu büyüyor GELECEĞİMİZİ KORUMAK İÇİN MÜCADELEYE!

Emperyalist ülkelerin arka arkaya yaptıkları zirvelerde, sunulan raporlarda, araştırma şirketlerinin verilerinde, dünyada zengin ile fakir arasındaki uçurumun her geçen gün daha da arttığı ortayı konuyor. Bu yılın başında toplanan "Dünya Ekonomi Formu"nda "Küresel Riskler Raporu" yine "gelir dağılımındaki uçurum"dan söz ediyordu. Ve bu uçurumun gelecek 10 yılda küresel ekonomi için büyük tehlike oluşturacağı söyleniyordu.

Ardından bir İngiliz "hayır kurumu" olan Oxfam Vakfı'nın "toplumsal eşitsizlikler" konulu raporu açıklandı. Raporda, dünyanın en zengin yüzde 1'inin servetinin 110 trilyon dolar olduğunu belirtiyordu. Bu rakam, dünyanın altta kalan yarısının toplam servetinin tam 65 katı!

Bloomberg'in yayınladığı milyaderler endeksine göre ise, 2013'te dünyanın en zengin 300 kişinin serveti, tam 524 milyar dolar artarak 3,6 trilyona ulaşmış! Dünyada serveti 1 milyon dolar ve üzerinde olan kişi sayısı 2012'de 28,5 milyon kişiden 2013'te 31,5 milyona varmış!

Milyon dolarlar... Milyar dolarlar... İşçi ve emekçilerin rüyalarında bile göremeyeceği rakamlar...

Bir yerde servet, diğer yerde sefalet birikiyor

Bir avuç kesim milyar dolarlarla oynarken, milyonlar ya yarı-aç yarı-tok sürünüyor, ya da açlıktan ölüyor! Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) 1 milyar insanın açlıkla mücadele ettiğini duyurdu. Her gün 5 yaşın altında 20 bin çocuğun ise açlıktan öldüğünü söyledi.

Yaşayanların durumu da içler acısı! Dünya nüfusunun beşte biri, günde 1 dolardan daha az; 2.8 milyar kişi, günde 2 dolardan daha az gelirle yaşamaya çalışıyor. Oysa aynı kurum, **dünyadaki zirai faaliyetlerin 12 milyar insanı sorunsuz bir şekilde doyurabileceğini belirtiyor**. Dahası, dünyada açlık çeken kişi sayısını yarı yarıya azaltmak için (800 milyondan 400 milyona indirmek) sadece 24 milyar doların; tamamen ortadan kaldırmak için ise, 50 milyar doların yeterli olduğunu açıklıyor.

50 milyar dolar, bir emperyalist tekelin sadece 1 yıllık karı! Demek ki bir tekeli, yıllık karından feragat etse dünyada açlık olmayacak! Ama bu kapitalist sistemin yasalarına aykırı bir durum. Zaten tekeller, insanların açlıktan ölme pahasına bu karları elde ediyorlar. Kapitalizm, kapitalizm olmaktan çıkar o zaman.

Elbette Türkiye bu tablonun dışında değil. Forbes dergisinin her yıl yayınladığı 'en zengin 100 Türk' verilerine göre, 2013 yılında 'milyader Türk' sayısı 44, 'milyoner Türk' sayısı 66 bin 846'ya ulaşmış. En zengin 100 Türk'ün serveti; 117,8 milyar dolar. Bu servetin yaklaşık 86 milyar doları piramidin tepesindeki 28 aileye ait.

Servet, bir avuç burjuvazinin elinde

Kapitalist sistemde, milyarlar yoksul, milyonlar aç ve işsizdir. Bunun nedeni, burjuvazinin yaratılan toplumsal değerlere el koymasındır. Bu sistemde işçi ve emekçilerin payına düşen, çok çalışmaktır, yoksulluktur ve açlıktan ölmektir. O halde bu sisteme karşı mücadele etmekten başka seçeneğimiz yoktur.

toplanmışken, işçilere reva gördükleri asgari

ücret 891 lira. DİSK'in araştırmasına göre 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı, bin 221 lira; yoksulluk sınırı ise, 3 bin 544 lira. İşsizlik yüzde 30'lara varmış. Türkiye'de her 100 aileden 9'u aylık 400 TL ve altında bir para ile yaşamaya çalışıyor. Bu 7 milyona yakın bir nüfus demek. Geliri 400-1200 TL arasında olan kişi sayısı 52 milyon. 7 milyonu da eklediğimizde 59 milyon kişi 400-1200 TL arasında bir gelir ile yaşamaya çalışıyor.

Bu tabloya rağmen AKP hükümeti, "ülkemiz zenginleşiyor, halkımızın gelir düzeyi yükseliyor" gibi yalanlar söylemeye devam ediyor. AKP'nin başında bulunduğu Kalkınma Bakanlığı'nın verileri bile ne kadar yalan söylediklerini ortaya koyuyor.

Büyüme ücretlere yansımıyor

Kalkınma Bakanlığı, (eski adıyla Devlet Planlama Teşkilatı) 2014 programında, büyüme ve işçi memur net reel gelirdeki artışları, yani enflasyondan arındırılmış ücret ve maaş artışlarının verilerini sunmuş. Buna göre 2005'ten 2013'e ülke ekonomisi yıllık ortalama 4.4 büyümüş. Peki işçi ve emekçiler bu büyümeden pay alabilmiş mi? Tabi ki hayır!

Sayıları yaklaşık 500 bini ancak bulan Türk-iş sendikasında örgütlü kamu işçilerinin reel ücretleri, 2005-2013 dönemlerinde her yıl artmak bir yana, yüzde 0.2, yani binde iki azalmış. Demek ki, AKP döneminde kamu işçileri milli gelir artışından pay almamışlar, aksine önceki yılların gerisine düşmüşler.

Diğer işçilerden görece ayrıcalıklı bir konuma sahip kamu işçilerinin durumu böyle ise, özel sektörde çalışanların durumu kendiliğinden anlaşılır. SGK kayıtlarına göre 11 milyon özel sektörde çalışan işçi gözüküyor. Maliye Bakanlığı'nın verilerine göre bunların 5 milyonu asgari ücretli. Asgari ücretin üstünde para alan özel sektör işçilerinin 2005-2013 döneminde ücretleri, enflasyon karşısında yılda ortalama binde bir artmış. Asgari ücretlilerin ise durumu ortada! Kısacası geliri, değeri yaratan işçiler, bundan hiç pay alamamış!

Sayıları 2.5 milyonu bulan memurların maaşları, yılda yüzde 4.1 artmış görünüyor. Bunun kamu emekçileri olduğunu söylemek mümkün değil. Gösterilen rakam, üst düzey memurlar yani bürokratları kapsıyor. KESK'in hazırladığı rapora göre, ortalama bir ücret alan bir emekçi memur, son on yılda net gelirinden yüzde 30'luk bir erime yaşamış.

DİSK'in 'Asgari Ücret ve Ekonomik Büyüme' raporunda da, verimlilik ve büyümenin asgari ücrete

yansımadağı belirtiliyor. Raporda 1978'den bu yana ekonominin sabit fiyatlarla 3,8 kat, kişi başına düşen milli gelirin 2,4 kat büyümesine rağmen, gerçek asgari ücretin yüzde 1.2'lik artış ile neredeyse yerinde saydığı vurgulanıyor.

İşçi ve emekçiler her geçen gün daha uzun saatler çalışmak zorunda bırakılıyor. **Türkiye, günlük çalışma saatleri en uzun olan ülkeler arasında.** OECD ülkelerinde

haftalık çalışma saatleri 32.2 ile 48.6 arasında değişiyor. Türkiye ise, 52.1'le bu ülkeler arasında birinci sırada.

Diğer yandan istihdamın neredeyse yarısı kayıtdışı! Ve her ay 100'ü aşkın işçi, iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor!

Kapitalizm ölüm getirir! Yaşasın sosyalizm!

"Sermaye ölü emektir ve ancak vampir gibi canlı emeği emmekle yaşayabilir; ne kadar canlı emek emerse, o kadar çok yaşar" diyordu Marks, yüzyılı aşkın süre önce. Yukarıda sunduğumuz veriler, bunun açık kanıtıdır. Yaratılan gelir (zenginlik) işçilerin işgücü sömürsünden karşılığı verilmeyen, gasp edilen artı-değerin birikimidir.

Kapitalist sistemde üretim toplumsaldır, fakat mülk edinmek özeldir. Üretim kolektif tarzda yapılır, ama üretimde yaratılan değerlere burjuvazi el koyar. Üretimin toplumsal, mülk edinmenin özel niteliği arasındaki çelişki, gelir dağılımında eşitsizlikler yaratır.

Sermayenin büyümesi azami karla olur. Azami karı getiren yegane güç de canlı emektir. Canlı emek, yani insanın çalışma gücü, ihtiyacı olandan fazlasını üretme yeteneğine sahiptir. Bu yüzden kapitalist üretimde işgünü iki kısma ayrılır. İşçi işgününün bir kısmında kendisi için, diğer kısmında ise kapitalist için çalışır. Kendisi için çalıştığı kısım, gerekli çalışma kısmıdır. Ve bunun karşılığını ücret olarak alır. Karşılığını ücret olarak almadığı kısma ise, kapitalist el koyar. Azami kar kazanmak için üretim yapan kapitalistler, daha fazla artı-değer üretimine ihtiyaç duyarlar. Daha fazla artı değerin gaspı, gerekli çalışma kısmının giderek küçülmesi, karşılığı verilmeyen çalışma kısmının giderek büyümesi demektir.

İşte kapitalistin gasp ettiği, karşılığını vermediği bu kısımdır zenginlikleri yaratan. Buna karşın milyonlar yoksul, milyonlar aç ve işsizdir. Bunun nedeni, burjuvazinin yaratılan toplumsal değerlere el koymasındır. Bu sistemde işçi ve emekçilerin payına düşen, çok çalışmaktır, yoksulluktur ve açlıktan ölmektir.

O halde bu sisteme karşı mücadele etmekten başka seçeneğimiz yoktur. Çünkü, ancak mücadele gücümüz kadar pay alabiliriz. Ve artı-değer sömürsünün, özel mülkiyetin ortadan kalktığı, toplumsal üretip toplumsal tüketimin gerçekleştiği, herkesin ürettiğinin karşılığını aldığı sosyalizm ve sınıfsız toplum ideali için savaşıarak, bu çürümüş, insanlık dışı sistemi yerle bir edebiliriz.

Yatağan'da barikat!

Yıllardır özelleştirmeye karşı direnen Yatağan işçileri, 16 Ağustos'ta Özel-leştirme Yüksek Kurulu'nun ihaleyi onaylamasının ardından, Muğla'daki termik santralin giriş çıkışlarını barikatlarla kapattı. Tes-İş ve Maden-İş üyesi işçiler, özelleştirmeyi kazanan şirketi santrale sokmayacaklarını duyurdular. İş makinelerini da barikat için kullanan işçiler, 11 aydan bu yana çeşitli eylemler yaparak devleti uyardıklarını, ama devletin her defasında, meşru taleplerine saldırıyla karşılık verdiklerini belirtti.

Maden-İş Yatağan Şubesi Bakanı Süleyman Girgin de burada yaptığı konuşmada, "kimi çevrelere göre her şey bitmiş sayılabilir, ancak enerji ve maden işçileri olarak son sözümüzü henüz söylemedik. Son ferdimiz düşene kadar iş yerimizi müdafaa edeceğiz ve firmaları işyerimize sokmayacağız" dedi. Gece-gündüz nöbet tutacaklarını ve nöbetçi işçi sayısını arttıracaklarını söyledi.

Buna karşın Türk-İş Genel Merkezi, sadece yazılı bir açıklama ile yetindi. Açıklamada, "Yatağan termik santrali özelleştirmesi oldu-bittiye getirilemez" deniyordu. Somut bir eylem kararı açıklamayan Türk-İş bürokratları, işçilerin genel grev talebine yine kulaklarını tıkadılar.

Özelleştirme birçok sorunu beraberinde getiriyor

İşçiler, ihaleyi satın alan şirketin, Denizli AKP milletvekili Nihat Zeybekçi'nin ve Ekonomi Bakanı'nın ortaklığında olduğunu belirtiyorlar. Denizli'deki Elsan firması önünde de eylem yapmak isteyen işçilere, polis saldırmış ve engellenmişti.

Özelleştirmeden sonra işçi kıyımının başlayacağı daha önceki örneklerden biliniyor. Kütahya'daki santralin özelleştirilmesinin ardından, aynı sözler verilmiş, ama çok kısa bir zaman sonra 750 işçi işten atılmıştı.

İşçiler, termik santralin 1990'larda hava kirliliği yüzünden birçok kişinin hastalanmasına neden olduğunu hatırlattı. Yapılan düzeltmelerle bu oranın düşürüldüğünü, özelleştirmeden sonra ise, yine aynı durumun meydana geleceğini söylediler.

Santrallerde meslek hastalıklarının da arttığını anlatan işçiler, özelleştirmeden sonra hallerinin ne olacağının örneği olarak Soma'da yaşananları gösteriyor.

Yatağan işçisi direniyor

Yatağan enerji ve maden işçilerinin özelleştirme karşıtı mücadelesi, militan bir şekilde

aylardır devam ediyor. 6 Ağustos'ta da Erdoğan'ın Muğla'da yapacağı mitingde protesto gösterisi yapmak istediler. İşçilerin kent merkezine girişlerine izin verilmeyince, Marmaris-Muğla yolu trafiğe kapandı. Yolda kilometrelerce uzanan araç kuyruğu oluştu. İşçiler polis barikatını zorlayınca, gaz bombalı ve tazyikli sulu saldırıya uğradılar. Polis 106 işçiye gözaltına aldı.

Yatağan işçileri, bugüne dek çeşitli eylem biçimleriyle mücadelelerini sürdürdüler. İşletmeyi almak için gelen şirket yöneticilerini defalarca içeri sokmadılar. Eylemlerini Ankara'ya taşımak için yola çıktıklarında, daha Muğla'da iken polisin saldırısı ile karşılaştılar. 1992 Zonguldak yürüyüşü ve Tekel işgalinin devleti çok korkuttuğunu, aynı durumla karşılaşmak istemediği için buna başvurduğunu biliyorlardı. Tüm engelleri aşarak Ankara'da Özelleştirme İdaresi binasının önünde ve Kurtuluş Parkı'nda eylemler yaptılar. Eylemlerine sessiz kalan bağlı bulundukları Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal ettiler.

Bu eylemlerin her aşamasında polisin jandarmanın saldırılarına maruz kaldılar. Ne devletin saldırısı, ne de işbirlikçi Türk-İş Genel Merkezi'nin sahipsiz bırakması, işçileri yıldırmadı. Bugün barikatları kurduran, bu eylem süreçlerinin birikimidir.

Yatağan işçileri, direnişlerini bir üst aşamaya çıkartarak sürdürüyorlar. İşçi ve emekçiler, Yatağan işçilerinin bu büyük direnişine omuz vermelidir. Yatağan işçilerinin yalnız olmadığını göstermelidir.

İşçi direnişlerinden...

MT Reklam'da direniş devam ediyor

Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi

yüzlü günleri geride bıraktı.

İşçiler sendikalı olarak işe dönmek için fabrika önünde direnişlerini sürdürüyorlar.

Bir yandan da Gebze merkezde yaptıkları yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

İşçiler direnişin 100. Günü olan 25 Ağustos'ta Düzce'deki fabrika önünde basın

açıklaması yaptıktan sonra, kendilerini kapıya zincirlediler. Kapıya zincirli işçilere, akşam saatlerinde polis saldırarak gözaltına aldı.

Direnişe Düzce'den atılan 23, Gebze'den atılan 22 olmak üzere 45 işçi devam ediyor.

Çalışan işçilere ise sendikadan istifa etmeleri yönünde baskılar sürüyor.



Deva ilaç'ta sendikaya üye olan işçiler atılıyor

Tekirdağ'daki Deva İlaç Fabrikası'nda Petrol-İş üyesi 5 işçi daha 25

Ağustos'ta işten atıldı. 20 Haziran'da işten atılan işçilerle birlikte, bu sayı 17'ye yükseldi.

Petrol-İş sendikası ve işçiler, fabrika önünde basın açıklaması yaparak bu durumu protesto ettiler.

İşçilerin direnişi iki ayı geride bırakmış durumda. Fabrika önünde direniş çadırı kuran işçiler,

12 Ağustos'ta Deva İlaç'ın İstanbul'daki genel merkezi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Petrol-İş Genel Sekreteri'nin yaptığı açıklamada, sendikal örgütlülük nedeniyle atılan işçilerin geri alınması ve sendikanın yetkisinin tanınması istendi.

Taşeron sağlık işçilerine polis saldırıları

Antalya'nın Alanya ilçesi Devlet Hastanesi'nde Devrimci Sağlık-İş'e üye

olan iki işçinin işten atılmasına, hastane önünde çadır kurarak direnen

işçiler, 20 Ağustos'ta başhekimin şikayeti üzerine gözaltına alındılar.

Daha sonra serbest bırakılan işçiler, gözaltına alınmalarını protesto etmek için basın açıklaması yaptılar.

Açıklamanın ardından iki işçi tekrar gözaltına alındı.

İşçilerin işe iade davası 3 Eylül'de görülecek.

Kocaeli Tıp Fakültesi'nde ise TİS sürecinde işten atılan 5 temsilcinin direnişine, 71. gün olan 13 Ağustos'ta polis saldırdı.

Saldırıda eylem yerinde bulunan iki işçi gözaltına alındı.

İşçiler yaptıkları açıklamayla saldırıları protesto etti.

Tüsa Denim işçileri direnişe devam ediyor

5 Mayıs 2014'ten itibaren TEKSİF sendikasında örgütlenen Bartın'daki Tüsa

Denim işçilerinin direnişi

devam ediyor. Sendikada

örgütlenen 30 işçi işten atıldıktan sonra fabrika önünde

direnişe geçtiler. Direnen

işçilerin e-devlet şifreleri de

patronlar tarafından gasp edildi.

İşçilerin direnişine Bartın halkının yanı sıra

KESK üyesi emekçilerin de

desteği sürüyor.



Astoria inşaat işçileri kazandı

4 aydır maaşlarını alamadıkları için Mecidiyeköy'deki Astoria AVM önünde

eylem yapan işçiler direnişlerini kazanımla bitirdiler.

12 Ağustos'ta eyleme başlayan işçiler 14 Ağustos'ta paraların bir kısmının ödenmesi

ve diğer kalanların ise kısa sürede ödeneceğinin sözünün verilmesi

üzerine eylemlerini bitirdiler.

Soma'da 301 madencinin devlet ve taşeron eliyle katledilmesinin üzerinden üç aya yakın bir zaman geçmiş olmasına rağmen, taşeron sistemiyle ilgili somut bir adım atılmadı. Katliamdan hemen sonra timsah gözyaşları arasında işçilere verilen sözler, "bir kez daha" unutuldu.

Soma'dan sonra patron Alp Gürkan'a dokunmayan devlet, göstermelik olarak birkaç müdürü tutuklayıp işin içinden sıyrılmaya çalışmıştı. Katliam sırasında yaptıkları "kader", "fıtrat" açıklamalarının yerini, "ekonomik gerekçeler", "bütçe yükü" vb argümanlar aldı. Torba yasalarla patronlara yönelik vergi afları, kredi yapılandırılmaları, sigorta primlerinde kolaylık sağlamak dışında bir adım atılmadı.

Katliamdan sonra madencilerin çalışma saatlerinin düşürüleceği, yaşam odalarının zorunlu hale getirileceği, bu yönde düzenlemeler yapılacağı söylenmesine rağmen, tasarının görüşülmesi sırasında yaşam odalarının yapılması önerisi, bizzat bu sözü veren AKP milletvekilleri tarafından reddedildi. Torba yasanın görüşülmesi yeni meclis yılı açılışı sonrasına ertelendi.

Verilen sözler tutulsun!

Şimdi işçiler, verilen sözlerin tutulmasını istiyorlar. Soma'da maden işçileri bir yandan eylemlerine devam ederken, bir yandan da işbirlikçi sendikadan istifa edip DİSK'e bağlı Dev Maden-İş'e üye oluyorlar.

Örgütlenme çalışmalarını sürdüren Dev Maden-Sen, Soma'daki eylemlerin ardından, Meclis'e yürüyerek verilen sözlerin tutulmasını istediler ve işçilerin taleplerini iletiler.

16 Temmuz'da Ankara'da Meclis'e yürüyerek taleplerinin karşılanmasını ve verilen sözlerin tutulmasını istediler. Genel-İş Binası önünde toplanan işçiler Meclis Dikmen kapısına yürüdü. Yürüyüşe KESK, TTB, DİSK'e bağlı sendikalar ve milletvekilleri de destek verdiler. İşçiler "Ankara uyuma Soma'ya sahip çık", "Soma'nın ateşi AKP'yi yakacak", "Yaşasın sınıf

Soma işçilerinin talepleri karşılansın!



dayanışması", "Soma işçisi yalnız değildir" sloganlarını attılar.

İlk konuşmayı madenciler adına Nihat Çelik yaptı. Çelik, kölelik koşullarında çalıştırıldıklarını ve hala diğer madenlerde bu koşulların devam ettiğini vurgularken, AKP Hükümetiyle ve grubuyla yapılan görüşmelerde verilen sözlerin tutulmasını istedi. Ardından Dev Maden-Sen Genel Başkanı Tayfun Görgün ve DİSK Genel Başkanı Kani Bako birer konuşma yaptılar.

Eylem sloganlarla bitildikten sonra işçiler bir heyet oluşturarak Meclis'te grubu bulunan partilerle görüşmek için içeriye girmek istediler. Ancak **işçilerin madenci kıyafetiyle içeriye girmelerine izin verilmedi**. Bir kez daha Meclis'in bir avuç burjuvaziyi temsil ettiği tüm çıplaklığıyla görüldü. İşçiler ancak kıyafetlerini değiştirdikten sonra içeriye girebildiler. AKP'liler işçilerle görüşmeyi kabul etmezken, diğer partilerle görüşen işçiler, taleplerin karşılanması ve yasal düzenlemelerin yapılmasını istediler.

İşçilerin talepleri; maaşların en az 2 bin TL olması, 6 maaş ikramiye verilmesi, haftalık çalışma saatinin 36 saati geçmemesi, günlük çalışmanın en fazla 6 saat olması, emeklilik yaşının 50'ye düşürülmesi ve taşeron sistemin kaldırılması olarak sıralandı.

Eylemler Ağustos ayında da devam etti. 23 Ağustos'ta Soma'daki Madenci Heykeli önünde toplanan Dev Maden-Sen üyesi işçilere,

DİSK Genel Başkanı Kani Bako'nun yanı sıra, sanatçılar ve DİSK'e bağlı sendika yöneticileri de destek verdiler. Sözlerin tutulmasını isteyen madenciler, Hükümet konağına yürüdü.

Burada basın açıklamasını Dev Maden-Sen Genel Başkanı Tayfun Görgün, madenciler için çıkartılacak yasanın torba yasaya çevrilerek unutturulmaya çalışıldığını, madenlerdeki eksikliklerin tamamlanmasının devletin sorumluluğuna geçmesi gerektiğini belirtti. Konuşma, atılan sloganlarla sona erdikten sonra, işçilerle birlikte Maden filmi izlendi.

* * *

Somalı işçiler, sadece kendi sorunlarıyla meşgul değiller. Emperyalist savaşın yolaçtığı sorunlara karşı da duyarlı olduklarını gösterdiler. 8 Ağustos'ta da İsrail'in Filistin'de, İŞİD'in Irak'ta yaptığı katliamları protesto etmek için Hükümet Konağı önünde basın açıklaması yaptılar.

İşçiler, talepleri doğrultusunda eylemlerini sürdürüyorlar. Katliamın ve verilen sözlerin unutulmasına izin vermeyeceklerini ortaya koyuyorlar.

Soma katliamının gerçek sorumlularını yargılamayan devlet, katliamı protesto eden öğrenciler hakkında dava açtı. Ege Üniversitesi'nde 22 Mayıs'ta Soma işçileri için gerçekleştirilen işgale katılan 38 öğrenci hakkında toplam 624 yıl hapis isteniyor. İşgal eylemine saldıran polis öğrencileri işkencelerle gözaltına almıştı. Şimdi "kamu malına zarar verdiği, eğitim hakkını engellediği, örgüt propagandası yaptıkları" iddiasıyla yargılanıyorlar. Düzenin adaleti, bir kez daha kendini olanca çıplaklığı ile ortaya koyuyor.

ADANA AĞAÇLARINA SAHİP ÇIKIYOR

Adana Çukurova Doktor Aşkım Tüfekçi Devlet Hastanesi bahçesindeki ağaçlar kesilmek isteniyor.

Gerekçesi, sözkonusu yere hastane için 200 yataklı ek bina yapmak...

21 Mayıs 2014 tarihinde, hastane yönetimi, bahçedeki ağaçların tespit edilip kesilmesine izin verilmesi için Adana Orman Bölge Müdürlüğü'ne başvuruda bulundu. "Kesimi engelleyici herhangi bir engelin bulunmadığı"na dair gelen cevap üzerine, hastane bahçesinde bulunan 125 ağacın kesilmesi sözkonusu. "Hastaneye ek bina

yapmak" denilince, ağaç kesimine Adana halkının sessiz kalacağı hesaplanıyor kuşkusuz. Oysa aynı bölgede, üstelik üzerinde ağaç olmayan kamu arsası var. Fakat bu kamu arsası özel bir şirkete 49 yıllığına kiraya verilmiş. Ama Atatürk Parkı büyüklüğünde, otuz-kırk yıllık çam ağaçlarının olduğu hastane bahçesine ek bina yaparak rant peşinde koşuyor. Hastane bahçesi aynı zamanda başka birçok canlıyı da barındırıyor. Üstelik bu hayvanlar, Orman ve Su İşleri Bakanlığı'nca "Koruma Altına Alınan Yaban Hayvanları" listesinde bulunmaktadır. Ayrıca yaban hayatı koruma konusunda Avrupa ile yapılan ve onaylanmış sözleşmeler de var.

Bu ağaçların kesimini durdurmak için "Adana Ağaçlarına Sahip Çıkıyor Halk Meclisi" kuruldu. Halk Meclisi, başta Adana Türk Tabipler Birliği olmak üzere pek çok kitle örgütü, sendikalar ve odalardan oluşuyor. Halk Meclisi, ağaçların kesilmemesi için bir hareket başlattı. Bu hareket önemli sayılabilecek bir duyarlılığın oluşmasını da sağladı. "Sizin de bir

ağacınız olsun" çağrısıyla herkesin bir ağacı sahiplenmesi ve koruması için "Hep beraber ağaçlarımıza sahip çıkalım" dendi.

En son Aşkım Tüfekçi Hastanesi bahçesinde bir basın açıklaması düzenlendi. Aralarında Proleter Devrimci Duruş dergisinin de bulunduğu çok sayıda dergi, kurum ve kitle örgütünün katıldığı basın açıklaması yapıldı. "Adana Ağaçlarına Sahip Çıkıyor Halk Meclisi" adına Profesör Doktor Mehmet Özalevli'nin yaptığı açıklamada, hastane yapımına karşı olmadıkları, ama yıkan bir anlayışa karşı durdukları ve hastane yapılmak isteniyorsa özel şirkete kiralanan arsaya yapılması gerektiği anlatıldı.

Ve katılan kitle, hep birlikte ağaçları kestirmemek için mücadele edeceklerini, çoğalarak karşı duracaklarını söyleyerek dağıldı.

Bu konuya ilişkin olarak pek çok protesto örgütlendi; yanısıra, "Orman ve Su İşleri Bakanlığı 7. Bölge Müdürlüğü Adana İl Şube Müdürlüğü'ne dilekçeler yazıldı ve Müdürlüğün Çukurova Aşkım Tüfekçi Hastanesi Yönetimi'ne 2 Temmuz 2014 tarihinde gönderilen 1334095 sayılı yazı ile bildirilen kararının değiştirilmesi istendi.



İlaç sektörü nasıl ve kimin üstünden büyüyor?

İlaç sektörü, diğer tüm sektörlerde olduğu gibi, özellikle AKP döneminde, kamu yatırımlarının tasfiye sürecini ve özel sektörün hakimiyetine girmesini yaşadı. Düzenlenen yeni ilaç protokolleri, yabancı sermaye yatırımlardaki artış, yerli ilaç firmalarının yabancı ortaklıklar ve satın almalarla el değiştirmesi, bir yandan da sektörü emperyalist tekellerinin kontrolüne bırakıyor. Tüm bu süreçte işbirlikçi burjuvazi, ilaç pazarının büyüme trendine girdiğini söyleyerek sevinirken, ilaç işçilerinin durumu gözden kaçıyor.

Türkiye ilaç sektörü'nde yaklaşık 300 ilaç şirketi faaliyet gösteriyor. Sağlık Bakanlığı verilerine göre, 68 ilaç üretim tesisi (15'i yabancı sermayeli) ve 64 üretici firma (13'ü yabancı) ile 12 hammadde üretim tesisi (6'sı yabancı) ve 10 hammadde üreten firma (4'ü yabancı) bulunuyor.

Türkiye'de ilaç sektörü, 2011 yılı itibarıyla imalatçı fiyatları ile 9.1 milyar dolarlık satışla 1.75 milyar kutu büyüklüğüne ulaştı. Böylece sektör kutu bazında 2011 yılı sonu itibarıyla yüzde 4'lük bir büyüme gerçekleştirdi. Aynı şekilde 2013 yılında da iç pazarda 1,78 milyar kutu ilaç satışıyla yüzde 6,9 büyüyen Türkiye ilaç sektörü, böylelikle 15,4 milyar TL'lik bir hacme ulaşmış oluyor.

2012 yılında 720 milyon dolarlık ilaç ihracatı gerçekleştirilirken, 2013'de bu rakam yüzde 13,6'lık artışla 818 milyon dolara yükseldi. İhracatta yüzde 13,6'lık artış yaşanırken, ithalat 3,3 oranında yükseldi. 2012'de 4,354 milyar dolar olan ilaç ithalatı, 2013 yılında 4,498 milyar dolara çıktı. Bu şekilde, ihracatın ithalatı karşılama oranı, söz konusu dönemde bir önceki yıla kıyasla yüzde 16,5'ten yüzde 18,8'ye yükseldi.

Tüm bu rakamlar dış ticaret dengesi bakımından olumlu bir seyir yaşandığı yorumlarını getiriyor. Ancak sadece son yılların rakamlarına bakıp hem sektörün büyümesi, hem de ihracat ithalat dengesi bakımından bu şekilde yorum yapmak için erken. Nitekim biraz geriye gittiğimizde 2008 yılında ilaç sektöründe ithalat yüzde 23,7 oranında artarak 4,36 milyar dolar, ihracat ise yüzde 17,8 oranında büyüyerek 421 milyon dolar olmuştu. 2007'de yüzde 10,2 olan ihracatın ithalatı karşılama oranı 2008'de yüzde 9,7'ye gerilemişti. Bu demek oluyor ki, Türkiye'nin ilaçta ithalatçı konumu hala devam ediyor. İlaç sektörü, henüz dışa bağımlılığından kurtulmuş değil.

Tüm bu rakamlar bize ilaç pazarı olarak Türkiye'nin büyüme eğiliminde olduğunu gösterirken, büyümenin niteliği ise tartışma konusu. Nitekim **ilaç sektöründe yerli sanayinin gelişimi engelleniyor, Ar-Ge yatırımlarının yetersiz olması kaliteli ve orijinal ilaç üretimi araştırmalarını kısıtlıyor**, ilaç sanayi henüz dışa bağımlılığını sürdürüyor.

Türkiye'ye emperyalist tekelleri çeken ne?

Türkiye'de kişi başına ilaç tüketiminin düşük olması, sermaye açısından ilaç pazarının "henüz doygunluğa ulaşmadığı" anlamına gelir. Yani arz kendi talebini yaratacak, sektöre yabancı sermaye girişi ile kişi başına ilaç tüketimi de artacak! Bu durum milli gelirin artmasına ve ilaca ulaşımın kolaylaşmasına bağlıyor.

Kapitalist sistemde her hangi bir metadan farkı olmayan ilaç da arz-talep mantığıyla piyasaya sürülüyor.

Yani aslında, üretimin artmasıyla tüketimin de artması, konu sağlık olunca son derece sorunlu oluyor.

Gerçekten kitlelerin ilaç ihtiyacı var mıdır?

Türkiye'de en çok hangi sağlık sorunları yaşanmaktadır? Bu sağlık sorunlarının tek tedavi yöntemi ilaç kullanmak mıdır? vb sorular havada kalıyor. **Tıpkı mobilya ya da giysi üretimi gibi, kitlelerin ihtiyacı olmasa da tüketmesi, sürekli yeni ürünleri denemesi, tüketme tercihlerini reklam düzeyine göre belirlemesi isteniyor.** Her çocuğa "hiperaktif" teşhisiyle antidepresan verilmesi, her metropol insanının one-a-day vitaminlerini tüketmesi, her canı sıkılan-morali bozulan insanın depresyon tedavisi görmesi isteniyor.

Yerli ve yabancı yatırımcılara ülkemizi cazip kılan ana etmenlerin başında ise ucuz işçilik ve güvencesizliğin var olan yasal boşluklarla teminat altına alınması geliyor. Türkiye İlaç Sektörü'nde yaklaşık 30.000 kişi istihdam edilmekte. Rekabet gücünün, Ar-Ge yatırımları ve beraberinde alınan patentlerle sağlandığı ilaç sektöründe, Ar-Ge yatırımı yapmak, yerli ilaç sanayicileri açısından son derece maliyetli. Maliyetleri düşürme adına akla ilk gelen-se, işçilik maliyetlerini alabildiğine kırmak; yani işçi ücretlerini düşürmek, işten çıkarmalar yoluyla işçi sayısını azaltmak, işçilerin örgütlenmesini engellemek oluyor. Dolayısıyla **patron baskısı, sendikal alanda var olan yasal boşluklar ve ilaç sektöründe sendikalaşmayı zorlaştıracak kendine özgü problemler, bu yatırımları kolaylaştırıyor.**

İlaç işçilerinin sendikalaşması engelleniyor

İlaç sektöründe bir fabrikada üretim yapan işçiler ve bir de dışarıda bu ilaçları tanıtan ve pazarlayan temsilatörler var. Bu durum ilaç sektöründe yasal yetki olarak toplu sözleşme imzalanmasını oldukça güçleştiriyor. Çünkü **bakanlığa bir ilaç fabrikasında yetki başvurusu yapıldığında, yetki hesaplamasına temsilatörler de dahil ediliyor. Oysa sayıları**

neredeyse üretimdeki işçi sayılarını aşan ve ülkenin dört bir yanına dağılmış olan temsilatörlere ulaşmak, çoğu zaman mümkün olmuyor. Bu da üretimdeki işçilerin tamamının örgütlenmesi durumunda bile, işverenle yasal bir toplu sözleşme sürecinin başlatılmasına engel oluyor.

Fakat şu da bir gerçek ki, **fabrika içerisinde üretimde çalışan işçiler kadar, dışarıda bu ilaçların satışıyla ilgilenen temsilatörler de ağır çalışma koşullarına maruz kalıyorlar.** Sık sık kovulma tedirginliği içerisinde, uzun çalışma saatleri ve yoğun bir tempo altında çalışıyorlar. Patronlar için ilaç herhangi bir meta iken, temsilatörler de patronun daha fazla kar hırsı ile daha fazla satış baskısı altındalar. Temsilatör konusu daha ayrıntılı ele alınması gerekir, bu yazı kapsamında üretimdeki işçilerin sendikalaşmama yönüyle ele alıyoruz.

Bu durumun en güncel örneklerinden biri Petrol-İş Sendikası'nın örgütlenme çalışması yürüttüğü Deva İlaç Fabrikası'nda yaşanıyor. Deva İlaç Fabrikası'nda üretimde çalışan işçiler kadar, belki de daha fazlası bu ilaçları dışarıda pazarlayanlar bulunuyor. Şu anda **sendika, üretimde çalışan işçilerin neredeyse tamamını örgütleyse bile, pazarlama alanında çalışanların sayısındaki çokluk nedeniyle yetki alamıyor.** Oysa Petrol-İş Sendikası, bu işyerinde uluslararası sözleşmelerde de yer alan bir uygulama ile 1984 yılından 2010 yılına kadar toplu sözleşmesi imzalayarak varlığını sürdürmüştü. Bu tarihten itibaren firma, EastPharma adında Bermuda merkezli bir şirket tarafından satın alınıyor ve hemen ardından sendikanın yetkisi olmadığı bahanesiyle sendikasızlaştırma operasyonu başlatılıyor. İlk önce toplu sözleşme masasına oturulmuyor, ardından sendikalaşma çalışması yapan öncü işçiler işten atılıyor.

Yine aynı sendikanın örgütlenme çalışması yürütüp aynı nedenlerle yetki alamadığı başka bir firma da Recordati İlaç Firması. 2008 yılında yerli sermayeli ilaç firmasını satın alarak Türkiye'ye giren Recordati, merkezi İtalya'da olan, birçok Avrupa ülkesinde ve Türkiye'de de iştiraki bulunan, Ortadoğu ve Doğu Avrupa'nın yeni pazarlarında büyüyen Avrupalı bir ilaç grubu. Örgütlenme aşamasında yine aynı sıkıntılar yaşanıyor ve fabrika dışında çalışan temsilatörler nedeniyle çoğunluk sağlanıp yetki alınamıyor. Her ne kadar merkezi Konya'da bulunan İlaç Mümessilleri Derneği ile ilişkiye geçilse de sonuç alınamıyor.

Deva ve Recordati'de yaşananlar, Türkiye'de ilaç işçilerinin örgütlenmesi aşamasında yaşanan sıkıntıları gösteren örneklerden sadece ikisi. Her zamanki gibi bir avuç şirket, işçilerin sırtından büyüyor. Fakat büyüyen sadece patronların serveti! İşçi ve emekçiye daha fazla sömürden başka düşen bir şey yok!

Bu durumda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı harekete geçmeli ve ilaç üretiminde çalışan ve bu ilaçları pazarlayan işçilerin farklı işkollarında görüşmesinin önü açılmalı. Ancak tarihsel süreçte yaşananlar bize gösterdi ki, işçi sınıfı ne patronlardan, ne de kapitalist devletten medet umarak kazanım elde etti. İşçi sınıfının kurtuluşu, sadece kendi sorunlarına kendisinin sahip çıkmasıyla, sınıfsal mücadeleyi yükseltmesiyle mümkün oluyor.

Caferi camisine saldırı...

“Sorumluluk makamındakiler bu işin sorumlusudur”

Geçtiğimiz ay, İstanbul-Esenyurt'ta bulunan Caferilerin camisi saldırıya uğramıştı. Bu saldırının arkasında IŞİD ya da benzer radikal dinci grupların olma ihtimali yüksek. Çünkü emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin dinsel-mezhepsel ayrımları kullanarak halkı birbirine düşürdüğünü ve Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiğini görüyoruz. Ülkemizde de benzer kışkırtmalar yapıldı, yapılıyor. Bunun son örneği Caferilere yönelik saldırı oldu. Hiç kimsenin inançları yüzünden aşağılanmasına, saldırıya uğramasına, öldürülmesine izin vermemeliyiz. Bunların egemenlerin bir oyunu olduğunu bilerek, dinsel-mezhepsel-ulusal her tür ayrımcılığa karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. Bizim duruşumuz, sınıfsaldır. İşçi ve emekçilerin birliğini sağlamalı, sömürücülerin karşısına tek bir vücut olarak çıkmalarını başarmalıyız. Onun için halkı bölüp parçalayan her tür yapay ayrımın karşısına duruyor, Caferilere dönük saldırıyı da bu bakış açısıyla ele alıp kinıyoruz.

Konuyla ilgili Caferi derneklerinde faaliyet yürüten bir kişiyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Yakın zamanda kundaklanan bir cami var, bunun kimler tarafından yapıldığını düşünüyorsunuz?

Kimin yaptığından ziyade, amacın ne olduğunu görmek lazım. Eğer sorumluluk makamındakiler, sürekli olarak “Şiiler böyle, Aleviler şöyle” derse, insanları kışkırtırsa, Şii antipatisi, Alevi antipatisi oluşması doğaldır. Sorumluluk makamındakiler bu işin sorumlusudur. Sebebi onlardır, yapanların bulunması onların sorumluluğundadır.

Aynı gün bulunabilir miydiler?

Tabi ki aynı gün bulunabilirlerdi. Yakılan Sünni camisi olsaydı, yer yerinden oynardı. Ayakkabıyla bir camiye girilmemesine rağmen içerde içki içilmemesine rağmen, sürekli bu dillendirildi. Tamamen Gezi Parkı eylemlerini karalamak için kurulmuş bir oyun olmasına rağmen, ısrarla kullandılar. Ama Caferilerin camisi, Allah'ın kitabı yakıldığı halde, faili bulunmadı, basın açıklaması bile yapılmadı. Demek yapan yandaş ki, onun tarafında ki, bunu yakalama ihtiyacı duymadı. IŞİD'in yapma ihtimalini görmüyorum, çünkü kamuoyunda IŞİD'e karşı nefret oluştu. Biz bunların katil olduğunu, sapık olduğunu sürekli söylüyorduk. Bunların dinle alakası yok.

IŞİD'i kimler destekliyor sizce?

Türkiye destekledi, TIR'larla yardım IŞİD'e aktı. TIR'ları durduranlara “ajan” denildi, “paralel yapı” denildi. IŞİD, Türkiye'den destek aldığı için, burada eylem yapacağını düşünmüyorum.

Saldırıyı kimin yaptığını düşünüyorsunuz?

Olayın yapılış planlamasına bakarsak, iş biraz planlamalı yapılmış, profesyonel yapılmış gibi görünüyor. Bizi, Şii'liği Caferi'liği temsil eden şeyler içerde. Bunlar biraraya toplanmış. Aşu-rayı temsil eden şeyler, beşik gibi temsili şeyler yakılmış. Mesaj verilmeye çalışılmış. Kütüphaneyi de yakmışlar. Orada Kuran-ı Kerim de vardı, o da

müslümanların hepsini temsil eder, sadece Caferileri temsil etmez, oda yakılmış. IŞİD'in kolu olmasa da IŞİD zihniyetli olduğu kesindir. Eğer devletimiz, emniyetimiz, bulmak isterse 24 saatte bulabilirdi. Belki de bunların parmağı vardır, ne amaçlanmış, cevap çok genişliyor. Şahsi yorumum olarak söylüyüm, bence Türkiye'deki Caferiler'e saldırarak toplumsal algı yaratılıyor. Bu daha büyük olayların alt yapısıdır. Eğer Sünni kardeşlerimiz, -Caferi'liği bir kenara bırakıp- “Camii, Kuran nasıl yakılır” diye ayağa kalksaydılar, bulunması da kolay olurdu, insanları da rahatlatırdılar. “Falan tinerici de yapmış” deselerdi, o da olurdu. Ama hiç bir şey yok!

Yeni saldırılara karşı önlem alıyor musunuz?

Camilerimizin kendilerine göre tedbirleri var, bizim de kendimize göre önlemlerimiz var. “Nasıl korktuklar” şeklinde bir imaj vermek istemiyoruz. Gerçekte korkmuyoruz da! Hz. Hüseyin'in mesajıyla onun geleneğiyle olgunlaşmış kişiler olarak bizim ölümden korkumuz yok! Ölümden korkmayan neden korkar? Şunun da oluşmasını istemiyoruz; isteyen gelir, istediğini yapar! Hayır, yapan bundan sonra fazlasıyla cezasını alır!

Daha sonraki günlerde yine tehditler oldu mu?

Aynı sabah, caminin önüne 1-2 kişi gelmiş,

“hepinizin kafasını keseceğiz, burada namaz kıldırılmayacağız” diye bir şeyler söylemiş. Kim duymuş, nasıl olmuş, duyan niye müdahale etmemiş, bunu bilmiyoruz. Doğruluğunu da bilmiyorum. Normal şartlarda

camii yakılmış, bunun devamının gelmemesi için en azından bir polis nöbeti olması lazımdı, olmadı. Kendimiz nöbet tuttuk. Gençler birbirinden nöbeti devraldı. Burada çatışma olsun da millet toplansın gibi bir şey olduğunu sanmıyorum. Hedef bu değil. İlk taş atıldı, kimse ses çıkarmadı, demek ki ikincisi olduğunda, daha büyük bir saldırı olursa, camii içinde cemaat varken mesela... Sanki insanları böyle bir şeylere alıştırmak istiyorlar. Böyle şeylere aşına olunması, “Caferilere saldırılar olabilir” algısı yaratılmak istendiğini sanıyorum. Bunlar Aleviler'e, Kürtler'e de yapıldı biliyorsunuz. Bunları normalleştirmeye, olağan şeylermiş gibi göstermeye, toplumu alıştırmaya çalışıyorlar.

İlerleyen dönemlerde Şiiler'e karşı daha büyük baskıların geleceğini düşünüyor musunuz?

Şahsi düşüncem, bu iş böyle olmaz. Sorumlu makamların, en azından İçişleri Bakanı'nın oraya gelip bir ziyarette bulunması lazımdı, bu olmadı. Kınama mesajı yayınlaması lazımdı, Başbakan da demiyoruz, İçişleri Bakanı bile yapmadı bunu. Sonuçta dini kulanıyorlar, ama senin mensubu olduğun dinin kitabı yakılmış, hiç bir tepki yok! Fevri bir eylem olduğuna, bireysel olduğuna inanmıyorum.

Bu savaş bizim savaşımız değil SAVAŞI DURDURALIM!

Ortadoğu Bölgesi'nin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini paylaşmak için çıkarılan savaş, bölgeyi kan gölüne çevirdi. Emperyalistler ve işbirlikçileri, IŞİD aracılığıyla halkları birbirine kısırdırıyor, Ortadoğu'nun sınırlarını yeniden çiziyorlar. Etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalanmak istenen Ortadoğu'da yaşanan vahşet, büyük bir yıkıma yol açıyor. Kan ve gözyaşı, yoksulluk ve ucuz işgücü, göç, tecavüz ve fuhuş, savaşın ağır sonuçları olarak karşımızda duruyor. İşçi ve emekçiler, ezilen halklar bunun acılarını yaşıyor. IŞİD çetelerini besleyen ve büyüten Türkiye gibi ülkelerde de halklar, bu durumdan doğrudan etkileniyorlar.

Bu emperyalist savaşın bütün ağır sonuçlarını yaşayan biz işçi ve emekçiler, tüm gücümüzle savaş istemediğimizi haykırmak zorundayız. İnsanca yaşamak istiyorsak, bu kanlı savaşı durdurmalıyız!

Emperyalistlerin petrol kavgası için ölmek istemiyorsak, “petrol için kan dökülmesine hayır” diyerek sesimizi yükseltmeliyiz! “Sömürü düzeninin devamı için emekçi kardeşlerimizi öldürtmeyeceğiz de, ölme-yeceğiz de” diyerek sokaklara çıkmalıyız!

Bu savaş sömürücülerin savaşı, bizim değil! Bizim savaşımız ekmek ve özgürlük savaşıdır!

Ağır vergi yükü altında ezilmemiz yetmiyormuş gibi, vergilerimiz savaş harcamalarına gidiyor. Eğitim, sağlık gibi en temel ihtiyaçlarımıza değil, çetelere gönderiliyor. Vergilerimizle savaş baronlarının, çetelerin beslenmesine izin vermemeliyiz!

Bu kanlı savaş, sömürücülerin daha fazla kar elde etmesi ve daha çok servet biriktirmesi için yapılıyor. Ücretlerimiz sürekli düşerken, zamlar alabildiğine yükseliyor. Her şey özelleştiriliyor, paralı hale getiriliyor. Bugün “ekmek kavgamız” bile, savaşa dur demekten, savaşa karşı savaşmaktan geçiyor!

Bu savaş sömürücülerin savaşı, bizim değil!

Bizim savaşımız işçi sınıfı ve tüm insanlığın kurtuluş savaşıdır!

Kendi davamız için savaşmazsak, geleceğimiz kararacak ve sömürücülerin iştahı hiç kesilmeyecek. Hiçbir paylaşım savaşının sömürücülerin isteğiyle bitmediğini tarih defalarca göstermiştir. Emperyalist paylaşım savaşları, her zaman, işçi ve emekçilerin tek kurtuluş yolu olan sömürsüz-savaşsız bir dünya kurmak için mücadele etmesiyle son bulmuştur.

Emperyalistlerin askeri olmamak için, kendi kurtuluş davamızın bir neferi olalım! Grev ve direnişlerimizle üretimden gelen gücümüzü kullanalım! Haklarımızı söke söke koparmak için sokakları zaptedelim! Örgütlenerek gücümüzü büyütelim!

KAHROLSUN EMPERYALİST SAVAŞ!

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

YAŞASIN DEVRİM ve SOSYALİZM!

Ağustos 2014
Proleter DEVRİMCİ DURUŞ



“Berkin milyonlar oldu”

Berkin'in babası Sami Elvan, geçtiğimiz günlerde polis olduğunu söyleyen kişilerden tehdit telefonları aldığını duyurdu ve telefon numaralarını twitter'da yayınladı. Erdoğan, mitinglerde Berkin'in annesini yuhalatmıştı. Haziran şehitlerinin katillerini korumak için büyük çaba gösteriyorlar, diğer taraftan şehitlerin ailelerine davalar açılıyor. Devlet, Haziran şehitlerinin ailelerini yıldırma ve korkutma için her adımı atıyor. Ancak başaramayacaklar. Haziran şehitlerinin arkasında, Haziran ayaklanmasının gücü, kitlelerin desteği ve katilleri yargılatma kararlılığı bulunmaktadır. Ve bu kararlılık, ailelere yönelik saldırılara karşı da kendisini gösterecektir. Katiller yargılanacak; şehit aileleri çocuklarının kanının yerde kalmadığını, egemenlerin gücünün buna yetmediğini görecektir.

PDD: Gezi olaylarının başlamasıyla birlikte, sizin bulunduğunuz bölgede neler yaşandı? Berkin'in vurulması nasıl gelişti, sonrasında neler yaşadınız?

Babası Sami Elvan: Herkes çoluk çocuk tencere tavasıyla sokaklardaydı. Bunların içinde benim eşim ve çocuklarım da vardı. Berkin birçok kez Taksim'e gitti, bazen ailecek gidiyorduk. O gün, 15 Haziran'da Berkin'in mezuniyeti için kıyafet almıştık. Aynı gün Gezi Parkı'na saldırmışlardı. Gazi Mahallesi'nden yürüyerek gelen insanların önü, Okmeydanı kavşağında engellenmişti. Bizim mahallede de eylemler yapılıyordu, eşim ve çocuklarım da, dışarıda su isteyene su veriyorlardı, yaralananlara yardım ediyorlardı. Sabah 5.30'a kadar eylemler devam etti. Sonra eşim ve çocuklarım eve geldiler. Ben de o saatlerde dalmıştım, kapının açıldığını hissediyordum, ama kalmıyorum. Sonra çay falan yapıyorlar kahvaltı için. Saat 7 civarı eşim ekmek almaya çıkacağı sıra (o ara eşimin ayağı kırılmıştı) Berkin; “sen gitme anne ben giderim polisler biber gazı atıyorlar, sen kaçamazsın” diyor ve çıkıyor dışarı. Sokağa çıkar çıkmaz Berkin'i vuruyorlar. Berkin'in vurulduğunu görenler araba bulup Berkin'i hastaneye götürüyorlar. Durumu çok ağır, kan grubunu dahi öğrenmeden acil müdahale ediyorlar. Direkt ameliyata alınıyor. Yanılmıyorsam 52 dakika kadar uğraşıp, hayata döndürüyorlar. Beyin ameliyatından 1.30 gibi çıkıyor, beyinde kanamanın çok olduğu tespit ediliyor. Aynı gün içinde bir ameliyat daha geçiriyor. Biliyorsunuz 269 gün mücadele etti. Bu süre içerisinde iki operasyon daha geçirdi: şant operasyonu ve sıvı alma operasyonu. Fakat Berkin'i kaybettiğimiz tarihe kadar gözleri açıktı, mücadele ediyordu. Nefes aldığını biliyorduk, almıştı onunla hastahane yaşamaya. Okmeydanı Eğitim Araştırma Hastanesi, “ikinci adresimiz” olmuştu. Bütün mektuplarımız, evraklarımız, hastane önündeki postaneye geliyordu. Hastanede yaşadığımız süreç, acı bir tecrübe oldu bizim

in, çünkü yoğun bakımın kapısı açıldığında hep korkuyla, kuşkuyla



bekliyorduk. Sürekli “sabredin, metanetli olun, dua edin” diyorlardı. Berkin'in kalbi durduğunda, kalp masajı yapılırken 2 kaburga kemiği kırıldı, çünkü 16 kiloya düşmüştü. Bedeni erimesine rağmen, suratında hiçbir değişiklik yoktu. Hastanede yattığı süre boyunca onun güçlü yapısına, inatçılığına güveniyorduk, kalkacağına inanıyorduk. Durumunun çok ciddi olduğunu biliyordum, yarası çok ağırdı, o yarayla 269 gün yaşamak Berkin'e layıkmiş. Berkin bunu başardı. Topluma da çok güzel bir mesaj verdi. Biz onu ilk gün kaybetmiştik aslında, fakat o, hayata dönmesiyle, nefes almasıyla “ben kendi yaşamımı kaybettim, ama sizler için 269 gün direndim” demiştir.

- Çok görkemli bir cenaze oldu, hafta içi olmasına rağmen 3 milyon kişi kaldırdı cenazeyi. Milyonlar, Berkin'in 269 gün direnişini selamladı bir anlamda, öyle değil mi?

O gün acı bir gündü, ama bu kadar insanın Berkin'i sahiplenmesi bizim için onur vericiydi. Biz 269 gün boyunca hastahane, onların manevi desteğiyle, verdikleri moralle yaşadık. Mesela bir abla şunu anlattı; kendi iş arkadaşlarından birisi, 19 yaşında komaya girmiş, 38 yaşında komadan çıkmış! Ondan sonra ismi “Yoğun Bakım Ahmet” olmuş! Adam sonra evleniyor, çoluk çocuk sahibi oluyor, tekrar işine dönüyor ve emekli oluyor. Yine 8 yaşında bir çocuk komaya giriyor, 9.5-10 yaşında çıkıyor yoğun bakımdan. Aynı Berkin'in yattığı yerde yatmış. O çocuğu görünce biraz daha umutlanmıştım, ama Berkin'in yarası çok ağırdı, o yaraya inat direndi, insanlara umut verdi ve arkasından gelen kitle de Berkin'i kendi parçası bildi... Biz kendimize “Berkin'in genetik anne-babasıyız” diyoruz, o topluma mal olmuş bir çocuk artık, herkesin kardeşi, çocuğu oldu. O yüzden milyonlarca insan Berkin'i uğurlamaya geldi.

- Bekliyor muydunuz bu kadar kalabalık olmasını?

Bu kadarını beklemiyordum. Türkiye de hayatın duracağını tahmin etmiyordum, o gün oraya gelenler kadar, gelemeyenlerin de çok fazla olduğunu biliyoruz. Dünyanın birçok noktasında Berkin için eylemler yapıldığını biliyoruz. Büyüklerin kardeşi, küçüklerin abisi oldu Berkin. İzmir'den bir kardeşimiz, küçük çocuğu ve eşiyile bayramda yanımıza geldi, iki gün boyunca bizimle hastanede kaldılar. Benim telefonum, eşimin telefonu hiç susmuyordu. Herkes Berkin'den iyi haber almak istiyordu. Ama olmadı. Berkin artık bedenlen aramızda yok, ama hep bizimle. Bir saniye bile aklımızdan çıkmıyor, bizimle birlikte yaşıyor. Biliyorum ki diğer insanlar

da aynı şekilde yaşıyor Berkin'i.

- Aslında Berkin sadece sevenlerinin değil sevmeyenlerinin de aklından çıkmıyor. Hukuki durumu aktarabilir misiniz?

25 Haziran 2013 tarihinde biz suç duyurusunda bulunduk. O zaman başsavcı Adnan Çimen'di. 7 ay boyunca sadece bir dosya numarası verdi. Dosyada en ufak bir ilerleme olmadı. Sonra Faruk Bildirici atandı. Berkin'in davası da bütün Gezi davalarıyla birlikte aynı torbanın içindeydi. Biz verdiğimiz mücadeleyle Berkin'in davasını bu torbadan ayırttık. Faruk Bildirici, ne istediyseniz başvurusunu yaptı, görüntüler ortaya çıktı. Sonra onu da gönderdiler ve Berkin'in davasına bakan kimse yok şu anda. Yaklaşık 3 aydır dosyada hiçbir işlem olmadı. Adli tatil olduğu için savcının atanmasını bekliyoruz. Devlet, bir nevi soğutmaya bırakıyor, savcılar değiştirerek unutturmaya çalışıyor, ama bunlar boşuna. Çünkü halk, bu çocuğu unutmadı, unutmayacak da. İnanıyorum ki, bu davada Berkin'imizi yalnız bırakmayacaklar.

- Diğer şehitlerin mahkemelerinde de birçok hukuksuzluklar yaşandı, şehirler değişti, saldırılar düzenlendi; ama halkın şehitlerine sahip çıkmasını engelleyemediler. Berkin'in mahkemesi de açılacak sonuçta ve ayrı bir dalgalanma yaratacaktır.

Berkin, Gezi'nin bir simgesi oldu ve tarih bunu unutmayacak. 14 yaşında vuruldu, 15 yaşında kaybettik, hatta doğum gününü hastanede kutladık. Berkin'in ne doğum günü, ne vurulduğu gün, ne de ölüm tarihi unutulacak! O kadar insanı bir araya toplamak her babayığidin harcı değil. Biz Berkin'in cenazesine gelen insanlara, ne para verdik, ne de belediye otobüslerini bedava ettik. Ama milyonlarca insan kucakladı Berkin'i. Berkin vurulduktan sonra Başbakan da miting yaptı. Oraya katılan insanların ne şartlarda gittiğini de biliyoruz. Berkin'in davası başladığında o dostlar Berkin'i yalnız bırakmayacak. Sadece dostlar değil, şehit ailelerimiz ile hep birlikteyiz. Fadime anayı da unutamayız, diğerlerini de... Deniz Gezmiş'in ismi unutuluyor mu, diğer devrim şehitlerinin ismi unutuluyor mu? O katiller için “destan yazdı” deniyor, oysa bizim çocuklarımız destan yazdı! Tarih onları unutmayacak!

- Berkin mücadelesini gücü yettiğince yürüttü ve bayrağı size teslim etti.

Evet mücadeleye devam ediyoruz. Ama onun yokluğu hepimizi çok etkiledi, mezarına gidemiyoruz, komalık oluyoruz. Ben diyabet olduğum için, sol gözüm göremez duruma geldi. Fakat diğer şehit ailelerimizle hep birlikteyiz, birbirimize destek oluyor, çocuklarımızın mücadelesini sürdürüyoruz. Bütün etkinliklere, eylemlere katılmaya çalışıyoruz. Elimizden geldiği, gücümüzün yettiği kadar bunu sürdürüceğiz. Yolda yolakta bizimle karşılaşan insanlar göz yaşlarını tutamıyor. Hiç tanımadığımız kişiler gelip bize sarılıyorlar, hatta hiç konuşamayan, hıçkırarak uzaklaşanlara rastlıyoruz. Bazen biz insanları teselli ediyoruz. Geçenlerde Hakkari'den bir çocuk, okullar tatil olur olmaz otobüse atlayıp yanımıza geldi. Ta Hakkari'den kalkıp tek başına buraya geliyor ve bizi buluyor. Artık bizim için bu çocukların hepsi Berkin. Berkin milyonlar oldu!

Son olarak kendimize bir çeki düzen verip birlik olalım diyorum. Herkese saygılarımı sevgilerimi iletiyorum.

Geride bıraktığımız Ağustos ayında, Ortadoğu'daki savaş, yeni ve önemli bir evreye girdi. 10 Haziran'dan itibaren iki ay boyunca Sünni bölgesinde kesintisiz biçimde ilerleyen IŞİD, Kürt bölgesine yönelip Şengal ve Mahmur'a saldırınca, ilk yenilgisini aldı.

Peşmerge'nin (Irak'taki Kürt federe bölgesinin silahlı gücü) kendisini sadece Barzani'nin bölge-siyle sınırlamasına ve Ezidilerin, Hristiyanların, Türkmenlerin, hatta KYB'nin (Kürt federe bölge-sinin Talabani'nin kontrolünde olan bölümü) kent ve köylerinin işgaline sessiz kalmasına karşılık, YPG'nin (Rojava'daki Kürt silahlı gücü) devreye girmesi, savaşın seyrini değiştirdi. Vahşetiyle nam salan IŞİD'in de gücünün yetmeyebileceği görüldü. **YPG'nin, Şengal'de IŞİD'i bozguna uğratmak da değil, sadece durdurabilmesi, büyük bir zafer olarak kayıtlara geçti. Arkasından PKK'nin savaşa katılması, ABD'nin yeni bir hamle yapmasına neden oldu.** Peşmerge'ye ve Irak ordu-suna hava desteği sağlayarak IŞİD'in elindeki kimi önemli mevzilerin geri alınmasını sağladı.

Bu saldırı sırasında İran ve Suriye'nin de destek vermiş olması, "IŞİD'e karşı ABD-İran-Suriye ittifak" gibi, bölgedeki emperyalist çıkarların niteliğine, "yaşamın doğal akışına" aykırı bir tablo da çıkardı ortaya.

Şimdi "IŞİD'i durdurmak" adına, emperyalistler bölgeye silah ve teçhizat göndermeyi hatta asker çıkarmayı tartışıyorlar. Ve elbette, Irak'ta yenil-meye başlayan IŞİD'in yokedilmesi adına, Suriye de bu çıkarmadan nasibini alacak, ABD bombar-dımanını ve askerini topraklarında görecek gibi görünüyor.

IŞİD Şengal Dağı'nda

10 Haziran'da Musul'u ele geçiren IŞİD (Irak-Şam İslam Devleti), ilerleyişini sürdürdü; 2 Ağustos günü de ağırlıkla Ezidiler'in yerleşik bulunduğu Şengal ilçesine saldırdı. Irak ordusu 6 Haziran'da bölgeden çekilmiş, bölge Peşmerge'nin kontrolü-ne girmişti. Saldırı karşısında Peşmerge'nin kısa zamanda geri çekilmesiyle birlikte, bölge IŞİD'in eline geçti.

Şengal bölgesi ve Şengal Dağı, IŞİD'in ilerle-yişi sırasında Telafer'den kaçan Türkmenlerin de

siğindiği bir alandı. IŞİD saldırısı üzerine, 310 bin nüfuslu ilçeden 290 bin kişi civardaki dağlara kaçtı.

IŞİD işgali tam bir vahşetle gelmişti. IŞİD, dini inançlarından dolayı Ezidiler'e karşı daha özel bir nefret ve kinle saldırdı. Binlercesini öldürdü. Kü-çük yaştaki yüzlerce kızı, köle pazarlarında satmak üzere kaçırıldı.

Irak Parlamentosu Ezidi milletvekili Viyan Daxil, **IŞİD işgalinin, çevredeki Arap köylülerinin desteğiyle geldiğini, Arap komşularının kendilerini arkadan vurduğunu**, bu nedenle kayıplarının çok daha büyük olduğunu söylüyor. Keza vahşetten kaçan **Ezidiler, 6 Haziran'dan itibaren bölgenin korumasını üstlenen Peşmerge'nin kendilerini silahsızlandırıldığını, IŞİD saldırdığında Peşmerge'nin çekilmesi üzere-ne, hem silahsız hem korumasız kaldıklarını, bunun da katliamı büyüten bir unsur olduğunu anlatıyorlar.**

Peşmerge'nin çekilmesi, sonrasında da tartı-şılan bir konu oldu. Diğer taraftan, YPG güçlerinin 2 Ağustos öncesinde, Şengal'i korumak için sınırı geçerek Kürt Federe Bölgesi'ne gelmiş olması, önemli bir unsurdur. IŞİD saldırısı başlamadan önce YPG'nin gelişi Peşmerge tarafından tepkiyle karşılanmış, hatta 4 YPG'li Peşmerge tarafından tutuklanmıştı. Ancak saldırı başladıktan sonra Peşmerge ortadan kaybolunca, YPG'liler Şen-gal Dağı'nın stratejik bir noktasını tutarak IŞİD'in ilerlemesini durdurdular; bir güvenlik koridoru oluşturarak onbinlerce Ezidi'nin dağdan inmesini ve kaçabilmesini sağladılar. Ve **Ezidi gençlerin oluşturduğu, yaklaşık 2 bin kişi olduğu tahmin edilen direniş birlikleri, YPG ile birlikte savaş-maya başlayınca, işgalin seyri de değişti.**

Şengal, Irak ile Suriye arasında stratejik önemi son derece büyük bir bölge. Ezidiler burada 6 bin yıldır yerleşik durumdalar. Şimdi bir bölümü IŞİD işgali altında. Şengal Dağı'nda hala onbinlerce Ezidi'nin mahsur kaldığı, onlara henüz ulaşılamadı-ğı söyleniyor. Rojava yönüne bakan hat üzerinde

ise PYD bayrağı dalgalanıyor. Irak ordusunun ve Peşmerge'nin bıraktığı karakollar ve mevzilere yüzlerce PYD'li yerleşmiş durumda. IŞİD mevzile-riyle aralarındaki mesafe, zaman zaman 300 met-reye kadar düşüyor. Çatışmalar ise hız kesmiyor.

Ezidi katliamı yeniden

6 bin yıllık tarihleri boyunca, dini inançları ve kültürleri nedeniyle 73 kez katliamla karşı karşıya kalan Ezidiler, bu defa da IŞİD'in saldırısını ve vah-şetini yaşadılar. Şengal'e saldırı ve işgal sırasında, 15 binden fazla Ezidi, IŞİD tarafından katledildi. Sağ kalanların yaşadığı insanlık dramı ise bitmek bilmiyor. Dağlarda günlerce aç, susuz biçimde yürüdüler, 50 derece sıcakta yaşam mücadelesi verdiler. Yüzlercesi bu kaçış sırasında öldü; ölüler için yeterince kefen bulamamanın, mezarlarını yeterince derine kazamamanın vicdani yükünü de omuzlamak durumunda kaldılar.

Ayakta kalanlar sayısız sağlık sorunu ile boğu-suyorlar. Çocuklar ve yaşlılar daha hızlı ölüyorlar. Bir kısmı Zaho'da, Rojava'da, Silopi'de, Roboski'de Diyarbakır'da kamplara yerleştirildi. Ancak bu da başka bir dram. Türkiye sınırından içeriye, sadece pasaportu olanlar alınmış. Aynı aileden pasaportu olmayanlar, çocuk-bebek bile olsa, içeri alınmamış. Sınırın öte yanında onbinlerce insan bekliyor.

Kaçanların içinde Hristiyanlar ve Türkmenler de var. Hristiyanların durumunu tespit etmek için Vatikan'dan bir Kardinal bölgeye gönderildi. Bugü-ne kadar AKP'nin Irak'a saldırı için demagoji mal-zemesi yaptığı Türkmenler ise "sahipsiz" kalmanın acısını yaşıyorlar.

Ezidiler, kendileri için BM'nin himayesinde, sınırları olan bir bölgenin belirlenmesini istiyorlar. **Topraklarını kaybetmek, özellikle de Müslüman ülkelere dağılarak asimile olmaktan korku-yorlar.** Bu nedenle geri dönme umudu olanlar, yakınlarda bir BM kampında savaşın bitmesini beklemek, umudunu kaybedenler ise, "inanç özgürlüğü"nün olduğu bir ülkeye sığınma hakkı istiyorlar. Acil ihtiyaçları ise, sığındıkları kamplar-da gıda, giyecek ve ilaç yardımı. Keza, öncelikli talepleri, pasaportu olmayanların da sınırdan geçebilmesi.

Üç parçada Kürt askeri ittifakı

IŞİD, son iki ayda attığı adımlarda herhangi bir direnişle karşılaşmamıştı. Çünkü **asıl olarak Sün-ni bölgesinde ilerliyordu, zaten Sünni aşiret-lerin desteğini aldığı için burada direniş değil, tersine bir kabulle karşılaşıyordu.**

Bunun dışına çıktığı bölgelerde ise, farklı dina-mikler direnişin olmasını engellemişti. Telafer'de Türkmenlerin çaresizliği önemli bir unsurdur. Son-rasında IŞİD Kürt bölgesinde ilerlemeye başladı; ancak bu ilerlemede de bir hesap sözkonusuydu; Barzani'nin bölgesine dokunmadan, Hristiyanların,

Ortadoğu'da yeni denklem

Ezidiler'in, KYB'nin ve diğer Kürt grupların etkin olduğu bölgelere giriyordu. Peşmergenin tümüyle direnişsiz biçimde Mahmur Kampı'nı ve Şengal'i bırakması, belki de bununla ilgiliydi. 1 Haziran günü Amman'da yapılan ve IŞİD'in saldırısını planlayan toplantıya Barzani'nin temsilcisinin de katıldığını biliyoruz. Peşmerge'nin savaş gücünün düştüğü, şehir yaşamına alışıkça gerilla alışkanlık-larının unutulduğu; hatta Barzani'nin, IŞİD'e karşı savaşmak için emekli gerilla komutanlarını geri çağırdığı yolundaki söylentiler yalan değildi; ancak asıl unsurun 1 Haziran'da çizilen rota olduğunu düşünmek de yanlış değil.

Şengal'de YPG'nin devreye girmesi ve korkunç vahşet karşısında çaresiz bir halkın kurtarılması, IŞİD'e karşı ilk gerçek direniş anlamını taşıyordu. **Bu direniş, YPG'ye hem bölgedeki güç ve et-kinliğinin tescilini, hem de uluslararası kamu-oyu nezdinde, dünya halklarının sempatisini kazandırdı. Ve arkasından, emperyalist devlet-lerin, bölgeye müdahale etme, direnişi sadece “YPG'nin tekeline bırakmama” isteği birden tırmandı.**

Şengal Dağı'ndan kaçan Ezidiler'e, ancak güvenli noktalara ulaşıttıktan sonra ABD tarafın-dan 'insani yardım'ın ulaştırılması ve bu sıra-da Peşmerge'nin de ABD'li ekibe eşlik etmesi, Ezidiler'in protestolarına neden oldu. Emperyalist-ler ve işbirlikçilerin gerçek yüzüne duyulan tepkiydi bu. Bu arada, **Ezidiler'e yardım için bölgeye gelen ABD'li komutanlara, YPG'nin rehberlik ve halkla konuşma konusunda tercumanlık yaptığı da görüldü; ilk defa ABD'li subaylarla YPG'li ve HPG'li subaylar, birarada çekilmiş fotoğraflarla basında yer aldı.**

İkinci önemli başarı haberi, Mahmur'dan geldi. Mahmur kampı, 1990'lı yıllarda Türkiye'deki kirlı savaştan kaçan Kürt halkı için BM'nin gözetiminde kurulmuş ve PKK için son derece önemli olan bir kamp. IŞİD bu kampı 11 Ağustos günü ele geçir-diğinde, yine savunma için Peşmerge yoktu. İki gün sonra PKK (ve silahlı kanadı HPG) tarafından kamp geri alındı. **Kampın stratejik önemi son derece büyüktü, çünkü burayı ele geçiren IŞİD, Erbil'e, yani Güney Kürdistan'ın başkentine yürüyecekti.** Bu zafer, Şengal'in ardından ikinci önemli başarı oldu.

Bu iki direniş ve başarının, gelecek açısından son derece önemli iki sonucu vardır. **Birincisi, bütün dünya IŞİD karşısında dehşete kapılmış, bölge halkları büyük bir korkuya düşmüşken, ona karşı ilk zaferi YPG ve HPG kazandı.** Bu du-rum, kurtarılan kasaba ve bölgelerin çok ötesinde, dünya kamuoyunda iki örgüte karşı çok ciddi bir prestij ve sempati oluşturdu. Bunun etkilerini ve so-nuçlarını savaşın ilerleyen aşamalarında çok daha net göreceğiz. **İkincisi, bugüne kadar Kürt ulusal hareketinin “dört parçada birlik” hedefi, gerek**

emperyalistlerle kurulan ilişkiler, gerekse çıkar çatışmaları ne-deniyile hayata geçmemiştir. Hatta Barzani'nin PKK'ye karşı sa-vaşması örneğin-

de olduğu gibi Kürtler'in kendi içlerinde hegemonya savaşlarını da yaratmıştı. **Şimdi Ortadoğu'daki savaşın zorunlu bir sonucu olarak Peşmerge, HPG ve YPG'nin birlikte hareket edeceği “Kürt Savunma Güçleri” kuruluyor.**

Ve bu ittifak, başta ABD olmak üzere, em-peryalist ülkelere askerî yardım alacak, istih-barat ve operasyon işbirliği gerçekleştirecek.

ABD yeniden Irak'ta

Savaşın dengeleri emperyalistlerin hesaplarına uymuyor, beklenenin ötesinde yeni durumlar yara-tıyor. En başta işbirlikçiler, emperyalistlerin hesap-larını boşa çıkaracak, kendi çıkarlarını gözetecek adımları daha rahat, daha kolay atabiliyorlar. Bu durum da masadaki hesabın yaşamda bozulması-na, yeni formlar oluşturmalarına neden olabiliyor.

1 Haziran'da yapılan Amman toplantısında, ABD, İsrail, Türkiye gibi ülkelerin, Sünni aşiretlerin, Kürt bölgesini temsilen KDP'nin vb planı, IŞİD'i ortaya sürerek Irak'taki denge-leri değiştirmekti. Saldırı başla-dıktan hemen sonra Barzani'nin “bağımsızlık” için diploması turları-na girişi de, bu saldırı ve yeni durumdan fay-dalanma çaba-sıydı. ABD için ise, Irak'ın (artık sınırları tümüyle belirsizleşmiş olsa bile) devlet olarak İran etkisinde olmasındansa, parçalarda hegemonyasını kurması gibi yeni bir tercih -asında İran'ın gücüyle başede-memenin getirdiği bir zorunluluk- sözkonusuydu. Ancak savaşın gerçeği, planları boşa çıkardı. Hesapta olmayan unsurlar, hem dengeleri, hem de planları yeniden değiştirdi.

Birincisi, IŞİD kontrolden çıktı. IŞİD'in görevi Sünni bölgesini birleştirmek ve bir güç olarak ortaya çıkarmaktı. Sonrasında Şii bölgelere doğru ilerlemesi ve buradan bir etkinlik kurması, ikinci gö-reviydi. IŞİD'in, Musul'da ve girdiği diğer Sünni böl-gelerde hiçbir direnişle karşılaşmaması, buralarda-ki aşiretlerin hemen yeni duruma uyum sağlaması, hatta Saddam dönemi komutanların, işgal altındaki bölgelerde yönetimi üstlenmesi ve kendi bayrak-larını çekmesi, bunun açık göstergesiydi. Ancak **IŞİD, kendisine çizilen sınırlara uymadı; hem su kaynaklarını hem de yeraltı petrol yataklarını tu-tan Kürt bölgesine doğru ilerleyişini sürdürdü.**

Musul Barajı'nı ele geçirmesi, Mahmur'a, Şengal'e saldırısı ve Erbil'e yürümesi, ABD'nin tepkisini aldı. Çünkü ABD, zaten kendi işbirlikçisi olan Kürt bölgesinde bir savaş ve sorun istemiyordu. IŞİD'in güçlü bir direnişle karşılaşacağı belli olan Şii bölge-sine değil, Kürt bölgesine saldırısı, ABD'nin çizdiği sınırları aşması anlamına geliyordu.

İkincisi, Kürt direnişinin başarısı, planların içinde yoktu. Önce YPG, arkasından HPG, IŞİD karşısında önemli askeri başarılar elde ettiler. Üstelik bu başarılar, dünya kamuoyunun vicdanen sahiplendiği ve dikkatle izlediği bir noktada (Şengal Ezidilerinin vahşetten kurtarılması) geldiği için, ya-rattığı psikolojik-moral-siyasal etki, askeri başarının çok ötesine geçti. **Peşmerge geri çekilse bile HPG ve YPG'nin savaşıacağına ortaya çıkması, ABD'nin müdahil olmasını; HPG ve YPG'nin savaşını kendi kontrolü-yönlendirmesi-desteği altına almasını zorunlu kıldı.**

Üçüncüsü, İran'ın Irak'ta yaptığı hükümet değişikliği hamlesi, Irak'ın içindeki dengeleri ve Sünni aşiretlerin durumunu değiştirdi. Irak'ta işgal öncesinde hem hükümeti hem orduyu kontrol eden başta Baas olmak üzere Sünni güçlerin ikti-dardan düşürülmesi ve etkisizleştirilmesi, ABD'nin planıydı. Devlet yönetimini asıl olarak Şii ve Kürtlere bırakarak kendi hegemonyasını kurabile-ceğini düşünüyordu. Nuri El Maliki, 2006 yılında, bu planın bir parçası olarak başbakan yapılmıştı.



Ancak yaşam ABD'nin planlarına uymadı, Şii iktidarın ağırlığı, İran'ın Irak üzerinde ve bölgede güçlenmesini sağladı. IŞİD işgalinin başlamasının ardından, İran'ın müdahalesiyle Maliki devrilip ye-rine Haydar el Abadi başbakan olarak görevlendi-rildi. **Abadi'nin başbakan olması ve daha baştan Sünni aşiretlere dönük olumlu mesajlar gön-dermesi, bugün IŞİD'le birlikte hareket etmekte olan Sünni güçlerde bir beklenti oluşturdu.** Par-çalanmadan, iktidarda daha fazla güç sahibi olarak kalabilme ihtimali güçlendi. Zaten, Irak'ın asıl petrol yataklarının Kürt ve Şii bölgelerde bulunması, bir parçalanmanın ekonomik yükünün Sünni bölgeye çıkmasına neden olacaktı. IŞİD'in en önemli lojistik kaynağı olan Suudi Arabistan'da müftünün, IŞİD'i dışlayan-olumsuzlayan açıklamalar yapması Sünni güçlerin tercihlerindeki değişimi göstermesi baki-mından çarpıcıdır.

Dördüncü bir unsur ise, IŞİD gibi bütün dünya halklarının nefretle ve dehşetle baktığı bir örgütün, ABD tarafından beslenip büyütüldüğünün artık daha sık dile getirilmesiydi. 21. yüzyılda, şeriat uygulayan, kafa kesen (üstelik de kafa kesenlerden birisi İngiliz vatandaşı, kamera önünde kestiği kişi ise bir ABD'li gazeteciydi), sadece “geri-üçüncü dünya ülkeleri”nden değil, bütün emperyalist ülkelerden savaşçı devşiren barbar bir topluluktan bu. Ve bu savaşçıların emperyalist ülkelere rahatça gidip gelmeye devam ettiği biliniyordu; buralarda yapacakları eylemler kitleleri çok korkutuyordu. IŞİD, emperyalist ülke halkları için, televizyonda sinema gibi seyrettikleri (birçok savaşı, darbeyi, vahşeti böyle seyrettikleri) bir olgu değil, kendi burunlarının dibinde yaşayan insanlardan oluşan bir topluluktur. Suriye gibi modern ve laik bir ülkeyi, Irak gibi medeniyetin beşiği bir ülkeyi kan gölüne çeviren bu terör örgütü, emperyalist ülke halklarının gözünde birden “yakın tehlike”ye dönüşüverdi. Ve bu teröristlerin ABD tarafından yönlendirildiği, desteklendiği biliniyor, IŞİD’e duyulan tepki ABD’ye de yoneliyordu. ABD’nin kendisini aklamayı, IŞİD’le arasında mesafe koyduğunu göstermesinden geçiyordu.

Bütün bu unsurlar, ABD’nin yeniden ve fiilen savaşa dahil olmasını gerektirdi. ABD önce Peşmerge’ye ve Irak ordusuna hava desteği sağlayarak, başta Musul barajı ve Türkmelerin yaşadığı Amerli kasabası olmak üzere önemli bazı noktaların IŞİD’den geri alınmasını sağladı. Arkasından silah ve teçhizat yardımı yapacağını duyurdu. Bu da yetmedi, asker gönderme kararı aldı. Şimdilik bu sayı 300 olarak belirlendi, ama yarın artacağı sır değil.

Başta İngiltere, Fransa ve Almanya olmak üzere, diğer emperyalist ülkeler de Irak ordusuna ve Peşmerge’ye silah ve teçhizat yardımı yapacaklarını açıkladılar. Hem kendi halkların IŞİD’e karşı yükselen nefretinin baskısı, ve ülkelerinden IŞİD’e katılanların oluşturacağı riske karşı önlem alma çabası, hem de Kürt direnişiyle yeni bir evreye giren savaşın (ve buradan kazanılacak rantın) dışında kalmama kaygısı, bu ülkeleri savaşa lojistik katkıda bulunmaya zorluyor.

Türkiye köşeye sıkışıyor

Bu süreçte Türkiye üzerinde özel bir baskı da oluştu. İki yönlü bir baskıydı bu. **Bir taraftan IŞİD’e verdiği destek tartışma konusu olurken, diğer taraftan Kürt hareketi konusunda yeni oluşan durumun baskısıydı.**

Türkiye’nin IŞİD’e lojistik desteğini kesmesi, sınırlarını kapaması konusunda emperyalistler, daha açıktan konuşuyor, gazetelerinde yazıyorlar. Ancak artık Türkiye ile IŞİD arasında sınır kalmadığını söylemek yanlış olmaz. Antep, Kilis, Antakya gibi sınır kentlerde, IŞİD ağırlığı her geçen gün artıyor. IŞİD için sadece bu sınır kentlerde değil, Türkiye genelinde, yaralıların tedavisinden, kuran kursları aracılığıyla savaşçı devşirmeye kadar çok ciddi bir yaşam alanı oluşmuş durumda. IŞİD savaşçılarının yüzde 10’unun Türkiye pasaportu taşıdığı biliniyor. Amerikan gazeteleri Antep’te

IŞİD komutanlarıyla röportajlar yapıyor.

Çıkan haberlere göre, 10 Haziran’da Musul işgali başladığı sırada rehin alınan 49 konsolosluk görevlisi, IŞİD tarafından sınır kapılarının açılması için koz olarak kullanılıyor. Türkiye, bu konsolosluk görevlilerinin öldürülmemesi karşılığında hem sınır kapılarını açık tutuyor, hem de IŞİD’in istemesi nedeniyle, Süleymanşah Türbesi’ni onlara bırakmaya hazırlanıyor.

Türk devleti açısından bir önemli sorun da, YPG ile HPG’nin ABD tarafından silahlandırılması. Oysa Rojava’da kurulan Kürt yönetiminin yok edilmesi için, bugüne kadar Suriye’deki bütün gerici grupları desteklemiş, savaşa sevk etmiş; ve başaramamıştı. Şimdi artık iki tarafta da Kürtlerin arkasında ABD silahlı gücünün olması, Türk devleti açısından yeni bir handikap anlamına geliyor.

Bu durumun bir yansıması da, Öcalan’ın ve Türkiye sınırları içindeki Kürt hareketinin durumu konusunda kendisini gösterecektir. Güney’deki savaş, onları da güçlendirmiştir. Bugüne kadar AKP hükümeti “çözüm süreci” bayraktarlığını lafta yaparken gerçekte oyalamayı, sündürmeyi, çeşitli bahanelerle ertelemeyi başarmıştı. Bugün ise, oluşan yeni dengeler, Türkiye için de somut gelişmelere sahne olacaktır.

Şimdi AKP hükümeti, hem Kürt hareketinin durumuna ilişkin, hem de IŞİD terörüne karşı, bugüne kadarki politikalarını sürdüremez haldedir. Kamuoyu baskısının yanı sıra emperyalistlerin çıkarları, her iki konuda somut adımlar atmasını zorunlu kılıyor.

* * *

Ortadoğu’da savaşın dengeleri bir kere daha değişiyor. ABD bunu görerek (aslında bu süreci kendisi başlatmıştı) hemen harekete geçti, “karargahı yakına kurmak” amacıyla IŞİD bombardımanına başladı.

Bir taraftan kendi yetiştirdiği radikal dinci çetelere karşı mücadele ediyor görünürken, diğer taraftan Suriye’ye saldırma hazırlıkları da yapmaktadır. “IŞİD’in kökünü kurutmak için Suriye’deki üslerini de vurma” zorunluluğundan bahsetmesi, bunun yolunu döşemek içindir.

Bu süreçte ortaya çıkan en ilginç tablo ise, İran ve Suriye’nin de ABD ile birlikte IŞİD’e karşı savaşmasıdır. Musul Barajı’nın geri alınması sırasında İran da destek vermiş, Suriye ise kendi topraklarındaki IŞİD konusunda her türlü istihbarat paylaşımı ve işbirliğine açık olduklarını duyurmuştur.

Elbette İran, ABD’nin kendisine “şer odağı” dediğini; Suriye, kendi içindeki savaşı ABD’nin başlattığını unutmuş değildir. ABD’nin 1 Haziran’da başlayan müdahalesinin bölgede İran ve Suriye’nin gücünü azaltmaya dönük olduğu da açıktır.

Ancak bütün devletler şunun farkındadır: **Savaşın şiddetlenmesi, yeni durumlar yaratır. Ve bu yeni durumların kimin lehine olacağını belirlemek mümkün değildir.** Ortadoğu’daki bu yeni durumun, ABD’nin planlarını gerçekleştirme ihtimali kadar, ABD’nin tümünden güç kaybetmesiyle sonuçlanması ihtimali de vardır. Ve her ülke, kendi lehine sonuç yaratmak amacıyla girer savaşa.

Filistin ve Rojava halkının yanındayız

Rojava ve Filistin’de silah ve bombalar patlarken, dünyanın dört bir yanında protesto gösterileri oldu. Adana’da da kitle örgütleri, parti ve kurumlar, birçok koldan protestolar örgütlediler. 18 Temmuz 2014 tarihinde KESK’in çağrısı ile de 5 Ocak Meydanı’ndan İnönü Parkı’na bir yürüyüş düzenlendi ve yürüyüş sonrası basın açıklaması yapıldı. Ayrıca, Park’ın içinde kurulan çadır aracılığı ile, emperyalist savaş karşıtlarının Rojava için yapacakları yardımların Eğitim-Sen’de toplandığı duyuruldu.

Yürüyüşe katılan çok sayıda kitle örgütleri, partiler ve aralarında Proleter Devrimci Duruş’un da bulunduğu devrimci kurumlar, bayrak ve flamalarıyla kortej oluşturdu. Cadde boyunca “Rojava Halkı Yalnız Değildir”, “Filistin Halkı Yalnız Değildir”, sloganları atıldı. En önde “Ortadoğu’da Savaşa Hayır, Rojava ve Filistin Halkları Yalnız Değildir” pankartı taşınan yürüyüş koluna, yol boyunca katılımlar oldu. Park’ta basın açıklaması için toplanıldığında savaşın vahşeti direniş fotoğraflarından oluşan bir sergiyle ortaya kondu.

Basın açıklamasını, katılımcılar adına “KESK Adana Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü- BES Şube Başkanı” Sabahat Mutluay okudu. Açıklama şu sözlerle son buldu: *“İsrail’in Filistin halkına, IŞİD çetelerinin Rojava halkına yönelik olarak başlatmış olduğu saldırıları kınıyor ve lanetliyoruz. Yıllardır İsrail zulmüne karşı onurlu direnişini sürdüren, yaşadığı tüm acılara rağmen özgür ve bağımsız bir Filistin için direnen Filistinli kardeşlerimizin ve bir yandan IŞİD çetelerine karşı kahramanca direnip bir yandan özgür bir yaşamın temellerini atmaya çalışan Rojava halkının onurlu mücadelesini selamlıyoruz. Gazze ve Rojava’da yaşanan katliamların derhal durdurulmasını ve bölge halklarının barış içinde bir arada yaşamasını istiyoruz.”*

Basın açıklaması sonunda kitle dağıldı.

Yaşasın Filistin, Rojava, Şengal Direnişi

Adana’da 7 ağustos 2014 günü saat 12.30’da İHD, ÇHD, HDP, sendikalar, dernekler ve çeşitli partilerden oluşan bir grup kitle, emperyalist savaş karşıtı bir basın açıklaması yaptı.

İnönü Parkı’da yapılan basın açıklamasını İHD Başkanı İlhan Öngör okudu. *“Kobani’de Kürt halkı, Musul’da Şiiler, bugün ise Şengal’de Ezidiler katledilmektedir”* diye başlayan açıklamada, *“...dünyanın gözleri önünde yaklaşık bir aydır süren İsrail saldırıları sonucunda Gazze’de büyük bir insanlık dramı yaşanmaktadır”* denilerek, İsrail ordusunun Gazze’ye yönelik saldırıları sonucunda yaklaşık iki bin Filistinli’nin yaşamını kaybettiği belirtildi. Ayrıca emperyalizmin “böl-parçala-yönet” politikasına karşılık, Rojava’da halkların birarada yaşadığına vurgu yapıldı.

Açıklama, sık sık kitlenin sloganları ile kesildi. Açıklama, Türkiye halklarına seslenerek bitirildi: *“Bugün Rojava’ya, Filistin’e, Şengal’e sahip çıkmak onuruna sahip çıkmak, insanlığa sahip çıkmaktır. Bu nedenle başta demokrasi güçleri olmak üzere tüm halkımızı Ortadoğu’daki vahşete sessiz kalmamaya, yaşam hakkına, insanlık onuruna sahip çıkmaya çağırıyoruz. ... Türkiye halklarının yüreği direnen halkların yanındadır. Yaşasın Şengal, Filistin, Rojava direnişi...”* Açıklama bitirildikten sonra kitle dağıldı.



Ortadoğu'da sınırlar nasıl çizildi?

Bugün, başta ABD olmak üzere emperyalistler, I. Emperyalist savaş sonrası çizilen bugünkü Ortadoğu'nun haritasını yeniden çizmeye soyunmuş durumdalar...

Ortadoğu, -özellikle Mezopotamya bölgesi- bereketli toprakları, yeraltı ve yerüstü zenginlikleriyle, sömürgeci güçlerin her dönem ilgi alan olmuştur. Aynı zamanda sıcak denizlere açılan jeostratejik konumuy- la, Hindistan ticaretini kontrol altında tutan sömürgeci güçlerin (16. yüzyılda Portekizler, 17. yüzyılda Hollandalılar, 18.yüzyılda İngilizlerin) her zaman iştahını kabartmıştır. Bu ilgi, petrolün kullanım alanlarının çoğalması ve stratejik bir önem kazanmasıyla birlikte, daha da artar. Bunun tarihi, 20. yüzyılın başıdır ki, bu aynı zamanda kapitalizmden, onun son aşaması emperyalizme geçiş dönemidir.

Emperyalizm dönemine, 'üzerinde güneş batmayan ülke' olarak giren en büyük sömürgeci devlet İngiltere, bu hegemonyasını sürdürebilmek için, Ortadoğu üzerinde hakimiyet kurmak zorundaydı. O yüzden de Ortadoğu haritasını sil baştan çizmesi gerekiyordu. Çünkü tüm dünya gibi, Ortadoğu da emperyalist aşamaya geçmeden önce bölüşülmüştü. Hatta diğer bölgelerin paylaşımı tamamlanmadan çok daha önce Ortadoğu paylaşılmış, 'sahipleri'ni bulmuştu. Dolayısıyla emperyalist güçlerin bölge üzerinde hakimiyet kurabilmeleri için, 19. yüzyıla kadar Ortadoğu'ya 'sahip' iki büyük devletin, Osmanlı ve İran'ın zayıflatılması ve parçalanması, onun üzerinden 'yeniden paylaşımı' gerekecekti.

İlk olarak Çarlık Rusyası, ardından İngiltere, bu bölgeye yönelirler. 19. yüzyılın bu iki büyük sömürgeci gücü, Karadeniz ve Kızıldeniz kıyılarına yerleşerek, Ortadoğu'nun sonraki gelişiminde de belirleyici bir rol oynayacaktır. I. emperyalist savaşın öngününde Almanya atağa kalkar ve Almanya, o yıllar, Berlin'i Bağdat'a bağlayacak olan demiryolu projesiyle Ortadoğu'ya, oradan dünyaya açılma politikasını (Drang nach Osten) yaşama geçirmeye çalışır.

Dönemin en hızlı yükselişini yaşayan Alman emperyalizmidir. Osmanlı içinde de işbirlikçilerini yaratır, Padişah Abdulhamit üzerinde etkili olur, ordu içinde de Enver Paşa'nın terfisini sağlayarak Osmanlı içindeki İngiliz işbirlikçilerini ekarte etmeyi başarır. Ve bütün bunların sonucunda, Osmanlı devletinin, Almanya'nın yanında savaşa katılımını gerçekleştirir.

Sykes-Picot anlaşması

Ortadoğu'nun yeniden paylaşımının gündeme geldiği günden bu yana, bu anlaşmanın adı daha sık telaffuz edilmeye başlanmıştır. Çünkü bugünkü Ortadoğu'nun sınırları büyük oranda bu anlaşma çerçevesinde belirlenmiştir. İngiltere-Fransa ve Rusya, Almanya'nın hızlı yükselişini ve yayılmasını durdurabilmek için, kendi aralarında işbirliği yaparak böyle bir anlaşmaya imza atarlar. Şimdi Ortadoğu'da sınırlar değişirken, bu anlaşmanın da ortadan kalktığı söyleniyor. Gerçekte bu anlaşma, daha o dönemde, önemli bir darbe yemiştir.

Nedir Sykes-Picot ve neleri içermiş, nasıl sonuçlanmış?

Sykes-Picot 1916 yılında İngiltere ile Fransa

arasında yapılan anlaşmadır.

Adını, bu anlaşmaya imza atan İngiltere'nin temsilcisi Sykes ile, Fransa'nın temsilcisi Picot'un isimlerinden almıştır. Sonra Rusya'nın da dahil edilmesiyle, Ortadoğu'nun üç sömürgeci güç tarafından bölüşüm anlaşması halini almıştır.

Sykes-Picot, I. Emperyalist savaş öncesinde Ortadoğu'da en büyük sömürgeci olan Osmanlı'yı parçalanma planıdır aynı zamanda. I. Emperyalist savaşta Almanya'nın yanında yer alan Osmanlı'nın,

Almanya'nın yenilmesiyle birlikte, diğer emperyalist güçler tarafından bölüşümüdür. Fransa, Osmanlı'dan "savaş tazminatı" olarak bugünkü Suriye, Lübnan, Filistin, Adana-Toroslar bölgesini istemektedir. Rusya, Trabzon'un batı kesimlerini, Cizre-Umriye arasında kalan bölgeyi ele geçirmiştir. İngiltere ise, petrol bölgesi olan Musul-Kerkük'ü garanti altına alarak, Fransa ve Rusya'nın diğer bölgeleri almasına göz yummuştur.

Paylaşım planı budur. Fakat 1917'de gerçekleşen Ekim Devrimi, emperyalistlerin bu anlaşmasını deşifre eder. Devrimle birlikte Çarlığın gizli belgelerine ulaşan Bolşevikler, Ortadoğu'nun bu üç sömürgeci devletler tarafından nasıl paylaşılacak istendiğini kamuoyuna açıklar.

Rusya, Ekim Devrimi ile birlikte, zaten anlaşmanın fiilen dışına düşmüştür. Rusya'nın yerine kurulan Sovyetler Birliği, anlaşmayı tanımadığını açıklamış ve bölge halklarını emperyalist savaşa, işbirlikçilerine karşı mücadeleye çağırmıştır.

1917 Devrimi, sadece bu gizli paylaşım anlaşmasını kitlelere açıklamakla kalmaz, ezilen halklar üzerinde yarattığı etkiyle de, savaşın gidişatını değiştiren bir rol oynar. Bunların başında Türkiye'de gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi gelmektedir. Sykes-Picot anlaşmasındaki bölüşüm, 1920 yılında Serv olarak bazı küçük değişikliklerle Osmanlı'nın önüne yeniden getirilecektir. Ancak Ekim Devrimi'nin maddi-manevi desteğini de arkasına alan Ankara Hükümeti, Serv'i tanımadığını açıklayarak, bugünkü TC sınırlarına kavuşabilecektir.

Bütün bu değişimlere rağmen, Ortadoğu'nun I. Emperyalist savaş sonrası bölüşümü, Sykes-Picot anlaşması çerçevesinde olmuştur.

Savaş ve devrim

1917 Ekim'inde Rusya'da patlak veren Bolşevik Devrimi, emperyalistlerin planlarını alt-üst eden en önemli gelişmedir. Lenin'in "ya savaşlar devrimlere yol açar, ya da devrimler savaşları önler" saptaması, Ekim devrimi ile birlikte somut bir gerçek halini aldı.

Ekim Devrimi'nin, hem Rusya gibi büyük bir sömürgeci ülkede ve çok geniş bir coğrafyayı kapsayarak gerçekleşmesi, hem de daha önemli olarak, proleter devrim niteliğinde olması, onu öne çıkardı. Yoksa **I. Emperyalist savaşın başlamasından iki yıl kadar sonra, birçok Avrupa ülkesinde halk ayaklanmaları ve devrimler patlak vermeye başlamıştı.**

1916 yılında İrlandalı işçi ve emekçiler, Connolly'nin önderliğinde emperyalist savaşa karşı ayaklandılar. Bu ayaklanma, İrlanda devrimine yol açacak uzun bir sürecin ilk adımıydı. Keza Almanya'da Spartakistler önderliğinde işçiler, 1 Mayıs 1916'da sokaklara çıktılar, grevler gerçekleştirdiler. Ocak 1918'de ise, bir ayaklanmaya dönüştü. 1917'de Fransa'da bir tümen asker ayaklandı, kızıl bayraklarla Paris'e yürüdü. İtalya'da sanayi şehirlerindeki sokaklar, kitle hareketlerine sahne oldu. 1918'de Avusturya-Macaristan'da devrim gerçekleşti.

Bütün bunlar, ama özellikle de Ekim Devrimi, emperyalist savaşın durmasında ve birçok emperyalist planın alt-üst olmasında belirleyici bir role sahiptir.



Emperyalistlerin "Yeni Ortadoğu" haritası

Sykes-Picot anlaşmasını dünya halklarına açıklayan Bolşevikler, emperyalistlerin Ortadoğu üzerindeki planlarını bozarken, halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine de esin kaynağı oldular. Sadece esin kaynağı olmakla da kalmayıp, para, silah vb. yardımlarla, bu mücadelelerin zaferle taçlanmasına en büyük desteği sundular.

Türkiye'nin ulusal kurtuluş savaşında da Ekim Devrimi ve onun katkıları, çok önemlidir. Hatta diyebiliriz ki, Türkiye Cumhuriyeti varoluşunu, büyük oranda Ekim Devrimine borçludur. Çünkü Sykes-Picot anlaşmasını deşifre edip emperyalistlerin Ortadoğu üzerindeki planlarını bozan da, Türkiye'deki ulusal kurtuluş hareketini maddi-manevi güçlendiren de Ekim Devrimi'dir. Dahası, emperyalizmin en büyük korkusu olan 'komünizm heyulası'nın Rusya'dan Türkiye'ye yayılma ihtimaline karşı, emperyalistleri tavizkar olmak zorunda bırakan da, bu devrimdir.

Bu gerçeği, her tür milliyetçi akım, özellikle gözlerden ırak tutmaya, gizlemeye çalışır. Savaşları durduracak tek gücün devrimler olduğu gerçeğinin; gerek I. emperyalist savaşın bitmesi, gerekse Türkiye'deki ulusal kurtuluş savaşının başarıyla sonuçlanmasında, Ekim Devrimi'nin rolünün, bilinmesini istemezler. 'Misak-ı milli' ve ulusal kurtuluş savaşı üzerine onca gürültü koparıldığı halde, Ekim Devrimi ve SSCB'den bahsedilmemesi bu yüzdendir.

Savaşı durduracak tek güç

Kısacası, insanlık tarihinin en eski uygarlıklarının beşiği olan bu coğrafyada, I. emperyalist savaş sonrası sınırlar yeniden çizilirken ve yeni devletler oluşturulurken, bölge halklarına hiç danışılmamış, onun iradesine başvurulmamıştır. Bunların içinde biraz farklı bir seyir izleyen Türkiye, yukarıda özetlediğimiz gibi, bunu içte işgale karşı gelişen halk direnişine ve hemen yanıbaşında gerçekleşen Ekim Devrimi'ne borçludur.

Emperyalistlerin Ortadoğu politikalarına yön veren ana faktör, yeraltı-yerüstü zenginlikleridir. Bunun da başında petrol, su gibi enerji ve yaşam kaynakları gelmektedir. Bu durum, bugün için de geçerlidir. Yine sınırlar, halkların iradesi dışında çizilmeye çalışılmakta ve yine her şey, bu kaynakların kimin ele geçireceğinde düğümlenmektedir.

Fakat başta Ekim Devrimi olmak üzere, emperyalist savaşa karşı başlayan halk ayaklanmaları ve devrimler, her şeyin emperyalistlerin planları doğrultusunda gerçekleşmeyeceğini somut olarak göstermiştir. II. Emperyalist savaşta ise, emperyalistler kaldırdıkları taşı ayaklarına düşürmüş ve birçok ülkede devrimler patlak vermiş, sadece faşizm değil, kapitalist-emperyalist sistem büyük bir darbe yemiştir, geriletmiştir. Öyle ki I. Emperyalist savaş sonrasında, dünyanın altıda biri sosyalist iken, II. Emperyalist savaş sonrası dünyanın üçte biri sosyalist kamp içinde yer almaya başlamıştır.

Bugün sürmekte olan yeni emperyalist savaşı da durduracak ve emperyalistlerin planlarını bozacak tek güç, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların ayaklanmaları ve devrimleridir.

“Adalet yoksa barış da yok!”

ABD'nin Missouri eyaletinin St Louis kenti Ferguson semtinde, 9 Ağustos günü, polis yine siyah bir genci, nedensiz olarak öldürdü. Katledilen gencin adı Michael Brown'du. 18 yaşındaydı... Silahsızdı, ellerini havaya kaldırmıştı; ama onun teslim olması polisi durdurmamıştı. Michael, 6 kez vuruldu; 2 kere başından, 4 kere bedeninden...

Michael'ın ölümü, siyahları sokağa döktü. Eylemin ana sloganı “eller yukarı, ateş etme!” oldu. Silahsız bir gencin, salt siyah olduğu için öldürülmesine duydukları tepkiyi, kitleler bu sloganla ifade ediyordu, polisin vahşi yüzünü bu sloganla protesto ediyorlardı. Bu artık, polise meydan okuma anlamına gelen bir slogandı.

Aynı gün akşam, eylemler çatışmaya dönüştü. Michael'ın cansız bedeninin saatlerce yerde bırakılmasına dönük bir protestoyla başladı herşey. Bu protestoya zırhlı polislerin saldırısı, eylemcilerin öfkelerini büyüttü. Protestolar, dalga dalga ülkenin dört bir yanına yayıldı. New York, Chicago, Detroit, Los Angeles gibi önemli kentler başta olmak üzere ABD genelinde 100'den fazla kentte eylem-

saldırıları düzenlemeye başlayınca, bu defa market soygunu görüntüsünün Michael'e ait olmadığını açıklamak zorunda kaldı.

“Kara kıta”dan gelenler

Afro-Amerikalıların ırkçı şiddetle öldürülmesinin, yakın zamandaki başka örnekleri de kitlelerde infiale neden olmuştu. Mesela 2012 yılında Florida'da George Zimmerman adlı bir beyaz tarafından 17 yaşındaki Trayvon Martin'in öldürülmesi nedeniyle yine kitleler sokaklara dökülmüşlerdi. Geçtiğimiz ay, 17 Temmuz 2014'te New York'ta polis tarafından tutuklandığı sırada öldürülen Eric Garner'in durumu da siyahların tepkisine neden olmuştu.

Biz tekil örneklerini görüyoruz ama, istatistikler, ABD'de 2005-2012 arasında, haftada iki siyahın beyaz polisler tarafından vurulduğunu gösteriyor.

İrkçiliğin ABD'deki köklerinin derin olduğunu görmek zor değil. ABD'nin sadece 400 yıllık tarihi, yağma, talan ve soykırım üzerine kurulmuş bir süreç. Son yüz yıldaki emperyalist saldırganlığını bir kenara bırakalım; Amerikanın kuruluşu bile, bir “ulusal köken”e sahip olmayan, Avrupa'nın dört bir yanından gelen, kurulu düzenle bir biçimde sorun yaşayıp ipini koparmış olan serseri, maceracı ve suçlu ya da engizisyonun vahşetinden kaçan kişiler tarafından, Kızılderililerin toprakları yağmalanıp, Kızılderililer katledilerek gerçekleştirilmişti. Kıtanın talancılar tarafından işgal edilmesinden sadece 200 yıl sonra başlayan Afrikalı köle göçü, bugüne kadar uzanan bir başka büyük yarasıdır o toprakların.

1860'larda, Afrikalıların özgürlük mücadelesi başarıya ulaştı, resmi olarak kölelik ABD topraklarından kaldırıldı; “zenci köleler”, “Afro-Amerikalı vatandaşlar”a dönüştüler. Ancak güney eyaletlerinde köleliğin son bulması, daha onyıllarca mücadele etmeyi gerektirmişti.

“Özgürlük”, siyahlara “eşitlik” getirmemişti ama. En ağır işlerde, en düşük ücretlerle çalışan, savaşta ön cepheye sürülüp “Amerika için” savaştığı istenen onlardı; ama mesela otobüste beyazlara yer vermek gibi zorunlulukları sürüyor, üniversitelerde eğitim haklarından lokantalarda yemek yemek hakkına kadar pekçok sınırlama yaşıyor, ırkçı saldırılarla ölmeye devam ediyorlardı. 1960'larda, tüm dünyada yükselen özgürlük ve eşitlik mücadelesi dalgasının da etkisiyle, yasalar karşısında eşitliği elde etmeyi başardılar.

Elbette yasalarda eşitlik de, yaşamda eşitlik getirmede. Sınıfsal farklar, renk ayrımı gözetmiyordu. Bazı siyahlar ABD Başkanı, Dışişleri Bakanı gibi sıfatlar kazanmış olsalar da, siyahların ezici çoğunluğu, toplumun en alt tabakasını oluşturmaya devam etti. **Siyahlar içinde işsizlik, yoksulluk, eğitimsizlik ve evsizlik oranları, her dönem toplumun genel ortalamasından epeyce yüksek oldu.**

Sistem onlara yaşam hakkı tanımıyordu; bir siyah, kendisiyle eşit eğitim, gelir ve yaşam düzeyine sahip bir beyaza göre daha zor iş buluyor, daha düşük maaş alıyor, kriz döneminde ise daha kolay işten çıkarılıyor.

Siyahların suç oranları da genel olarak toplumun ortalamasının üzerinde, yoksul beyazlardan daha yüksektir. Bunun bir nedeni, siyahlara dayatılan yaşam koşullarının, hayatta kalmak için suç işlemeyi (hırsızlık, uyuşturucu kullanımı vb) zorunlu kılmasıdır. Diğer nedeni ise, suçlu olmasa bile sistem tarafından suçlu bulunmasıdır. Hapishanelerdeki siyahların önemli bir bölümü, işlemediği bir suçtan dolayı tutuklanmıştır.

Sadece Ferguson'daki rakamlara bakmak bile bir fikir vermeye yetiyor. 21 bin nüfuslu Ferguson'da siyahların nüfusa oranı yüzde 67,4'tür. Missouri Başsavcılık Ofisinin raporuna göre, 2013 yılında burada polis tarafından gözaltına alınanların yüzde 92,7'si, tutuklamaların yüzde 93'ü siyahtır. Yine 2013 raporlarına göre, polis 5384 kere araç durdurması yapmış; bunların 4632'si siyahların araçlarıdır.

Kentteki yaşları 16-24 arasında olan siyah erkekler arasında işsizlik oranı yüzde 47, beyazlarda ise yüzde 16'dır. Kentin ekonomisi ve yatırımları büyümekte, beyazların refah düzeyi artmakta, ancak siyahlar yoksullaşmaya devam etmektedir. Kentin Belediye Başkanı ve Kent Konseyi'ndeki 6 kişiden 5'i beyazdır. Yani nüfusta siyahlar, yönetimde beyazlar fazladır.

Devletin şiddetinde artış

Devletin vahşeti, eylemleri durdurmak bir yana, büyüten bir etki yarattı. Gaz bombaları ve plastik mermiler sınırsızca kullanıldı eylemcilere karşı. Polisin üzerindeki kurşun geçirmez yelekler, otomatik silahlar, helikopterler, mayına bile dayanıklı zırhlı araçlar bir kitle protestosuna değil, ağır silahlı bir orduya karşı verilen savaşta kullanılan türdendi. Hatta polislerin askeri kamuflaj kıyafetleri giymesi, bu tabloyu tamamlayan bir “aksesuar” görünümündeydi. Keza ulusal muhafızlar ve asker de kitleyle “savaştığı” için desteğe çağırılmıştı.

1990'lardan itibaren, Ulusal Savunma Yetkilendirme Yasası'na dayanarak, Amerikan polisi askeri teçhizatla donatılıyor. Ordunun ihtiyaç fazlası el bombası fırlatıcıları, gece dürbünleri, M16 vb taarruz tüfekleri, zırhlı personel taşıyıcılar, mayına dayanıklı zırhlı araçlar polis teşkilatına veriliyor.



Elindeki dövizde “Sıradaki ben miyim?” yazıyor

ler gerçekleştirildi. İki hafta boyunca, kitleler ırkçı rejime karşı öfkelerini haykırdılar.

En şiddetli protestolar, Ferguson'da yaşandı. İkinci günden itibaren devlet sokağa çıkma yasağı ilan etti, yasağa uymayıp eylemi sürdüren kitleye gaz bombalarıyla saldırdı, çocuklar bile yaralandı; eylemciler de sokaklara barikatlar kurdu, molotofları hazırladı. Ferguson'da haber yapan Alman gazetecilerin gözaltına alınması ise, benzeri ancak Türkiye gibi faşist diktatörlükle yönetilen ülkelerde yaşanan türden bir saldırıydı.

Devlet bu görkemli direnişe bütün gücüyle saldırıyordu; direniş bir haftayı aşınca, polisin başedemeyeceğini görüp, asker ve ulusal muhafızlar da “göreve” çağırıldı, kenti kuşattılar.

Bir taraftan saldırı sürerken, diğer taraftan, devlet kitleyi yatıştırabilmek için peşpeşe geri adımlar atmak zorunda kaldı. Michael'i vuran polis Darren Wilson'un görevden alındığını açıkladı; Michael'i bir market soyguncusu gibi göstermeye çalıştı, ancak eylemciler bu açıklamayı protesto için marketlere



1997 yılından itibaren “1033 No.lu Program” adı verilen bu düzenlemeyle, Pentagon bugüne kadar polis birimlerine 4.3 milyar dolar değerinde silah ve teçhizat dağıtmış.

Uzmanlar bu silah ve araçların, Ferguson’daki polisler tarafından da kullanıldığını belirtiyor.

Ek olarak, ilk kez 1960’larda kurulmuş olan ve özel silahlar kullanan SWAT birliklerinin sayısı ve saldırı gücü de artırılmaktaymış. ABD emperyalizmi, sadece “dış düşman” değil, “iç düşman” olarak gördüğü kitle hareketlerine karşı da artık çok daha saldırgan bir tutum izliyor, kullandığı şiddetin dozunu artırıyor. Bu değişim, ABD’nin, içteki kitle ayaklanmalarından giderek daha fazla korkmakta olduğunu gösteriyor.

Devletin Ferguson’da kullandığı yöntemler öylesine büyük tepki çekti ki, Uluslararası Af Örgütü, tarihine ilk defa, ABD’ye “polis şiddetine son verin” çağrısı yaptı ve yine tarihinde ilk defa, ABD’deki bir protesto yerinde incelemek üzere gözlemci heyeti gönderdi.

Daha fazla mücadele

Ferguson’da başlayan eylemlerde öne çıkan sloganlardan biri de, “Adalet yoksa barış da yok” oldu. Eylemlerde başarılan en önemli şey, yoksulluk ve adalet talebinin birlikte öne çıkartılmasıydı. Siyah işçi ve emekçiler, kendi düşmanlarının genel olarak beyazlar değil, siyahıyla-beyazıyla egemen sınıflar olduğunu biliyorlar. “Siyah başkan” olarak “Amerikan demokrasisinin simgesi”ne dönüştürülen Obama’nın, siyahların yaşadığı sorunlar için bugüne kadar tek bir adım bile atmamış olduğunu, eylemlere katılanlar da biliyor, ifade ediyorlar. Tek tek ırkdaşlarının egemenlerin arasına girmesiyle değil, her renkten işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesiyle haklarını kazanabileceklerini, yaşam koşullarını düzeltebileceklerini, ırkçılığı yokedebileceklerini gördükleri, anladıkları, öğrendikleri oranda, kazanımları da artacaktır.

“Bu daha başlangıç” daha fazla Haziran...



Geçen yıl Haziran ayında tüm ülkeyi sardık halk ayaklanması, yayınevimiz tarafından “daha fazla Haziran” ismiyle kitaplaştırıldı. Direnişin içinde yeralanların anlatımlarından, direnişe dair ideolojik-siyasi değerlendirmelere; direniş

şehitlerinin aileleriyle yapılan röportajlardan, “katiller yargılsın” kampanyasına; direnişin çeşitli yönleriyle incelenmesinden, çıkarılan sonuçlara ve yeni Haziranlara daha donanımlı girme çabasına kadar geniş bir hacmi içeren kitabın “sunu” bölümünü yayınlıyoruz.

* * *

Geçtiğimiz yıl Türkiye tarihinin en büyük direnişini yaşadık. Gezi Parkı’nın yerine AVM yapılması girişimine karşı başlayan direniş, polisin vahşi saldırısı ile büyük bir öfke patlamasına, ardından tüm ülkeyi saran bir halk ayaklanmasına dönüşmüştü. Esasında AKP hükümetinin 10 yıllık politikalarına, artan polis terörüne, vahşi kapitalizmin yarattığı sonuçlara karşı biriken tepkinin patlamasıydı bu.

Ve yaklaşık 20 gün boyunca, polisin azgınca saldırılarına büyük bir cüretle meydan okunmuş, korku duvarları yıkılmıştı. Ölümün gözlerde küçüldüğü, acının mizahla hafifletildiği, unutulmuş değerlerin, paylaşım ve fedakarlığın her ana sindiği günler yaşandı.

Ardında onlarca ölü, binlerce yaralı ve yüzlerce tutsak bırakılmasına rağmen, direnişin moral üstünlüğü kınlanmadı. Etkisi yıl boyunca sürdü. Bundan sonra da sürecektir. Çünkü Haziran ayaklanması, kitlelerin devasa gücünü somut olarak gösterdi. Yılgınlığa, karamsarlığa, güvensizliğe büyük bir darbe indirdi. Kısacası bir “milat” oldu.

Bu büyüklükteki bir direnişin, kendi içinde handikapları, eksiklikleri de olacaktı tabii. Yenilmesinin ana nedeni de, başta örgütsüzlük olmak üzere, bu eksikliklerdi.

Şimdiden tarihe mal olan böyle bir direnişi, her yönüyle incelemek, sonuçlar-dersler çıkartmak, en başta komünist ve devrimcilerin görevidir. Çünkü Haziran’ı aşabilmek, onu anlayabilmekten, doğru biçimde tahlil etmekten, yarattığı-kattığı değerler kadar, hata ve eksikliklerini de ortaya koyabilmekten geçiyor.

Bugüne dek direnişe dair pek çok yazı yazıldı, kitaplar çıktı. Bunların önemli bir kısmı, burjuva liberal akademisyenlere ve aydınlar aittir. Birçoğu direnişe sonradan dahil olan bu kişiler, onun görüngüleriyle ilgilidiler ve en fazla mizahına, gençliğine, demokrasisine, bir de “sosyal-medyanın gücü”ne vurgu yaptılar.

Elbette bunlar bir vakaydı, fakat onlar bunu, işin özünü örtmeye yarayan bir şal gibi kullandı. Direnişin sınıfsal, siyasal, sosyal niteliği, örgütsel biçimleri, direnişe katılan siyasal yapıların tutumu, her kritik aşamada yaşanan tartışmalar, kimin neyi, niçin savunduğu ve tabi neden bu şekilde sonuçlandı

gibi temel konulara dair tek kelime etmediler. Kimi bilinçli, kimi bilinçsiz; ama herbiri kendi sınıfsal duruşlarına uygun bir “Gezi” tarifi yaptılar.

Bu kitabın amacı, Haziran direnişinin özünü, gerçek niteliğini ortaya koyabilmek, temel eksikliklerini ve bunun nedenlerini irdelemek, onu aşabilmenin ipuçlarını yakalayabilmektir. Marks’ın 150 yıl önce söylediği gibi, “bugüne kadar filozoflar dünyayı yorumladılar; bizim farkımız, onu yorumlamakla kalmayıp değiştirebilmektir.”

Proleter devrimciler, direnişin başından itibaren onun içinde bizzat yeraldılar, bulundukları her yerde en önde çatıştılar, yaralandılar, gözaltına alındılar. Ama her defasında direniş alanlarına geri dönüp, barikatlardan günlük yaşama kadar birçok alanda görev aldılar.

Bu kitapta onlar, yaşadıklarını, izlenimlerini, çıkardıkları dersleri anlatıyor. Direniş süresince yayınladıkları bildiriler, yaptıkları değerlendirmeler, tespit ve öneriler yer alıyor.

Direnişin hemen ardından “Katiller Yargılsın Tutsaklara Özgürlük” talebiyle başlatılan imza kampanyası, şehitlere sahip çıkma, mahkemelere kitlesel katılım sağlama, devleti katilleri yargılamak zorunda bırakma çabaları görülüyor. Ayrıca şehit ailelerinin isyanına, mücadelesine kulak veriyor, onları yansıtıyor.

Gerek direniş süresince yapılan tespitlerin, gerekse sonrasında yürütülen çalışmaların ne kadar doğru, isabetli ve öngörülü olduğu, geçen bir yılın üzerinden, zamanın denek taşına da vuruluyor böylece.

Direnişe dair daha çok şey yazılıp çizilecektir. Ancak aslolan geleceğe ne bıraktığıdır. Geriye kalan “hoş bir seda” olmamalı! Tıpkı Paris Komünü, Moskova Ayaklanması gibi, devrimlerin kaldıracı haline getirilmeli! Tarihte onları doğru bir şekilde çözümleyip, çıkardıkları sonuçlarla kendilerini geliştirenler, bunu başardı. Türkiyeli komünist ve devrimcilere düşen görev de bu...

Amacımız; Haziran direnişini olabildiğince nesnel biçimde ortaya koymak. Ve komünistlerin bakışını, yeralış tarzlarını, çıkardıkları dersleri toplu biçimde sunmak. Haziran’ın burjuva liberallerden okunmasına, çarpıtılmış bir şekilde sunulmasına izin vermemek. Direnişin militan ve direngen bir kimlik almasında, komünist ve devrimcilerin rolünün karartılmasına göz yummamak.

Ve tarihe mal olmuş bir direnişe, tarihsel bir not düşerek, onu “geçmişteki geleceğimiz” haline getirebilmek...

Haziran direnişi “bu daha başlangıç” diyerek bitti. Biz de Che’nin Vietnam için söylediği gibi, “bir, iki, üç...” DAHA FAZLA HAZİRAN diyoruz!

Kitleler kendi deneyimleriyle öğrenecekler, öncüler çıkardıkları derslerle kendilerini donatacaklar ve her halk hareketi, bir öncekini aşarak ilerleyecek, o “büyük gün”e böyle ulaşacak! O gün, Haziran şehitleri dahil tüm devrim şehitleri, bir bayrak gibi göndere çekilecekler ve en önde yürüyecekler!

Temmuz 2014

HDP-HC çatışması üzerine

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin arifesinde Halkların Demokratik Partisi (HDP) ile Halk Cephesi (HC) arasında başlayan çatışma, günlerce sürdü. Olaylar, HDP'nin cumhurbaşkanı adayı Selahattin Demirtaş'ın tanıtım standını, Nurtepe-Çayan Mahallesi'nde açmasıyla başladı, Gazi, Okmeydanı ve Sarıgazi'ye sıçradı. 29 Temmuz'dan 2 Ağustos'a kadar süren çatışmalarda bir kişi öldü, biri ağır onlarca kişi yaralandı.

Devrimci-demokrat güçler arasında günlerce süren ve böylesi ağır sonuçlara yol açan çatışmaların yaşanması, hiç kuşkusuz devrim cephesine zarar vermiştir. Çatışmaların yaşandığı bölgeler, geçmişten beri devrimci faaliyetlerin sürdüğü, emekçi mahallelerdir. Başta bu mahallelerde yaşayan emekçiler olmak üzere, devrimcilere sempati duyan kitleleri derinden etkilemiştir.

Çatışmaların fitili, HDP bileşenlerinden Özgür Devrimci Alevi Derneği'nin (ÖDAD) kurduğu standı HC'lilerin izin vermemesi ile ateşleniyor. HC, kendilerinin sadece uyarıya geldiklerini, fakat saldırıya uğradıklarını söylüyor. ÖDAD ise, standı kaldırmadıkları için HC'nin saldırdığını iddia ediyor. Kimin önce saldırdığı önemli olmakla birlikte, olayın ve hameti karşısında tali kalıyor. Arkasında yatan neden konusunda ise, HC bunu HDP'nin reformist çizgisine, devrimcilere yönelik artan saldırganlığına bağlıyor; HDP ise, HC'nin "siyaset yasakçılığı"na...

HC'nin Çayan Mahallesi'nde kendi dışındaki devrimci kurumların faaliyetine izin vermediği ve bu yüzden bazı olayların yaşandığı, devrimci kamuoyu tarafından bilinmektedir. "Siyaset yasakçısı" bu tavrın doğru bulunması, kabul görmesi söz konusu olamaz. İddia ettikleri gibi, mahallenin kuruluşunda tek başına emek harcamış, bedel ödemiş olsalar dahi, bu durum "siyaset yasakçılığı"nın gerekçesi yapılamaz. Kaldı ki, İstanbul'un birçok emekçi semti, (dönemin gecekonduları) halkla devrimcilerin ortak çabasıyla kurulmuştur. Buralarda şu ya da bu örgüt, daha aktif yer almış veya tek başına yapmış olabilir. Bu durumda herkesin kendini bir bölgenin "sahibi" ilan etmesi gerekir ki, bu son derece tehlikeli bir yöneliş olur. Kısacası "bu bölge benim, benden izin alınmadan hiçbir kurum faaliyet yapamaz" anlayışı, küçük-burjuva mülkiyetçi bir anlayıştır, kabul edilemez.

Fakat bu anlayışın sadece HC ile sınırlı olmadığı da bilinmektedir. Diğerleri bir yana, Kürt ulusal hareketinin, yıllar boyunca kendi dışındaki tüm örgütlere bulunduğu yerlerde "siyaset yasakçılığı" yaptığı kimse için sır değildir. Kendisini bölgenin "sahibi", Türkiye devrimci hareketini ise "misafir" gördüklerini defalarca söylemişler, ona riayet etmeyenlere şiddet dahil her yöntemi uygulamışlardır. HDP'nin içinde yeralanların öncülleri bile, bu yüzden PKK ile çatışmak zorunda kalmıştır. Bugün de Kürt ulusal hareketi, HDP bileşenlerine "bölgede BDP örgütlü, burada işiniz yok, gidip Batı'da çalışın" demektedir. "Açılım", "çözüm" adı altında sürdürülen politikaları eleştiren siyasi yapılara birçok kez saldırıları olmuştur. Yani Kürt hareketinin bu anlayışı, dünde kalmış değildir; halen varlığını korumaktadır. Bugün birçok siyasi hareketi kendi çizgisine çekebildiği için, saldırıların boyutu farklılaşmıştır.

Diğer yandan HDP, HC ile çatışma çıkacağını bilerek o adımı atmıştır. Çünkü Çayan Mahallesi'nde böyle bir faaliyete başlandığında, en hafifinden gerginlik yaşanacağını bilmeyen yoktur. Zaten yakın tarihlerde HDP bileşenleriyle HC arasında aynı nedenle sorunlar yaşanmıştır. Belli ki, HC'yi bu noktadan zorlamak, geri adım atmasını sağlamak istemişlerdir. Çatışmaların sadece Çayan'la sınırlı kalmayıp, diğer bölgelere taşınması, buralarda HC'nin kurumlarının basılması, molotoflanması, bunun göstergesidir.

Çatışmalarda devletin provakasyonuna son derece açık bir zemin de oluşmuştur. Kürtlük ve Alevilik gibi egemenlerin bilerek körüklediği ayrımların devrimci-demokrat kesimlere bulaştırılması asla kabul edilemez.

"Siyaset yasakçılığı" şu ya da bu örgüt gözetilmeden kınanmalıdır. Devrimci kurumların basılması da öyle. Cumhurbaşkanı adayı olarak Demirtaş'ın desteklenmesi ne kadar siyasal bir tercih ve propagandası bir hak ise, bunun reformist bir yaklaşım olduğunu söylemek ve seçimleri boykot etmek de o kadar haklıdır. HDP'nin içinde yer almak ve Kürt hareketiyle birlikte hareket etmek nasıl politik bir tercih ise, bu çizgiyi uzlaşmacı bulmak ve eleştirmek de bir o kadar politik duruştur. Ne yazık ki, bugün "azınlık" olan devrimci kesimlerdir. O yüzden "çoğunluğun" sesi daha fazla çıkmakta, temel bazı gerçekler bile boğuntuya getirilmektedir. Fakat önemli olan, doğruluk, haklılıktır ve en kritik dönemeçlerde sağa-sola savrulmadan durabilmektir.

Başta devrimci örgütler olmak üzere devrimci-demokrat kesimler, yaşananlara daha nesnel yaklaşmalı, konjonktürel değil, ilkesel bakmalı, eğip-bükmeden yanlışların üzerine gitmelidir. Bu tür çatışmalarda kaybedenin genel olarak devrim cephesi olduğu akıldan çıkarılmamalıdır.



Hasan Ferit Gedik'in ilk duruşması ertelendi

Gülsuyu'nda çeteler tarafından vurularak katledilen Hasan Ferit Gedik'in katillerinin yargılanmasına başlandı. İlk duruşma, 14 Ağustos'ta Kartal Adliyesi'nde görüldü. Fakat duruşma daha başlamadan, mahkeme heyeti "güvenlik" gerekçesiyle 4 Eylül'e ertelendi.

Mahkeme salonuna polis ve jandarma ordusu tarafından getirilen katiller, avukatlara ve ailelere saldırarak tehditler savurdu. Devletin güdümünde devrimcilere silah sıkın çete elemanlarının rahatlığı dikkat çekti. Dışarıda ise polis, mahkemeyi izlemek için gelenlere gaz bombalarıyla saldırdı.

Hasan Ferit'in katledildiği Gülsuyu'nda Fatma Hanım Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi, adliyeye yürümek istedi. Hasan Ferit'in büyük bir fotoğrafı, dövizler ve sloganlarla yürüyüşe geçen kitlenin önü, Gülsuyu Köprüsü'nde tomalarla kesildi ve gaz bombaları, tazyikli suyla saldırdılar. Yarım saat süren çatışmanın ardından otobüslerle adliye önüne gelindi. Mahkemenin ertelendiği haberinin ardından aile ve avukatlar basın açıklaması yaparak, davanın hukuksuzluğunu anlattılar, saldırıları kınadılar.

Aynı günün akşamı Hasan Ferit için Nurtepe, Gazi, Okmeydanı, Armutlu ve Bağcılar'da korsan eylemler yapıldı. Eylemlerde polisle çatışmalar yaşandı.

* * *

Haziran şehitlerinin davalarında hukuksuzluklar devam ediyor. Ali İsmail Korkmaz'dan sonra, **Abdullah Cömert'in davası da "güvenlik" gerekçesiyle başka bir şehire (Balıkesir) alındı.**

Ali İsmail Korkmaz'ın en net görüntüleri TÜBİTAK incelemelerinde ortaya çıktı. Görüntülerde bir polisin Beşik Otel'e gelerek kameraların görüntülerinin silinmesini istediği görülüyor. Aynı gün fırın kamerasının da 4 kez silindiği belli oldu.

Berkin Elvan'ın devlet tarafından katledilmesinin ardından facebook hesabından küfür eden polis hakkında iki yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. İlk duruşma 23 Aralık'ta görülecek. Berkin'in babası Sami Elvan, son günlerde tehdit ve hakaret dolu telefonlar aldığını kamuoyuna duyurdu. Devlet, hala Berkin'i vuran polisler hakkında dava açmadı. Bu yöndeki girişimleri ise sürekli geçiştirmeye, katilleri korumaya devam ediyorlar.

Ethem Sarısülük'ün avukatları ve ailesinin de içinde yer aldığı 11 kişi, "örgüt üyeliği" iddiasıyla ifade vermeye çağrıldı. Mahkeme önlerinde yapılan eylemler, kitaplık açılışı, basın açıklamaları "terör örgütü talimatıyla yapılan açıklamalar" olarak gösteriliyor.

Mehmet Ayvalıtaş'ın abisi ve kardeşleri de defalarca kez poliler tarafından telefonla tehdit edildiklerini duyurdular.

Devlet, katilleri korurken, ailelere, avukatlara ve bu davaları sahiplenen herkese saldırıyor. Ancak kimseyi yıldıramayacaklar. Eylül ayında sürececek olan duruşmalara yine kitlesel katılım olacak! Ve ergeç katiller cezasını bulacak!

İŞÇİ ÖNDERİ ASLAN GÜMÜŞBOĞA SEN RAHAT UYU...

Aslan'la tanışmamız '90'lı yıllara rastlar... Oturduğu yerde duramayan enerjik, çevik, tezcamlı yapısı ile diğer işçilerin içinden ayrılan ve fark edilen biriydi. Bir dönem çalışmış olduğu İstanbul-Şişli Belediyesi'nde öncü bir işçiydi. Temsilciliğini yaptığı işçilerle bağlı bulunduğu Belediye-İş Anadolu Yakası Şubesi'nde çalıştı. Bir yandan patronlarla boğuşurken bir yandan da reformist sendika ağalarına karşı amansız mücadelesi yıllarca sürdü. Başta Şişli Belediyesi işyeri direnişleri olmak üzere Sarıyer, Kartal, Kağıthane, o dönemki Tersaneler, Paşabahçe direnişlerinin içinde yer aldı. İrili-ufaklı ne kadar direniş yaşandıysa Aslan oradaydı. En öne fırlayan kararlı bir militandı. İşçi sınıfının biricik kurtuluşunun devrimle gerçekleşeceğini biliyor, militan mücadelemize sempatiyle bakıyordu. Hareketin ihtiyaçları doğrultusunda son derece içten, sakınmasız destekler sunuyordu. Aranan yoldaşlara ev mi lazım, onun evinin kapısı hep açıktı. Para mı lazım, hemen bulup buluştururdu. Riskli bir iş mi var, hemen gönüllü oluverirdi. Lokmasını paylaşırdı her koşulda.

Çağlayan'da bir gösteride ilk DSB pankartını açtığımızda yanı başımızdakilerden biri de Aslan'dı. Reformistlerin de baş ağrıtanıydı. "Devlete karşı direnmek bir onurdur" derdi. "Ben Kürt'üm, Kürt halkının verdiği mücadelenin yanındayım, sizleri de yoldaşlarım gibi görüyorum. Verdiğiniz kararlı, inançlı, başeğmez tavrınıza çok saygı duyuyorum. Düşmanımız ortak. Yapabileceğimiz ne varsa katmaya hazırım" dediğini hiç unutmuyorum. Aynen söylediği gibi davrandı. Sayısız badireler atlattık Aslan'la. Şişli Direnişi'nde omuz omuzaydık. Kağıthane, İSKİ direnişi, Çağlayan konfeksiyon işçilerinin mücadelesinde birlikteydik. Polis noktalarında aratmadan geçme kavgasının hep önünde olurdu.



'96 yılıydı... Gazi'de devlet operasyon yapmıştı. Bunu semte girince

öğrenmiştim. Bulunabileceğimi düşündükleri iki evi basmış, pusuya yatmışlardı. Bir çok taraftarımızın da evi basılmış, gözaltına alınmışlardı. Gazi'deki durumu ayrıntılı öğrendikten sonra, başka semtlerde operasyon var mı diye ayrılmıştım oradan. Okmeydanı'na operasyon yapıldığı ve birçok yoldaşımın gözaltına alındığını öğrendim. Operasyonun kapsamı çok genişti... '96 ÖO'da şehit düşen Tahsin Yılmaz bölgede sorumluydu, onu çok merak ediyordum. Aslan'ın evinde olabileceğini düşünerek oraya gittim. Ama orada değildi. Tam ayrılacağım sırada Aslan'ın pencereden dışarıya dikkatle baktığını gördüm ve telaşla bana dönerek "yoldaş, burayı basacaklar" dedi. Evin önünü Akrepler, Robokoplar, maskeli siviller kaplamıştı. Üstelik iki küçük oğlu ve eşi de evdeydi. Aslan'la birlikte çok hızlı düşünüyoruz. Beraberce apartmanın içinde başka bir daireye girmemi kararlaştırdık. Eğer girdiğim ev basılırsa, evdekiler beni tanıdıklarını söylemeyeceklerdi.

Bina basılmıştı ve Aslan'ın evi talan edilmişti.

Polisler çekilir çekilmez Aslan ve ailesi bir araya geldik. Apartmanda oturan tüm dairelerdeki ailelerle toplandık. Aslan dışarıya çıkmamamı istiyor, "belki mahalleyi ablukaya almışlardır" diyordu, sürekli de düşünüyordu. Bazen sesli, bazen de sessiz... Sonra gidip etrafı kolaçan etti. Ben de gecenin karanlığına karışiverdim... Günler sonra, o gece hiç uyuyamadığını, yakalanan olup olmadığını merak ettiğini anlatmıştı...

Şehit düşen yoldaşlarımız içinde tanıdıkları vardı ve onlar için çok üzülmüştü. Bir defasında bu üzüntüsünü şöyle ifade etmişti: "Hayatımda çok acı, yoksulluk çektim. Babamı, abimi kaybettim. Nilgün, Yunus ve Tahsin öldüğünde o anlarda yaşadığım acılar kadar büyüktü acım."

Aslan, 1 Ocak 1960 yılında Dersim-Mazgirt'in Yaşoğlu (Gomon) Köyü'nde doğdu. İki kız dört



kardeşten biriydi. Çok küçükken tedavi olamadığı için bir abisini kaybetmişti. Sonra babasını da yoksulluk almıştı elinden. Dersim katliamının tüm sonuçlarını da yaşamıştı Aslan'ın yaşadığı yerler... 1984 yılında tutuklandı ve 1 yıl Elazığ Hapishanesi'nde yattı. Tutsaklığı biter bitmez yeniden kaldığı yerden mücadeleye atıldı. İstanbul'a göç etmişti 1985 yılında. Binbir zorlukla bir torpil ayarlayarak Şişli Belediyesi'nde iş bulmuştu. En ağır işlerde çalıştı. Mücadelenin de hep önünde oldu. Bu nedenle patronun, sendika ağalarının, polisin boy hedefiydi. Şişli Belediyesi'nden, yine temizlik işlerinde çalışmak üzere Beşiktaş Belediyesi'ne sürgün edildi. Orda da tıpkı Şişli Belediyesi'nde olduğu gibi Genel-İş üyesi oldu. 1997 yılında JİTEM tarafından İstanbul'da kaçırıldı. Ağır işkencelerden geçirildi ve 2 yıl İstanbul Gebze Hapishanesi'nde tutsak kaldı. Sonrasında da hapse girme tehlikesi peşini bırakmadı. 2000 yılında yurtdışına çıkmayı uygun gördü. Yunanistan'a, oradan Almanya'nın Bonn şehrine geçti. Yurtdışında da mücadelesini sürdürdü. Fakat Almanya'da yakalandığı kansere yenik düştü Aslan. Bu onurlu insan memleketinde Gomon köyünde köylülerin omuzunda gömüldü toprağa.

Mücadelesini, dostluğunu, yoldaşlığını unutmaya-çağız. Yaşatacağız...

Yoldaşın...

9 Eylül 1984- Yılmaz Güney yaşamını yitirdi

Türkiye Devrimci Hareketi'nin ender sanatçılarından biridir Yılmaz Güney. Sinema salonlarında bilet satışıyla başlayan sanat hayatı, Fransa'da Cannes film festivalinde taçlandırılan bir başarıya dönüşmüştür.

Kendi deyimiyle "sanatı bir silah gibi" kullandı. "Devrimci sanat, toplumsal, siyasal, kültürel değişimleri ve kavgayı, hem tanık olarak anlatan, hem de onu etkileyen sanattır. Sadece tanık olmak, izlemek ve yansıtmak yeterli değildir, aynı zamanda bu süreci etkileyen bir yönü olmalıdır." diyordu. Söylediği gibi tanık olmak ve yansıtmakla yetinmedi, süreci etkileyen bir kişi oldu.

Halkın yaşadığı yoksulluğun, sömürünün, acının, baskının içinde geliyordu. Onu yetiştiren toprağı iyi tanıyordu. Ne burjuvaziye duyduğu sınıf kini, ne de devrime beslediği ateşli tutku bir an bile sönmedi. "Asıl dayanağımız kendi topraklarımızdır. Umut kendi topraklarımızda ve kendi halkımızdadır." diyerek ifade etmişti bunu. Eserlerinin düşündüren, sorgulatan,

dönüştüren ve yol gösteren özelliği kaynağını tam da buradan alıyordu. Tüm filmlerinin ortak paydası UMUT'tu. Umut ise devrimde, sosyalizmdeydi.

Bu yüzden faşizmin ona yönelen saldırıları hiç bitmedi. Filmleri yasaklandı, yakıldı. Yaşamının 12 yılını cezaevlerinde geçirdi. Fakat o, duvarlardan taşan bir yaratıcılıkla senaryo, öykü, roman yazdı, cezaevinden dışardaki filmlerini yönetti.

12 Eylül yıllarında cezaevinden firar ederek Fransa'ya kaçtı ve yaşamını burada sürdürdü. Ülkesinden hiçbir dönem kopmadı ve verdiği eserlerle hep halkını anlattı. Yol ve Duvar filmlerini bu dönemde yaptı. Yol filmi, Cannes Film Festivali'nde altın palmiye ödülü aldı. Ama yıllarca Türkiye'de yasaktı.

Ağır cezaevi koşulları sağlığını aşırı derecede bozmuştu, kansere yakalandı. 1984 yılında hastalığı yenemeyerek genç yaşta ve en verimli yıllarında aramızdan ayrıldı. Şimdi Paris'te komünarların yanında yatıyor. Komünarların battaneyisiyle ısınıyor.



☆ **1 Eylül 1939-** II. Emperyalist paylaşım savaşı başladı. Savaş sonrası Birleşmiş Milletler tarafından "Dünya Barış Günü" olarak kabul edildi.

☆ **1 Eylül 1987- Didar Şensoy öldü**
1986'da kurulan İHD'nin kurucu üyelerindendi. Ankara'da tutsak yakınlarının yaptığı eylemde polislin saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

☆ **2 Eylül 1969- Vietnam Devrimi'nin önderi Ho Chi Minh öldü**

☆ **6-7 Eylül 1955- İstanbul ve İzmir'de müslüman olmayan azınlıklara ırkçı saldırılar düzenlendi.**

☆ **8 Eylül 1943- Julius Fuçık idam edildi**
Nazi işgali yıllarında yeraltı faaliyetini örgütleyen Çek komünisti Fuçık, 1942 Nisan'ında Gestapo tarafından tutuklandı ve bir yıl sonra Berlin'de idam edildi. İçerdiği günlerini "Darağacından Notlar" adlı kitabında topladı ve dışarıya ulaştırdı.



☆ **9 Eylül 1976- Mao Zedung öldü**

Uzun süreli halk savaşı stratejisiyle devrimi gerçekleştiren ÇKP ve Mao, bu stratejinin yarı-sömürge, yarı-feodal tüm ülkeler için geçerli olduğunu ileri sürdü. ML'den etkilenmekle birlikte felsefi olarak Konfonçyüs'e dayandı. Devrim sonrasında ise, bir çok konuda revizyonist bir çizgi izledi. Devrim sonrasında milli burjuvaziye palazlandıran ÇKP, devlet kapitalizminin yollarını düzlemiş oldu. Mao'dan sonra ÇKP'nin başına geçen Deng Siao Ping, bu süreci daha da ileri götürerek Çin'i sosyal-emperyalist bir ülke haline getirdi.

☆ **10 Eylül 1920- TKP kuruldu**

Türkiye'nin ilk komünist partisi Türkiye Komünist Partisi Mustafa Suphi önderliğinde Bakü'de kuruldu. Emperyalizme karşı mücadele vermek için Türkiye'ye gelen Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı, Kemalist gerici tarafından Karadeniz'de katledildi.

☆ **12 Eylül 1977- Steve Bico katledildi**

Güney Afrika Cumhuriyeti direniş örgütlerinden SASO'nun kurucusu Bico, ırksal ayrıma karşı mücadele ettiği için ağır işkenceler altında katledildi.

☆ **14 Eylül 1973- Victor Jara katledildi**

Şili'de askeri faşist darbenin ardından gitarını bir devrim aracı haline getiren Victor Jara, Unidad Popular'ın müzik grubunda yer alan sanatçıydı. Stadyumda tutsak edilince, direniş marşları ve şarkılarını orada çalmaya başladı. Ancak faşistler, Jara'nın önce ellerini kırdılar. Jara bu kez de gitarsız şarkılarını söylemeye devam etti. Bunun üzerine katledildi.

☆ **20 Eylül 1985- Ruhi Su öldü**

Türkiye'de halk müziğinin önemli sanatçılarından biridir Ruhi Su. Devletin icazetinde müzik yapmayı reddettiği için, hedefe çaktığı isimlerden biri. Türküleri, marşları, onun sesinden tanıdı genç nesiller. Bu nedenle beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Kanser tedavisi için yurtdışına gitmesi gerektiğinde de ona pasaport vermediler. Öldüğünde 73 yaşındaydı.

☆ **20 Eylül 1992- Kürt aydını Musa Anter katledildi**

☆ **21 Eylül 1995- Buca Cezaevi'nde katliam**

Acılan ateş sonucunda DHKP-C tutsakları Turan Kılıç, Uğur Sarıaslan ve Yusuf Bal şehit düştü.

☆ **22 Eylül 1976- Profilo direnişi**

16 Eylül 1976- DGM direnişi gerçekleşti

Dönemin Milliyetçi Cephe Hükümeti, ülkede ve dünyada işçi-emekçi hareketinin büyüdüğü ve direnişlerin kazanımıyla sonuçlandığı bir dönemde DGM yasasını gündeme getirdi. '73'ten beri iki-üç kez denenmiş, hepsinde de işçi-emekçilerin tepkisiyle geriye çekmek zorunda kalmışlardı. Yasa, örgütlenme ve eylem özgürlüğünü kısıtlıyor, sınıfa saldırıyı kolaylaştırıyordu. Öyle ki, sendika eğitim derslerinde "sınıf", "sosyalizm" gibi kelimeler dahi yasaklanıyordu. İşçiler önce kavramaya çalıştılar. Günlerce tartışmalar, toplantılar yaptılar. Yasanın Meclis'ten geçmeyeceğini bekliyordu herkes. Ama öyle olmadı. Ve şalter indi!



17 Eylül'de 500 işyerinde 300 bin işçi direnişe katıldı. DİSK ağaları her gün öğleden sonra sessiz yürüyüş yapmayı planlayıp, "genel yas" ilan ederken, sınıf sokaklarda bayram havasını yaşıyordu. Türk-İş'ten de Yol-İş, Harb-İş, Yapı-İş, Petrol-İş iş bırakıyor, fabrikalara yiyecek dağıtımı yaparak sınıf kardeşlerine destek oluyordular. Memur sendika ve dernekleri dayanışma örnekleri gösteriyorlardı. Üstelik eylemler büyük şehirler dışında Sakarya'dan Kayseri'ye, Mersin'den Balıkesir'e, Diyarbakır'dan Antalya'ya uzanıyordu. Ereğli Demir Çelik işleniyor, TPAO MHP'li işçilerle çatışıyor, Gaziantep Deterjan fabrikasında işçiler ölüm orucuna yatıyordu...

Fabrikalarda her gün değerlendirme toplantıları yapılıyor, komiteler direnişi yönetiyordu. On binlerce işçi ilk defa olarak motorlarla Beşiktaş'tan Taksim'e akıyordu. Ve burjuvazi beş günde dize geldi!

İşçiler 16-21 Eylül '76 tarihlerinde yaşanan bu direnişi büyük bir coşkuyla yürüttü ve sonucunda da büyük bir mutluluk yaşadı. Beş gün boyunca, birçok ilde birden ayağa kalktıklarında, sendikanın adından bile korkanların polislerin üzerine çok doğal bir şekilde yürüyüşünü gördüler. İşte "asıl hazinemiz bu" diyorlardı. Ve bu güvenle "DGM'yi Ezdik Sıra MESS'de" diyeceklerdi.

☆ **23 Eylül 1973- Şair Pablo Neruda öldü**

Şili'li ozan, yazdığı şiirler, kitlelere direnme ruhu ve coşku taşımıştır. Şiirleri dünya dillerine çevrildi ve 1971 yılında Nobel ödülü kazandı.

☆ **24 Eylül 1969- '68 Hareketinin devrimci önderlerinden Taylan Özgür polisler tarafından katledildi.**

☆ **25 Eylül 1996- Diyarbakır Cezaevi'ne demir çubuklarla ve silahlarla saldıran devletin işkencecileri, 10 PKK'li tutsağı katletti.**

☆ **25 Eylül 2012- Halk ozanı Neşet Ertaş öldü**

☆ **26 Eylül 1999- Ulucanlar Cezaevi'nde katliam**

F Tipi Cezaevleri'ne tutsakların taşınmasının ön günlerinde devlet, Ulucanlar'da yaptığı katliamla bir prova gerçekleştirdi. Özel yetiştirilmiş işkenceci katiller silahlarla tutsaklara saldırdı ve işkencelerden geçirerek vahşice katletti. Saldırıda Önder Gençaslan, Zafer Kırbıyık, İsmet Kavaklıoğlu, Habip Gül, Ümit Altıntaş, Aziz Dönmez, Ahmet Savran, Abuzer Çat, Mahir Emsalsız ve Halil Türker şehit düştü.

☆ **28 Eylül 1864- I. Enternasyonal kuruldu**

☆ **29 Eylül 1902- İşçi sınıfının romanını yazar Fransız yazar Emile Zola öldü.** En ünlü yapıtı, maden işçilerinin yaşamını ve örgütlenmesini anlattığı "Germinal" daha sonra sinemaya da uyarlandı.

İhtilalci Komünistlerin Eylül Şehitleri

☆ **8 Eylül 1981- Selma Aybal**

Henüz 18'inde ama Osman'ın, Fatih'in iyi bir öğrencisi olduğunu çoktan kanıtlamış... Baskı komitesinde çalışan Selma, darbenin en zor ve karanlık günlerinde dahi, fabrikaları, emekçileri yoksun bırakmadı ihtilalcilerin bildirilerinden....

Fakat hain Adil Özbek sayesinde yoluna pusu kurmuştu polisler... Yaralı halde işkenceye aldılar onu. İşkence tezgahında bir ölümüne sustu.



☆ **9 Eylül 1979-Vedat Çataltepe**

Genç yaşında tanıştığı örgütüyle kısa sürede bütünleşti. Semtinde sivil faşistlere karşı nöbet halindeyken karşısına çıkan gece bekçisini göndermek istemişti. Fakat arkasını döner dönmez gece bekçisinin açtığı ateş sonucu şehit düştü.

☆ **29 Eylül 1980-Osman Yaşar Yoldaşcan**

Darbe, yenilgi, direniş 12 EYLÜL

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün üzerinden 34 yıl geçti. Fakat halen başta anayasası olmak üzere uygulamalarıyla duruyor. O yüzden de gündelliğini kaybetmiyor, acıları ise hiç unutulmuyor.

Sözde 12 Eylül generalleri yargılandı! Hatta haklarında “müebbet hapis” bile verildi. Ama hala dışarıdalar! İçeride 70 yaşını aşkın “siyasi tutuklu”lar varken, bu generaller “yaşları” bahanesiyle tutuklanmıyor, hatta saray gibi yerlerde yaşamaya devam ediyorlar.

AKP’nin “demokrasi” havarisi kesildiği ve rakip kıklere darbe indirmek istediği bir dönemde giriştiği “12 Eylül yargılaması”nın sonucu budur! Ve bir kez daha anlaşılmıştır ki, 12 Eylül’ü yargılayacak olan halktır; 12 Eylül’de direnenlerdir!

Her yıl, Eylül ayının 12’si yaklaştığında, burjuva medyada 12 Eylül’e dair birçok yazı, konuşma, program vb. yapılır. 12 Eylül, en fazla vahşeti, zulmüyle anılır. Ve faşist generallerin iddia ettiği gibi “sola da sağa da karşıymış” gibi sunulur. Burjuvazi ve reformistler, elbirliği ile çok önemli bir gerçeği gizlemeye ve yok saymaya çalışırlar: Komünistlerin ve gerçek devrimcilerin -tezgahlandığı dönemden itibaren- her şart altında 12 Eylül’e karşı direndiğini ve onu tüm yönleriyle mahkum ettiğini... Bugün eğer burjuvazinin yalanları, her şeye rağmen tutmuyorsa, 12 Eylül’ün gerçek niteliğini ortaya seren komünist ve devrimciler sayesinde.

Burjuvazi, 12 Eylül’ü tüm kurum ve kurallarıyla korumayı ve 12 Eylül’ün ruhunu belleklere kazımayı sürdürüyor. O açıdan bu dönem her yönüyle incelenmelidir. Ayrıca o gün yapılanların, bugünkü anlamı üzerine durulmalı, gereken dersler ve sonuçlar çıkarılmalıdır. Ve tabii ki, geçen zamanın kimi şeyleri unutturmasına, gözlerden kaldırılmasına izin verilmemeli, ısrarla gerçekler hatırlatılmalıdır. Yayınevimiz tarafından çıkarılan “Darbe, yenilgi, direniş 12 Eylül” kitabı, en önemli başvuru kaynağıdır.

12 Eylül’ün hangi koşullarda, neyin ürünü olarak gerçekleştiği, emperyalizmin ve egemen sınıfların o dönemki durumu, sınıf ve halk hareketinin düzeyi, olumlulukları ve zayıflıklarıyla, 12 Eylül geldiğinde devrimci hareketin tutumu, ne tür taktikler geliştirildiği, nasıl bir direniş sergilendiği vb. öğrenilmelidir. Bunlar bilinmeden 12 Eylül’ü yerli yerine oturtabilmek mümkün olamayacağı gibi, ona karşı gerçek anlamda mücadele yürütmek, tüm sonuçlarına karşı savaşmak da başarılabilir.

Bir kez daha yineleyelim; 12 Eylül’ü, ne Avrupa Birliği, ne de şu ya da bu hükümet yargılayabilir. Onu yargılayacak tek güç, devrimci bir rotada ilerleyen işçi ve emekçilerin gücüdür. Tutarlı bir devrimci demokrasi mücadelesi yaşam bulduğunda, 12 Eylül rejimi yerle bir olacaktır. Faşist diktatörlüğün kökten yıkılması da bunun üzerinden yükselecektir.

Şili’de yine bir Eylül ayında -11 Eylül 1973- yönetime zorla el koyan faşist Pinochet’in zulmüne karşı Şilili bir ozan, gelecek günlere olan inancını şu dizelerle haykırmıştı: “Onların Eylülülleri üzerine ‘Bizim Ekimlerimiz’ düşecek!” Biz de bu inanç ve tutku ile mücadeleyi yükseltiyoruz. Geçen yıl gerçekleşen Haziran ayaklanması, bu yöndeki umutları büyüten en ciddi halk hareketiydi. O yüzden “daha fazla haziran” diyoruz! “Bizim Ekimlerimiz”e, daha fazla Haziranlarla kavuşacağımızı biliyoruz.



*Bir bir çekilirken teslim bayrakları
Ve kaçmalarla uzarken
Göçmelerle tozarken Avrupa yolları
Durdu bir avuç yiğit
Bir tutam kır çiçeği
Ölüm dediğiniz de ne ki
Gözümüzde hainler kadar küçük
Ve zafere inancımız
Ölümsüzleşen ölümler kadar büyük
Onlar ki bir ayrıkotu tarlasında
Bir tutam çiçektiler
Binlerce ihanet çirkinliğinde
Bir avuç direnci güzellediler
Hiç bir şey bitmemişti daha
Gülerek girdiler zulüm tufanına
Ölerek girdiler
Ve en dayanılmazında tufanların
Adlarını bile söylemediler*

12 Eylül’e sıkılan “ilk kurşun” OSMAN YAŞAR YOLDAŞCAN

Her sokak başı bir pusu... Her yol kavşağı bir tuzak... Kitleler halinde tutuklama günleri... Okullar, sağlık merkezleri, spor salonları, kışlalara çevrilmiş... İşkenceler gün boyu son hızıyla sürüyor... Ortalık ıssız, sakin ve suskun... Soğukkanlı ve emin adımlarla yürüyor “soluğu rüzgar” bir adam.

Günlerden 29 Eylül 1980! Yer, İstanbul-Bağcılar yokuşu. Birazdan yeni bir tarih yazılacak, yılların bükemediği çelik bir iradeyle. İki sınıf karşı karşıya gelecek. Güçler ve silahlar eşit değil, ama olsun! Sayı ve silah yönünden bir hayli üstün taraf, eskiyi, yani burjuvaziyi temsil ederken; karşısında iki ondört-lü ve bir bombasıyla tek kişilik bir ordu yeniyi, yani proletaryayı temsil ediyor.

Çekildiği inşaatı bilinç ve çelikten iradesiyle granitten bir kaleye dönüştürüyor Osman Yaşar Yoldaşcan. Kalede elindeki namlu şimşek gibi patladığında, zulüm ve sömürü düzeninin kolluk güçleri sünepe gibi yere yapışıyor... ‘Kahramanlığı’ kapma hevesiyle kaleye yaklaşan bir başkomiser, gökgürültüsüyle patlayan bombasıyla yığılıp kalıyor. Ardından patlattığı sloganların sesi duyuluyor.

Ve bu gösterişsiz kalede ölümsüzleşiyor Osman Yaşar Yoldaşcan... Kale dışında ise, bir başkomiser ve sayısız yaralı ile şaşkın, perişan durumda karşı-devrim güçleri...

Daha 12 Eylül’ün üzerinden 17 gün geçmişti ki, bu çatışma tüm komünist ve devrimciler için savaş çağrısı oldu. “İlk kurşun” sıkılmıştı, gerisinin gelmesi gecikmeyecekti...

Osman Yaşar Yoldaşcan, 1967’de onbinlerce aday arasında üniversite sınavını birincilikle kazanarak ODTÜ’ye girdi. Devrimci ve militan kişiliğiyle kısa sürede devrimci gençlik hareketi içinde öne çıktı. Eylemciliğinden dolayı aranır duruma düşüp derslerine devam etmemesine rağmen, sınavlarda hep yüksek notlar alıyordu. Çok geçmeden hocaları ondaki engin zekayı fark ettiler. Hapiste olduğu dönemde giremediği sınavlardan geçirmeyi teklif ettiler ve okula devam etmesini istediler. Çünkü Osman’da bir bilim adamı özelliğini görmüşlerdi. Ama o, kararını

vermişti artık. Burjuvazinin sunacağı her türlü rahat yaşamı elinin tersiyle itip, var olan yeteneklerini, potansiyelini, proletarya ve ezilen halkların hizmetine sunacaktı.

12 Mart ’71 döneminde, içinde yer aldığı (sonrasında ihtilalci hareketi yaratacak olan) devrimci bir grubun üyeleriyle birlikte yakalanarak cezaevine düştü. Yoldaşı ve teyzesinin oğlu M. Fatih Öktülmüş’le, çok genç ve tecrübesiz olmalarına rağmen işkencede direndiler ve firarı örgütlemeye giriştiler. ’74’de çıktıktan sonra proletarya içinde örgütlenme çalışmaları için İstanbul’a geldi. Kısa süre bir fabrikada işçi olarak çalıştı. Kahve kültürü olmayan, sigara içmeyen bu mütevazı kişiyi, işçilerin fark etmemesi mümkün değildi. Çok geçmeden bir fabrikada mevziler kazandı ve örgütlenmeler yaptı. Grubun THKO ile birleştiği yıllarda, yeraltı baskısı ve teknik işlerini de üzerine aldı. Askeri bilgilerini arttırmak için üzerinde “çok gizli” yazılan, “Amerikan U2 Anti Terör Savaş Bilgileri”ni Osman’ın elinde görmem mümkündü. Yoldaşları, “Osman bir şeye varar verdi mi, o işin elinden kurtulması mümkün değil” derlerdi. Bu nedenle bir eylem içinde Osman varsa, herkes tereddütsüz yer almaya gönüllü olurdu.

O ciddi biçimde ML klasikleri yeniden yeniden okur, önündeki sorunlara yanıt bulmaya çalışırdı. Karşı-devrimci “Üç Dünya Teorisi”ne karşı en önde bayrak açtı. THKO’dan devrimci bir kopuş gerçekleştiğinde bir çok işi üstlenmek için öne atıldı. Geçici yol arkadaşları örgüt disiplinine gelmeyerek dökülmeye başladıklarında, büyük bir sabır ve inançla, seçtiği yolda ilerledi. Hareket içinde küçük-burjuva zaafı yenmek ve Leninist bir örgüt yapısını kurmak için, çok zor ve acılı günler geçirdi. Ama İleri Militanlar Toplantısı (İMT) ile, kafa karışıklığına son noktayı, Osman’ın örgüt şiarı ve “hücum” komutu koydu.

Osman’ın edindiği proleter disiplin ve özdenetim, örgüt bütününe taşındı ve hızla yol alındı. Onda zor günlerin sızlanmasına, kolay günlerin sarhoşluğuna rastlanmazdı. Aksine zor günlerde soğukkanlı ve cesaret dolu, zafer günlerinde ise mütevazılığıyla bilirdi.

Bu topraklarda “dört dörtlük bir insan var mı” dendiğinde, onu tanıyan herkes, tereddütsüz Osman’ı gösterirdi. Aydın bir aileden gelmesine rağmen, hiçbir küçük-burjuva lüksü yoktu. Polisle girdiği çatışmada topuğundan yara almıştı. Sahte kimlikle cezaevinde kaldığından kimse ilgilenememiş, topal kalmıştı. Özel ortopedik ayakkabı giymesi gerekiyordu, ama masraftan kaçınmak için, en ucuz nerede yapıyorsa oradan almanın yollarını bulurdu.

Onun ölümü de yaşamı gibi tereddütsüz ve kusursuzdu. Daha sonaki yıllarda ihtilalci komünistlerin işkencede direnmesinin, çatışmada vuruşmasının ruhu oldu. Ondaki savaş ruhu, biz Bolşeviklere yol göstermeye devam ediyor. Kavga bayrağımızdan adı hiç silinmeyecek...

Emperyalist savaşın bugünkü durumu Bize düşen görevler

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) merkez yayın organı İhtilalci Komünist'in Temmuz-Ağustos 2014 tarihli başyazısını güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Bu binyılın başında emperyalistler arası çelişkiler, savaş biçimini de alarak iyice keskinleşmişti. Özellikle Ortadoğu ve Kafkaslar, savaşın en şiddetli haliyle sürdüğü bölgeler oldu. 10 yılı aşkın süredir bu savaş devam ediyor. Emperyalist işgaller ve içteki işbirlikçi unsurların kışkırtmasıyla, birçok ülke savaşın içine çekildi ve gerici bir iç savaş biçimini alarak tüm bölge halklarını tehdit eder hale geldi. Bugün Libya, Suriye, Irak, Filistin, Ukrayna, bunun sonuçlarını en ağır biçimde yaşayan ülkeler durumunda.

Ortadoğu ve Kafkasların haritasının yeniden çizildiği bir aşamadayız. I. Emperyalist savaş döneminde yine büyük oranda emperyalistlerce çizilen Ortadoğu haritası, tam yüzyıl sonra bir kez daha değişiyor. Irak fiilen üçe bölünmüş durumda. Suriye'de Esad rejimi bir üstünlük kurduysa da, parçalanmışlık durumu devam ediyor. Diğer taraftan Ukrayna'nın Doğu eyaletleri tek tek koparak Rusya ile bütünleşmenin adımlarını atıyor...

ABD emperyalizminin başlattığı "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı"na, diğer emperyalistlerin kayıtsız kalması düşünülemezdi. Öyle de oldu, **başta Rusya olmak üzere birçok emperyalist ülke, kendi çıkarlarını korumak ve geliştirmek için harekete geçti.** ABD'nin hemen her girişimine bir hamleyle karşılık verdiler ve çoğu kez ABD'nin planlarını işlemez hale getirdiler. Elbette bunda ezilen halkların emperyalist işgale karşı direnişi önemli bir rol oynadı.

Bu durum ABD'nin planlarını da değiştirmeye zorladı, zorluyor. Savaşın başından beri hedefe çıktığı İran'la baş edememenin zorluklarını yaşıyor. Irak ve Suriye'de hegemonyasını kurup, ardından İran'ı ele geçirme planı ters tepti. İran, bölgede daha da güçlendi. Irak'ı işgal ettiği halde, Irak'ın Şii hükümeti, İran'la ilişkilerini geliştirdi. Suriye, "İran savaşının provası" idi, ama Suriye'de yenildi. Şu dönem Suriye ikinci plana düştü, Irak yeniden öne çıktı. ABD'nin "Irak'ın bütünlüğünü koruma" politikası da çöktü. Şimdi onun yerini üç parçaya bölünmüş Irak aldı.

Emperyalizm siyasi gericiliktir

Her yeni durum, emperyalistlerin planlarını, ittifak güçlerini değiştiriyor. Dün "düşman" diyerek saldırdığı ile, bugün işbirliği yapabiliyor, ya da tam tersi olabiliyor. **Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin mutlak ve dondurulmuş politikaları, saflaşmaları yoktur, o anki çıkarları vardır ve ona göre hareket ederler.** Bazen de kendilerinin yarattığı canavarlar, bir bumerang gibi kendilerine döner ve onunla savaşmak zorunda kalırlar. ABD'nin bizzat kendisinin yarattığı El Kaide ya da bugün IŞİD gibi gerici çetelere savaşmak durumunda kalması, bununla ilgilidir.

Bu tür değişkenlikler, şaşırtıcı olmamalıdır. Emperyalizmin karakteri ve emperyalist savaş olgusu bu tür gelişmelere açıktır. Fakat bu durum,

onun temel özelliklerinde bir değişiklik olduğu anlamına gelmez. Aksine bu yönlerini çok daha net biçimde açığa çıkarır. Bunun bir yanı, dinci-gericilikle olan bağlarıdır; diğeri ise, işçi ve emekçilere, ezilen halklara olan düşmanlıktır.

Bugün IŞİD gibi gerici çeteler, emperyalist savaşın hem "vurucu gücü" olarak ortalığa dehşet saçıyor; hem de bu savaşa din gibi kitleleri en fazla etkileyen bir ideolojik zemin sunuyor. Emperyalizmin siyasi gericilik olduğu, girdiği her yerde en gerici kesimlere dayandığı gerçeği, savaş ortamında olanca çıplaklığı ile kendini kusuyor. Afganistan ve Irak'la başlayıp Libya ve Suriye ile devam eden emperyalist işgaller ve içten kışkırtma çabaları, bu Ortaçağ'dan kalma çeteleri besleyip büyütüyor.

Bunlar sadece Ortadoğu'ya özgü bir gelişme değildir. Ve din adına yapılan bu vahşet, sadece İslam diniyle ilgili bir durum da değildir. Ukrayna'da da benzer çeteler ortaya çıkmıştır. Keza Yugoslavya'nın parçalanma sürecinde, özellikle Bosna'da yaşananlar, bunlardan farklı değildir.

İslam, Hristiyan, Yahudi, ya da başka bir din... **Emperyalistler için önemli olan, yeni pazar alanları ve oralardan elde edecekleri karlardır. Bu amaç doğrultusunda her dini, her gerici kesimi kullanır.** Onların girdiği her yerde bu çetelerin hortlaması, devasa bir güç haline gelmeleri rastlantı değildir. Savaş ortamı bunlara nesnel bir zemin sunmakta, emperyalistlerin desteğiyle hızla büyümekte ve kitlelere dehşet saçmaktadırlar.

Bu durum emperyalistlerin birçok bakımdan işine geliyor. Hem kendi çıkarları için savaşacak "gönüllüler ordusu" yaratmış oluyor ve bu sayede kendi askeri zayıflığını en aza indiriyor, içteki kamuoyu tepkisini azaltıyor; hem de işgaline bir meşruiyet zemini yaratıyor, dünya halkları nezdinde yıkılan prestijini düzeltme şansı buluyor.

Mesela şu anda kitlelerin gözünde bir IŞİD militanı, bir ABD askerinden daha büyük bir tehdit ve dehşet unsurudur. Hatta ABD askerleri, IŞİD zulmünden kaçanlara yardım eli uzatan "kurtarıcı" pozisyonundadır. Irak'ta Ezidilerin Şengal Dağı'na kaçışı sonrası yaşanan manzaralar

Her yeni durum, emperyalistlerin planlarını, ittifak güçlerini değiştiriyor. Dün "düşman" diyerek saldırdığı ile, bugün işbirliği yapabiliyor, ya da tam tersi olabiliyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin mutlak ve dondurulmuş politikaları, saflaşmaları yoktur, o anki çıkarları vardır ve ona göre hareket ederler. Bazen de kendilerinin yarattığı canavarlar, bir bumerang gibi kendilerine döner ve onunla savaşmak zorunda kalırlar.

ortadadır. Bu sayede emperyalistler, kendilerini aklamakta, “işgalci” konumlarını ve bu çetelerin arkasında duran, onları büyüten asıl güç olduklarını, gözlerden saklayabilmektedir.

Emperyalizmin temel özellikleri ve emperyalist savaş olgusu iyi kavranmalıdır. Biçimde yaşanan değişiklikler ya da görüngüler, aldatıcı olmamalıdır.

Son dönemde öne çıkan IŞİD olgusu ile birlikte, dinci gericiliğin emperyalizme olan bağları, gözlerden kaçmaktadır. Burjuva liberaller ve reformistler, bunu bilinçli bir şekilde yapmaktadır. Sözde gerici çetelerin vahşetine karşıdır, fakat bunu emperyalistlerden kopuk ele alırlar. Hatta emperyalistlerin bu çetelere karşı olduklarını söylerler. ABD’nin yer yer El Kaide veya IŞİD’le çatışmasını da bunun kanıtı olarak sunarlar. Tüm dünyada en büyük vahşeti yapan ve en acımasız sömürüyü gerçekleştiren emperyalizmi, “modern dünya”, “Batı demokrasisi”, “çağdaşlık” vb. sıfatlarla taltif ederek aklarlar. Geniş kitlelerin emperyalizmin gerçek yüzünü görmesini engeller, çeşitli demagojilerle bunu perdelerler.

İdeolojik mücadele yaşamsaldır

Bu yönleriyle her tür burjuva görüşe karşı ideolojik mücadele yaşamsal önemdedir. 21. yüzyılda Ortaçağ karanlığını simgeleyen dinci gericilikteki bu yükselişin nedenleri kavranmadan, ona karşı doğru bir mücadele yürütülemez. Din ile egemen sınıflar arasındaki bağ, somut durumda yükselen dinci-gericilikle emperyalist savaş arasındaki ilişki görülmeden ve asıl hedefe emperyalizm çakılmadan, dinci gericilik geriletilemez. O yüzden ulusalcı-laik kesimlerin dine karşı mücadelesi, onu geriletmek bir yana, güçlendirmektedir.

Günümüz dünyasında hiçbir gelişme, emperyalizmden bağımsız ele alınamaz. Emperyalizme karşı mücadele edilmeden de, onun yarattığı türevlere karşı mücadele, doğru bir zeminde ve sonuç alıcı şekilde yürütülemez. Bu noktalarda çarpıtılan konuların üzerine cesaretle gidilmelidir. Devrimci hareketleri de içine çeken ideolojik bulanıklığa kesin darbeler vurmalı, ısrarla ML doğruları savunmalı ve her somut gelişmeyi bu doğrularla çözümleyip ortaya koyabilmeliyiz.

Ülkemizde emperyalizm denilince ABD anlaşılmaktadır mesela. II. Emperyalist savaştan bu yana ABD’nin dünya genelinde “süper güç” olması ve Türkiye’nin ABD’ye bağımlı bir ülke halini alması, bu algıyı besleyen en önemli nedendir. Böyle bir nesnelliğin yanı sıra, küçük-burjuva akımların ve kimi dinci yapıların, bir bütün olarak emperyalizmi değil, ABD’yi hedefe çakmaları da bunda büyük bir rol oynamıştır, oynamaktadır. Çin, Rusya, Japonya, Almanya, Fransa vb ülkeler, emperyalist değillermiş gibi davranılmakta, bir bütün olarak emperyalist sistem değil, onun içinde sadece ABD, düşman olarak görülmektedir. Bu durumda, ne emperyalistler arası çelişkiler ve emperyalist savaş anlaşılabilir; ne de bir bütün olarak emperyalizme karşı mücadele yürütülebilir.

Ülkemizde emperyalizm denilince ABD anlaşılmaktadır mesela. II. Emperyalist savaştan bu yana ABD’nin dünya genelinde “süper güç” olması ve Türkiye’nin ABD’ye bağımlı bir ülke halini alması, bu algıyı besleyen en önemli nedendir. Böyle bir nesnelliğin yanı sıra, küçük-burjuva akımların ve kimi dinci yapıların, bir bütün olarak emperyalizmi değil, ABD’yi hedefe çakmaları da bunda büyük bir rol oynamıştır, oynamaktadır. Çin, Rusya, Japonya, Almanya, Fransa vb ülkeler, emperyalist değillermiş gibi davranılmakta, bir bütün olarak emperyalist sistem değil, onun içinde sadece ABD, düşman olarak görülmektedir. Bu durumda, ne emperyalistler arası çelişkiler ve emperyalist savaş anlaşılabilir; ne de bir bütün olarak emperyalizme karşı mücadele yürütülebilir. Zaten sözkonusu akımlar, çoğu kez emperyalistlerden birine sırtını dayarlar ve bunda bir mahsur da görmezler. Dolayısıyla her tür uzlaşmaya-işbirliğine açık hale gelirler.

Bir diğer yaygın yanlışlık, mücadelenin sadece emperyalist ülkelerle sınırlandırılması, onu vareden kapitalist üretim ilişkilerine yönelmemesidir. Oysa emperyalizm, Lenin’in deyimiyle “kapitalizmin en yüksek aşamasıdır.” Ondan bağımsız ya da farklı-yeni bir sistem değildir. Kapitalizme ve onun yarattığı sonuçlara karşı mücadele etmeden, tek tek emperyalist ülkelere karşı mücadele, en iyimser ifade ile bataklık kurutmadan sineklerle uğraşmaya benzer.

Ya da tersi, kapitalizme karşı mücadeleyi öne çıkartıp, emperyalizmi ve ona karşı mücadeleyi göz ardı edenler vardır. Bunlar, kapitalizmin ortaya çıkardığı işsizlik, sömürü biçimleri, pahalılık vb. ile ilgilidirler; fakat işin siyasal yönünü görmezden gelir, emperyalizmle bağlarını kurmazlar. Son derece keskin görünen ve kapitalizme karşı en amansız mücadeleyi yürüttüklerini iddia eden bu kesimler, gerçekte mücadeleyi kapitalizmin ekonomik tezhürleriyle sınırlayan, devletle (faşizmle) ve emperyalizmle mücadeleyi es geçenlerdir. İşçi ve emekçilere sadece ekonomik mücadele vermelerini vaaz eden ekonomistlerin günümüzdeki

uzantılarıdır. Reformizmin bir biçimi olarak ekonomizm de, düzen-içi mücadeleye demir atar çünkü. Ekonomik mücadele, siyasi mücadele ile, yani doğrudan devleti hedefleyen biçimlerle birleşmez ve ona karşı yürütülmezse, devrim ve sosyalizmi hedefleyen bir iktidar mücadelesi olamaz.

Bu yaklaşımın bir başka versiyonu, sadece ülke içindeki işbirlikçilerle uğraşmak, onun bağlı olduğu emperyalist güçleri göz ardı etmektir. Bu kez karşımıza çıkan, hem ekonomik hem de siyasal darlaştırmadır. Bunu da en yaygın olarak ulusalcı hareketlerde görürüz. (...)

Kısacası emperyalizme karşı mücadele, tüm emperyalist güçleri ve işbirlikçilerini, ayrıca onu vareden kapitalist sistemi içine almaz. Bu bütünlükte ele alınmaz ise, devrim ve sosyalizm mücadelesi yürütülemez. Sadece düzen-içi ve kesitsel mücadele verilir. Kimi zaman bir emperyalist ülke öne çıkar, kimi zaman işbirlikçileri... Kimi zaman ekonomik mücadele ile sınırlı kalıp devlete dokunmaz, kimi zaman da siyasal mücadele ekonomiden kopartılarak, hükümet değişikliklerine, darbelerle bel bağlanır.

Her ideolojik çarpıklığın, bu tür siyasal sonuçları vardır. Ya da her siyasal yanlışlığın arkasında ideolojik bir bulanıklık, çarpıklık sözkonusudur. Emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı mücadeleyi bu bütünlük içinde ele almalı, onun ideolojik kökleri kadar siyasal-taktiksel yansımalarını da görmeli ve sergilemeliyiz.

Savaşın ülkemize yansımaları

10 yılı aşkın süredir hemen yanıbaşımızda süren bir savaşın, iç politika yansımaması mümkün değildi. Hatta AKP’nin kurulması ve son 12 yıldır hükümette olması bile, ABD’nin Ortadoğu’ya dönük paylaşım savaşıyla doğrudan ilgiliydi. AKP, ABD’nin Irak işgali öncesinde bir “savaş hükümeti” olarak işbaşına getirildi. Her ne kadar yükselen toplumsal muhalefetin de etkisiyle ABD askerlerinin Türkiye üzerinden Irak’a geçişine izin verilmediyse de (“tezkere”nin TBMM’den geçmemesi) ABD’ye her tür olanak sağlandı. Ve ABD, kendisine karşı duran kliklere, AKP eliyle operasyonlar

yaptırarak büyük oranda tasfiye etti. (Ergenekon, Balyoz vb...)

Sadece Afganistan ve Irak işgaline sunulan yardım ve desteklerle de yetinilmedi. "NATO'nun Libya'da ne işi var" diyen Erdoğan, Libya'ya da asker göndermek zorunda kaldı. Son olarak Suriye'ye dönük saldırının ise başını çekti. Esad rejimine karşı savaşılan çeteleri eğiten, besleyen, her tür araçla donatan ülkelerin başında yer aldı. Sınırlar kevgire döndü. Başta Antakya olmak üzere sınır bölgesi, radikal İslamcı grupların barınma, eğitime, tedavi görme merkezi oldu.

Hal böyle olunca, savaşın etkileri giderek artan bir oranda ülkemizde hissedilmeye başlandı. Reyhanlı'ya yapılan saldırıda 100'den fazla kişi can verdi. Urfa-Ceylanpınar'a düşen mermilerle birçok kişi öldü, yaralandı. Resmi olarak 1,5 milyon denilen, gerçekte 2 milyonu aştığı bilinen Suriyeli mülteciler, Türkiye'nin dört bir yanına yayıldılar. Bunlar bir yandan AKP'nin oy kaynağı olarak kullanıldı ve kitle desteğini yitirmeye başlayan AKP'ye soluk borusu oldu. Bir yandan da ülke içinde çeşitli huzursuzluklara, olaylara yol açtı.

Önce Antakya'da, sonra Ankara ve Antep'te **Suriyeli mültecilerle çatışmalar yaşandı. Bunun hem ekonomik, hem toplumsal-siyasal nedenleri bulunuyor.** Son iki yıl içinde ülkeyi dolduran milyonlarca mülteci, "ucuz işgücü" olarak, zaten düşük olan ücretleri iyice düşürüyor. Ayrıca işsizliği de arttıran bir rol oynuyor. Buna karşı yükselen tepkiler, doğrudan mültecilere yöneliyor. Diğer yandan savaşın içinden gelen ve artık sorunlarını şiddete dayanarak çözmeye alışan bu kitle, Türkiye içinde de çıkan sorunlarına şiddetle karşılık veriyor. Kimi yerde patronunu, kimi yerde ev sahibini veya komşusunu öldürüyor, yaralıyor. Hatta toplu ulaşım araçlarının şoförlerine, lokanta sahiplerine, kendilerine "parasız hizmet" sunmadıkları için saldırabiliyorlar. Bir de Esad rejimini Alevilerle özdeşleştirip Alevilere karşı savaş açmaları, Antakya gibi Arap Alevilerinin bulunduğu bir yerde mezhepsel olarak da çatışmaya yol açıyor.

İlkin, yaşanan durumun asıl suçlusunun emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu bilmek ve anlatmak gerekir. ABD ve AKP'yi hedefe çekmeli, kitle tepkisini onlara yöneltmeliyiz.

Diğer yandan savaştan kaçan Suriyeli mülteciler ile, Suriye'de savaşılan çeteleri aynı şekilde değerlendirmemek gerekir. Şehirlerin etrafına saçılmış olan Suriyelilerin ise, ağırlığı çocuk ve kadın olan yoksullardır. Ancak ülkelerindeki savaştan kaçan bu yığınların, başka bir ülkede, o ülkenin devletine karşı savaşmaları pek mümkün olmaz. Onların tek güdülerini yaşamak, hayatta kalmaktır. O yüzden onları ABD ve AKP'ye karşı yönelterek mücadeleyi birlikte yükseltmek, kolay değildir. Talebimiz, bu mültecilerin barınma ve beslenme sorunlarını devletin çözmesidir. Mültecilerin de bu talebi sahiplenmelerine çalışmaktır. Türkiye halkıyla değil, devletiyle karşı karşıya bırakmaktır.

Mültecilere karşı artan tepkiyi savaşa yöneltelim!

Emperyalistler ve işbirlikçileri açısından savaş, düşündüklerinden çok uzun sürdü. Esad rejimi güçlendi, ABD rota değişikliği yapmak zorunda kaldı; buna ayak uyduramayan AKP ile sorunlar çıktı ve AKP, milyonları aşan mültecileri besleme ve barındırmada iyice zorlandı. Kamplara sığmayan veya orada karnını doyuramayan mülteciler, İstanbul, Ankara, İzmir gibi metropoller başta olmak üzere ülkenin dört bir yanına yayıldılar. Bu metropollerin en lüks semtlerinde dilenmeye başladılar. Şehrin parklarını, metruk yerlerini mesken eylediler. Ve bu durum, Suriyelilere karşı tepkileri, yer yer çatışmaları meydana getirdi. Son örneğini Antep'te yaşadığımız gibi il çapında günler süren eylemler gerçekleşti. Antakya'dan farklı olarak, buralarda Suriyeli mültecilere karşı eylemlerin başını, ırkçı-şoven kesimler çekiyor. **Kitlelerin gerek ekonomik, gerekse toplumsal tepkilerini milliyetçi faşizan bir kanala akıtmaya çalışıyorlar.**

Bu tür çatışmaların önümüzdeki günlerde artma olasılığı yüksektir. Elbette bütün bir şehir ya da bir bölge ayağa kalkmışken sessiz kalınamaz, bir kenara çekilip beklenemez. Böyle bir edilgenlik, kitlelerin tepkisinin yanlış yerlere kanalize edilmesine ve faşizmin kitle tabanını genişletmeye yarar sadece. O yüzden böylesi durumlarda ne yapmamız gerektiği önce kafamızda açık olmalıdır.

İlkin, yaşanan durumun asıl suçlusunun emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu bilmek ve anlatmak gerekir. Daha somut konuşursak, ABD ve AKP'yi hedefe çekmeli, kitle tepkisini onlara yöneltmeliyiz. Sınır kapılarını açan AKP, onları barındırmakla da yükümlüdür. Ona göre mülteci kampları düzenlemeli ve onlara insanca yaşayacak koşulları hazırlamalıdır.

Diğer yandan savaştan kaçan Suriyeli mülteciler ile, Suriye'de savaşılan çeteleri aynı şekilde değerlendirmemek gerekir. Zaten çete elemanlarının büyük çoğunluğu, beslenip yeniden savaşa gönderilmektedir. Suriyeli zengin mülteciler, paraları sayesinde Türkiye'de ya da Avrupa'da daha rahat bir yaşam

sürmektedirler. Şehirlerin etrafına saçılmış olan Suriyelilerin ise, ağırlığı çocuk ve kadın olan yoksullardır. Onlar, bir yandan fuhuşa, bir yandan da dilencilğe mahkum edilmiştir. Esasında onlar da kendilerini bu duruma düşüren savaşa ve onun kıskırtıcılarına karşı mücadele etmelidir. **Ancak ülkelerindeki savaştan kaçan bu yığınların, başka bir ülkede, o ülkenin devletine karşı savaşmaları pek mümkün olmaz.** Onların tek güdülerini yaşamak, hayatta kalmaktır. O yüzden onları ABD ve AKP'ye karşı yönelterek mücadeleyi birlikte yükseltmek, kolay değildir.

Talebimiz, bu mültecilerin barınma ve beslenme sorunlarını devletin çözmesidir. Mültecilerin de bu talebi sahiplenmelerine çalışmaktır. Türkiye halkıyla değil, devletiyle karşı karşıya bırakmaktır. Kitlelerin mültecilere karşı tepkisini emperyalist savaşa karşı tepkiye dönüştürmek, savaşa karşı mücadeleyi büyütmektir.

Dinci gericiliğe karşı mücadele

Savaşın bir diğer yansıması ise, bizzat IŞİD militanlarının sağda-solda görünmesi, hatta İstanbul-Esenyurt'ta olduğu gibi Caferilerin camilerini bombalaması, Alevileri tehdit etmeleridir. Bunlara karşı tavrımız çok net olmalıdır. Çünkü **bunlar yukarıda sözünü ettiğimiz tarzda savaşın gadrine uğramış bir halk değil, gerici çetelerdir ve bizzat saldırıyı başlatanlardır. O yüzden başta saldırıya uğrayan kesimler olmak üzere tüm halkı örgütlenmeye, silahlanmaya çağırarak, buna öncülük etmek gerekir.** Kitlenin can güvenliğini korumak ve bu yönde güven vermek, öncelikli görevimizdir. Bunun için de bulundukları bölgeyi korumaya dönük "savunma birlikleri" oluşturmalarına önayak olmak gerekmektedir.

Örneğin Esenyurt'taki saldırıların ardından gençlerin bu yönde istekli olduğu, fakat yaşlıların izin vermediği söyleniyor. Bu doğaldır. Herhangi bir mezhebin önde gelenleri, dernek-federasyon başkanları, devletin çeşitli yöneticileriyle görüşmekte ve onlar tarafından uyarılmaktadır. Kimisi açıktan işbirliği halinde, kimi ise korkudan ve çeşitli kaygılardan

dolayı başta gençler olmak üzere kitleyi dizginlemekle görevlidir. Gençler ise, genel olarak daha ateşli, cüretkardır. Yaşlıların temkinliği onlardan uzaktır. Düzenin çarkları tarafından henüz öğütülmüş degillerdir. Dolayısıyla bu tür durumlarda ilk olarak gençlerin harekete geçmesi, eşyanın tabiatı gereğidir. Ve bizlerin gençler üzerindeki etkimiz arttıkça, onları frenleyen kişi ve kurumları aşmaları daha hızlı olacaktır. Diğer yandan susarak ve boyun eğerek bu saldırıları durduramayacağımız, tüm kitleye uygun biçimde anlatılmalıdır. Bunu yaşayarak gördüklerinde, bugün frenleyenlerin bir kısmı da bize hak verecek ve giderek daha geniş kesimler mücadeleye çekilecektir.

Mültecilerle veya çetelerle ilgili çıkan olaylara sessiz kalamayız. Hele ki bu olaylar, bizim faaliyet yürüttüğümüz bir bölgede veya alanda gerçekleşiyor ise, doğru bir şekilde müdahale etmek ve kitleyi yönlendirmek zorundayız. Israrla bunların emperyalist savaşın sonuçları olduğunu anlatmalı, emperyalizme ve işbirlikçilere karşı mücadeleye çağırmalıyız.

Kürt halkının yanında olmalıyız

Savaşın ortaya çıkardığı kötülüklerin yanı sıra olumlu gelişmeler de bulunmaktadır. Bunların başında Suriye'nin kuzeyinde Rojava'da (Batı Kürdistan) Kürt halkının kendi özerk yönetimlerini kurması geliyor. (...)

Bu yazı kapsamında söyleyeceğimiz şey, **emperyalist savaşın bugünkü aşamasında Rojava'nın öneme vurgu yapmak, Kürt halkının mücadelesinde yalnız olmadığını göstermektir.**

Rojava, uzun bir süredir başta IŞİD olmak üzere radikal dinci örgütlerin saldırılarına karşı direniyor. IŞİD'in Irak'ta devletleşmesi ile birlikte daha büyük bir tehlikeye dönüşmesiyle, ona karşı mücadelenin önemi daha da arttı. Ve Rojava'daki direniş, uluslararası bir boyuta büründü. IŞİD'ten kaçan Ezidilerin kurtarılmasında önemli bir rol oynadılar. Peşmerge IŞİD karşısında gerilerken, PYD ve PKK daha dirençli bir duruş sergiledi. Ve Peşmerge ile işbirliğine giderek IŞİD saldırılarını püskürttü. **Bu durum ABD işbirlikçisi Barzani ve onun silahlı güçleriyle, PYD'nin (dolayısıyla PKK'nin) farkını bir kez daha ortaya koydu.**

Rojava, uzun bir süredir başta IŞİD olmak üzere radikal dinci örgütlerin saldırılarına karşı direniyor. Ve Rojava'daki direniş, uluslararası bir boyuta büründü. IŞİD'ten kaçan Ezidilerin kurtarılmasında önemli bir rol oynadılar. Peşmerge IŞİD karşısında gerilerken, PYD ve PKK daha dirençli bir duruş sergiledi. Bu durum ABD işbirlikçisi Barzani ve onun silahlı güçleriyle, PYD'nin (dolayısıyla PKK'nin) farkını bir kez daha ortaya koydu. Bugün Rojava'da Kürt ulusal hareketi ve orada yaşayan Kürtler, kendilerini varetme savaşı veriyorlar. Demokratik bir muhtevaya sahip bu yönetimi ve IŞİD'e karşı yükselttikleri mücadeleyi desteklemek gerektiği açıktır. Sürmekte olan gıda ve ilaç yardımından, dayanışma eylemlerine kadar çeşitli biçimlere biz de destek sunmalı, Rojava'daki direnişe duyarsız kalmamalıyız. En büyük destek ise, hiç kuşkusuz kendi topraklarımızda genel olarak emperyalist savaşa ve işbirlikçilere karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Bugün Rojava'da Kürt ulusal hareketi ve orada yaşayan Kürtler, kendilerini varetme savaşı veriyorlar. Savaşın yarattığı olanaklardan yararlanarak elde ettikleri kazanımları kaybetmek için tüm güçleriyle direniyorlar. **Demokratik bir muhtevaya sahip bu yönetimi ve IŞİD'e karşı yükselttikleri mücadeleyi desteklemek gerektiği açıktır.** Sürmekte olan gıda ve ilaç yardımından, dayanışma eylemlerine kadar çeşitli biçimlere biz de destek sunmalı, Rojava'daki direnişe duyarsız kalmamalıyız.

En büyük destek ise, hiç kuşkusuz kendi topraklarımızda genel olarak emperyalist savaşa ve işbirlikçilere karşı mücadeleyi yükseltmektir. Bunun doğrudan sonuçları Rojava'ya da uzanacaktır. Mesela Mayıs 2013'te Reyhanlı'daki bombalı saldırının ardından, Türkiye'deki egemen sınıflar, Suriye'ye saldırmak için oldukça şiddetli bir basınç oluşturmaya başladılar, kitleleri bu konuda provoke etmek için her koldan uğraştılar. Ancak hem Antakya'da giderek güçlenen savaş karşıtı hareketin Reyhanlı sonrasında daha da büyümesi, hem de 31 Mayıs'ta patlak veren Haziran ayaklanması, Türkiye'nin savaşa girmesini durduran bir etki yarattı.

Türkiye'nin savaşa girmesi, asıl olarak Rojava'ya dönük bir tehdit anlamını taşıyordu ki, Türkiye halklarının mücadelesi, bu cephenin açılmasını durdurmuş oldu.

Savaşa ve krize karşı mücadeleyi yükseltelim!

Ortadoğu'daki savaşın giderek çıkmaza girmesi, bu arada ekonomik krizin bütün şiddetiyle kendisini göstermekte oluşu, önümüzdeki dönemde savaşın etkilerinin yaygınlaşacağını göstermektedir. **Egemen sınıflar krizden kurtulma yöntemi olarak dasavaşı yükseltme-yaygınlaştırma çabasına gireceklerdir.**

Egemen sınıfların, kendilerine karşı yükselmekte olan kitle tepkisinin rotasını değiştirmek için kullandıkları yöntemlerden birisi de, mültecileri öne sürerek tepkileri buraya yöneltmek, kitleleri birbirine kırdırarak savaşa girmenin koşullarını olgunlaştırmaktır. Bu koşullarda,

yaşam hakkını savunmak, krizin faturasını ödememek ve savaşın korkunç vahşetinden kurtulmak için en önemli unsur, emperyalist savaşa ve krize karşı mücadeleyi yükseltmektir. Bu doğrultuda ajitasyon-propagandayı arttırmak, örgüt ve mücadele biçimlerini yaratarak bunları pratiğe dökmektir.

I. Kongremizden bu yana (Şubat 2002) yeni bir emperyalist savaşın başladığını söylüyor ve bunun ideolojik-siyasi temellerini ortaya koyuyoruz. Savaşın her aşamasını, yayın organlarımızda etraflıca ele alıyor, her somut gelişmeyi değerlendiriyoruz. Görüngülerin altında yatan gerçek nedenleri, bunun emperyalizmin karakteristik özellikleriyle olan bağlarını gösteriyoruz. Buralardan hareketle olası gelişmeleri sıralıyor, öngörülerde bulunuyoruz.

10 yılı aşkın süredir yaşananlar, bu tespitlerimizin doğruluğunu ortaya koydu. Bu konuda önemli bir birikime, örgütsel dökümana sahibiz. Konuyla ilgili çıkan kitaplarımız ve dergilerimizde yer alan yazılar, çok değerli bir hazinedir. Yoldaşlarımız bu hazineden yararlanmalı, bir eğitim konusu yapmalıdır. Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu konuda ciddi bir kafa karışıklığı, ideolojik-siyasal çarpıklık söz konusudur. **Kendimizi en başta ideolojik olarak donatmalıyız.**

İkinci olarak, bu bilinçle karşıımıza çıkan sorunları ele almalı ve pratik müdahalelerde bulunmalıyız. Bugün meydana gelen birçok sorunun arkasında, dolaylı veya dolaysız, bölgemizde süren emperyalist savaş bulunmaktadır. Kitlelere bu gerçeği göstermek ve savaşa karşı savuşturmak, ilk başta biz komünistlerin görevidir.

Üçüncü olarak, savaşa karşı yürüttüğümüz mücadeleyi, kitleleri örgütlenmenin ve kendi örgütlülüğümüzü geliştirmenin bir aracı haline getirmektir. (...) Ancak bu şekilde kitlelerin tepkisini ve isyanlarını, ML bir önderlikle yürütebilir, onu zaferle taçlandırabiliriz...

Bu bilinç ve sorumlulukla görevlerimize sarılalım, emperyalist savaşa ve işbirlikçilere karşı mücadeleyi yükseltelim!

Kahrolsun emperyalist savaş!

*"Gene geleceğiz
Karşılaşmanın yollarında
Bir bülbül kulağıma fısıldadı
Gene geleceğiz
Bülbüller oralarda yaşarlar henüz
Şakırlar yazılarımızda
Gene geleceğiz
Gölgeleri arasında özlemin
Yadırgamanın mezarlarında
Bizim de bir yerimiz var, bu kesin
Yorulma gönül
Dönüşün yollarında
Çökme sakın
Gene geleceğiz
Gene geleceğiz
Gene..."*

Abu Salma